

Dr. Constantin Cojocaru

IEȘIREA

DIN

PRĂPASTIE

Dr. Constantin Cojocaru

IEȘIREA
DIN
PRĂPASTIE

Patria este norodul, nu tagma jefuitoilor
Tudor Vladimirescu

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!
Dulce Românie, asta ți-o doresc!
Mihai Eminescu

CUPRINS

I. PROGRAM ECONOMIC PENTRU NAȚIUNEA ROMÂNĂ (PROGRAMUL)

1. Edificarea în România a unui capitalism național-democratic	11
2. Restabilirea drepturilor de proprietate ale cetățenilor asupra capitalului național	27
3. Valorificarea drepturilor de proprietate	37
4. Program masiv de investiții pentru reînnoirea și sporirea capitalului național ..	49
5. Creștere economică susținută în beneficiul cetățenilor	57
6. Repunerea banilor și dobânzilor în serviciul economiei românești	63
7. Balanțe comerciale externe excedentare. Lichidarea datoriei externe ..	69
8. Bugete de stat echilibrate. Mai mulți bani pentru cetățeni, mai puțini pentru “mașinăria statului”	75
9. Eradicarea corupției și a criminalității economice	81
10. Refacerea și dezvoltarea industriei naționale.....	91
11. Recapitalizarea, industrializarea și urbanizarea satului românesc.....	101
12. Reîntregirea patriei prin sporirea puterii economice a națiunii	115

II. LEGEA PROPRIETĂȚII ȘI PROSPERITĂȚII ROMÂNILOR (LEGEA)

1. Dispoziții generale	121
2. Emisiunea de obligațiuni	121
3. Dispoziții finale și tranzitorii.....	125

III. FILE DIN ISTORIA UNEI LUPTE NETERMINATE

1. Primăvara amânată a României).....	135
2. “Reforma” criminală - demascată în fașă)	145
3. Scrisoare către... Țară a Cartelului Sindical Alfa... încă neajunsă la destinatar).....	151
4. Restituirea... Refuzată)	155
5. Legea care ar fi evitat dezastrul).....	159
6. Președinții României... surzi în fața interesului național	167

IV. NOTA BIOGRAFICĂ	175
----------------------------------	------------

V. TABELE	179
------------------------	------------

VI. GRAFICE	197
--------------------------	------------

**I. PROGRAM ECONOMIC
PENTRU NAȚIUNEA ROMÂNĂ
(PROGRAMUL)**

Capitolul 1.

EDIFICAREA ÎN ROMÂNIA A UNUI CAPITALISM NAȚIONAL-DEMOCRATIC

■ *PROGRAMUL propune edificarea în România-a unui capitalism național-democratic, concurențial, productiv și eficient, subordonat intereselor națiunii române, a vând următoarele caracteristici:*

▶ *dreptul la existență al **capitalului**, dreptul capitalului la profit și dreptul cetățeanului de a fi **proprietar de capital**;*

▶ *întregul **capital național** este deținut în **proprietate privată** de cetățeni; **statul nu este proprietar de capital**, el este **proprietar** numai asupra **averii publice**.*

▶ *principala funcție a statului național modern este aceea de a apăra **dreptul la proprietate și prosperitate al cetățeanului și al națiunii**;*

▶ ***marea majoritate a capitalului** se află în proprietatea **marii majorități a cetățenilor**;*

▶ ***munca, inovația și spiritul de economisire** - singurele surse **firești, legitime, legale și morale**, ale accesului la **proprietate și prosperitate**;*

▶ ***clasa mijlocie** - forță motrice și obiectiv social al capitalismului național-democratic;*

▶ *capitalismul național-democratic se opune atât **comunismului**, cât și **capitalismului oligarhic**;*

▶ *economia **nu este scop** în sine, ci **mijloc** în serviciul **prosperității și fericirii cetățeanului și familiei sale**, al **întăririi și înfloririi națiunii**;*

▶ *ca agent economic, individul are **libertate deplină de acțiune**, această libertate fiind limitată numai de **recunoașterea și respectarea aceleiași libertăți de acțiune pentru ceilalți cetățeni** și de respectarea intereselor de **întărire și înflorire continuă a națiunii**;*

■ Țările **nord-americe, vest-europene și unele țări sud-est-asiatice** - cele mai avansate în construcția capitalismului național-democratic;

■ Revoltele anticomuniste au creat condiții favorabile pentru trecerea țărilor **central-est-europene** la capitalismul național-democratic într-un timp scurt și fără costuri economice și sociale.

■ Grupuri mafioate, **străine de interesele națiunilor**, s-au infiltrat în conducerea celor mai multe dintre statele postcomuniste, printre care și România, și au impus aplicarea unor așa-zise **“reforme de tranziție”**, ale căror obiective fundamentale constau în **acapararea capitalurilor** acumulate de aceste țări de-a lungul istoriei, **diminuarea potențialului lor productiv și competitiv**, transformarea acestor țări în **debușee pentru subprodusele străinătății**, orientarea economiilor lor în direcția **capitalismului oligarhic**, controlat de mafia financiară internațională;

■ “Reforma” capitalist-oligarhică aplicată în România, în perioada 1990-1997, este una dintre cele mai **devastatoare** din întreaga lume postcomunistă. Comparativ cu anul 1989, în anul 1997, Produsul Intern Brut al României a fost mai mic cu aproape 20%, valoarea producției industriale a fost de **2 ori mai mică**; **salariul real** al românilor a fost, de asemenea, de **2 ori mai mic**, în timp ce **consumul guvernamental** (parazitar) a fost de **2,1 ori mai mare**. Comparativ cu perioada 1985-1989, în perioada 1990-1997, în medie, anual, cheltuielile bugetului de stat pentru **învățământ au scăzut cu 10%**, cele pentru sănătate - **cu 42%**, cele pentru **cercetare științifică - cu 42%**, **alocațiile pentru copii - cu 70%**, în timp ce cheltuielile pentru întreținerea mașinăriei statului (**autorități publice centrale -președinție, parlament, guvern - ordine publică, siguranță națională**) au crescut de **7 (ȘAPTE) ORI**, iar cheltuielile **militare de 2,6 ori**, ceea ce demonstrează caracterul **polițienesc, anticetățenesc** al statului român postcomunist. În perioada 1990-1997, România a înregistrat un **deficit comercial extern cumulat de 13,6 miliarde dolari SUA**, o **datorie externă de peste 12 miliarde dolari**, un **deficit bugetar cumulat de 7,7 miliarde dolari**, o **“pierdere” de Produs Intern Brut de 59 miliarde de dolari**, mult mai mare decât pierderile materiale suferite de România în cele două războaie mondiale.

■ Ieșirea națiunii române din prăpastia economică și socială în care a fost împinsă de “reforma” capitalist-oligarhică nu poate fi realizată decât prin **aprobarea directă, de către popor, prin vot, prin referendum, sau alegeri anticipate, a Legii Proprietății și Prosperității Românilor (LEGEA) și a Programului Economic pentru Națiunea Română (PROGRAMUL)**.

Caracteristicile capitalismului național-democratic

Tipul de economie cel mai adecvat pentru națiunea română îl constituie **CAPITALISMUL NAȚIONAL-DEMOCRATIC, concurențial, productiv și eficient**, subordonat intereselor românești.

Principalele caracteristici ale capitalismului național-democratic sunt conținute chiar în denumirea acestuia și ele sunt următoarele:

1. Societatea recunoaște **dreptul la existență al capitalului**, ca avere acumulată și utilizată în producția de bunuri și servicii în scopul obținerii unui profit corespunzător acestei utilizări.

Profitul este **prețul capitalului**, tot așa cum salariul este **prețul forței de muncă**. Prin conlucrarea dintre forța de muncă și capital rezultă **venitul primar** al societății, care se împarte între cei doi factori care-l produc: **profitul** pentru capital, **salariul** pentru forța de muncă. Echitatea și stabilitatea raportului dintre salariu și profit - condiții fundamentale ale creșterii economice durabile, ale prosperității individului și ale națiunii.

2. Societatea recunoaște și apără **dreptul** cetățeanului, al **individului**, de a fi **proprietar de capital**, ca persoană fizică, sau component al unui persoane juridice.

3. Întregul capital național este deținut în **proprietate privată** de către cetățenii țării.

Statul nu deține capital în proprietate, în afara unor situații de excepție, cum este aceea a tranziției de la comunism la capitalismul național-democratic.

Statul este **proprietar** numai **asupra averii publice**, adică acele bunuri care îi sunt necesare pentru îndeplinirea funcțiilor sale specifice: apărarea drepturilor cetățenilor, în primul rând a dreptului la proprietate și prosperitate; apărarea ordinii publice; apărarea națională; protecția mediului; educarea tinerei generații; sănătatea populației; înflorirea culturii naționale etc.

Statul exercită dreptul de proprietate asupra averii publice **în numele și în folosul cetățenilor săi**.

4. Proprietatea privată asupra capitalului este *larg difuzată* în masa cetățenilor țării. Proprietatea privată asupra capitalului are *caracter democratic*.

Marea majoritate a capitalului se află în proprietatea *marii majorități a cetățenilor*.

Marea majoritate a cetățenilor dispune de aptitudinea de a acumula capital, de a-l administra și de a-i spori neconținut valoarea. Marea majoritate a membrilor unei națiuni își poate pierde această aptitudine numai ca urmare a unei *agresiuni* antinaționale și anticetățenești, așa cum a fost agresiunea exercitată de regimul comunist și cum este aceea exercitată de către grupurile mafioate, autohtone și internaționale, în perioada postcomunistă.

Este datoria statului național să-și apere cetățenii și națiunea în fața acestor agresiuni.

5. Sursele firești și legitime ale drepturilor la proprietate (asupra capitalului, sau asupra altor bunuri) și la prosperitate materială sunt *munca, ino viața și efortul de economisire*.

Munca, inovația și efortul de economisire fac parte din categoria *valorilor supreme* ale lumii moderne.

Înșușirea de avere, ca și de venituri, pe alte căi decât munca, inovația și efortul de economisire trebuie interzisă și sancționată de lege și dezaprobată de societate.

Capacitatea de *muncă, de inovație și spiritul de economisire* sunt *inegal distribuite* în masa populației și la fel de inegal sunt distribuite și bunăstarea și prosperitatea. Capacitatea de muncă, inovație și spirit de economisire este *perfectibilă* prin *educație* și ea se poate exprima numai într-un *mediu* economic, social și moral *prielnic*. Datoria statului național nu este aceea de a egaliza nivelul de bunăstare și prosperitate al cetățenilor săi, ci aceea de a crea *fecăruia șansa* de a-și cuceri bunăstarea și prosperitatea, prin accesul la educație, și a crea *mediul* economic, social și moral propice manifestării plene a capacității de muncă, de inovație și de economisire a tuturor cetățenilor.

6. Forța motrice a capitalismului național-democratic este constituită de *clasa mijlocie a societății*, al cărei *nucleu* este reprezentat de *clasa administratorilor*, aceasta reprezentând segmentul cel mai dinamic al majorității, dotat cu capacitate deosebită de muncă, inovație și spirit de economisire.

Formarea și, apoi, menținerea și dezvoltarea nestingherită a clasei mijlocii a societății românești, concomitent cu asigurarea, unui trai decent pentru întreaga populație a țării, constituie **obiectivele sociale** fundamentale ale PROGRAMULUI.

7. Capitalismul național-democrație se opune atât **comunismului** cât și **capitalismului oligarhic**.

Comunismul a constat, în esență, în **interzicerea dreptului cetățeanului de a fi proprietar de capital** și înlocuirea proprietății particulare asupra capitalului, cu proprietatea “comună”, a “întregului popor”, dreptul de proprietate fiind exercitat, în realitate, de **clicile comuniste**, instalate la conducerea statelor prin forță, teroare și înșelăciune.

Capitalismul oligarhic se caracterizează prin **concentrarea proprietății private** asupra capitalului în mâinile unui număr redus de familii, marea majoritate a populației fiind lipsită de capital, obligată să trăiască exclusiv din salariu. Concentrarea proprietății asupra capitalului se realizează prin forță, teroare, sau înșelăciune, prin mecanisme legislative și financiare, antidemocratice, contrare intereselor mării majorități a populației și favorabile minorităților oligarhice.

Capitalismul oligarhic generează o **economie ineficientă și parazitară**. Ineficiența își are explicația în **excluderea de la proprietate** și în **anihilarea spiritului de inițiativă economică** a mării majorități a cetățenilor, iar parazitismul în lipsa de prețuire a capitalului ca urmare a îmbogățirii clasei oligarhice nu prin efort propriu, adică prin muncă, inovație și spirit de economisire, ci prin însușirea capitalurilor și veniturilor create de alții, cu ajutorul mecanismelor legislative și financiare, concepute și puse în practică de clasa respectivă prin forță, teroare și înșelăciune.

O variantă modernă a capitalismului oligarhic o reprezintă **capitalismul oligarhic internațional**, care constă în formarea de entități economice în care drepturile de proprietate asupra capitalului sunt exercitate de un număr redus de persoane aparținând de națiuni diferite și care încearcă, prin mecanisme legislative și financiare, să-și extindă exercitarea dreptului de proprietate asupra capitalurilor create de alte națiuni, să sustragă o parte cât mai mare a veniturilor create de națiuni, inclusiv prin intermediul împrumuturilor acordate statelor, cu dobânzi împovărătoare.

Capitalul național, îndeosebi al țărilor foste comuniste, este și va fi victima unor **puternice agresiuni** din partea capitalului oligarhic internațional, care urmărește să-l acapareze, în detrimentul națiunilor în cauză.

Statul național are obligația de a-și asuma ca una dintre cele mai importante responsabilități ale sale pe aceea a apărării drepturilor de proprietate ale cetățenilor săi împotriva agresiunilor externe.

8. Economia, ca ansamblul activităților de producție a bunurilor și serviciilor destinate consumului omenesc, nu reprezintă un scop în sine, ci un **mijloc** de satisfacere a nevoilor de existență și dezvoltare ale cetățenilor și familiilor lor, de întărire și înflorire a națiunii. Economia este **subordonată** intereselor cetățeanului, familiei și națiunii sale. Cetățeanul, familia și națiunea nu au nevoie de o economie “eficientizată”, “tehnologizată”, “informatizată” etc. care să le aducă **sărăcia, înrobirea și nefericirea**. Este bună acea economie care aduce prosperitatea și fericirea cetățenilor și familiilor lor, care aduce întărirea și înflorirea națiunii, indiferent de gradul de “eficientizare”, “tehnologizare”, “informatizare”.

9. Capitalismul național-democratic asigură și se bazează pe **libertatea deplină a individului** ca **agent economic**, singura limită a acestei libertăți constituind-o respectarea libertății de acțiune economică a celorlalți cetățeni și respectarea intereselor de întărire și înflorire continuă a familiei și a națiunii.

10. Capitalismul național-democratic, ca formă specifică de organizare economică, și-a dovedit, istoric, superioritatea față de alte forme de organizare economică, capacitatea de a asigura un grad înalt de valorificare a resurselor naturale, a capitalului național și a muncii naționale, de a stimula munca, inovația, spiritul de economisire. Conținutul, structurile și componentele economiei capitalist-democratice, general valabile, trebuie adaptate și subordonate aptitudinilor și aspirațiilor fiecărui cetățean, fiecărei familii, fiecărei națiuni.

Capitalismul național-democratic este opera fiecărei națiuni și el a fost, este și va fi construit la momente diferite și cu strategii diferite, specifice condițiilor istorice în care se formează și se dezvoltă fiecare națiune.

Construcția capitalismului național-democratic este mai avansată în țările continentului nord-american, țările vest-europene și unele țări din Asia de sud-est, care, în secolul XX, au fost scutite de **invazia comunistă** și, parțial, de aceea a **capitalului oligarhic internațional**. În aceste țări, a fost stopată, în mare măsură, dezvoltarea capitalismului oligarhic, ineficient și parazitar, și a fost încurajată dezvoltarea capitalismului național-democratic. În aceste țări, democratizarea capitalului s-a realizat prin creșterea continuă

a valorii capitalului național și prin schimbarea raportului dintre salarii și profituri, în favoarea primelor, ceea ce a permis unui număr tot mai mare de cetățeni să *economisească* o parte din veniturile obținute din muncă, din salarii, să le transforme în *capital*, putând, astfel, să-și asigure obținerea de *venituri atât din capital, cât și din muncă*.

11. Edificarea capitalismului național-democratic este posibilă numai prin *întărirea autorității statului național în economie*, care trebuie să asigure, pe de o parte, apărarea drepturilor de proprietate ale cetățenilor împotriva *agresiunilor interne* - încercările grupurilor mafioate interne de însușire de averi prin furt și înșelăciune -pe de altă parte; apărarea capitalurilor naționale împotriva *agresiunilor externe* de însușire a acestor capitaluri, prin aceleași procedee de furt și înșelăciune, dar mult mai sofisticate.

*

* *

Victoria *revoltelor anticomuniste* a creat condiții favorabile pentru trecerea națiunilor central și est-europene de la economia comunistă la una capi-talist-democratică, prin recunoașterea și restabilirea drepturilor de proprietate ale cetățenilor asupra capitalurilor lor naționale, într-o perioadă scurtă și *fără costuri economice și sociale*.

Din nefericire, pentru o parte din aceste țări, printre care și România, în conducerea statelor lor postcomuniste, s-au infiltrat grupuri mafioate, care au conceput și pus în aplicare așa-zisele “reforme” ale tranziției, prin care s-a urmărit impunerea în aceste țări a capitalismului oligarhic, subordonat intereselor mafiei oligarhice internaționale. Aceste “reforme” se constituie în mecanisme *informaționale, administrative, legislative și financiare*, foarte sofisticate, prin care grupurile mafioate și-au propus: să diminueze potențialul productiv și competitiv al țărilor în cauză; să sărăcească cetățenii acestor țări, astfel încât aceștia să nu poată participa la cumpărarea capitalului “privatizat prin vânzare”; să reducă prețul forței de muncă la niveluri cât mai convenabile exploatării ei ulterioare; să falimenteze agenții economici astfel încât capitalul acestora să poată fi cumpărat la prețuri derizorii; să forțeze aceste țări la angajarea unor imense datorii externe, astfel încât generațiile lor viitoare să muncească pentru rambursarea datoriilor și plata dobânzilor corespunzătoare.

“Reforma” dezastrului economic al României

“Reformiștii” români postdecembriști au știut, de la început, că realizarea obiectivului strategic al “reformei” lor - acapararea capitalului acumulat de români până în anul 1989, care echivalează cu una dintre cele mai mari hoții ale istoriei, cu exproprierea a milioane de oameni în folosul câtorva mii de profitori - va întâmpina **rezistența** celor expropriați. Pentru a contracara această rezistență, “reformiștii” au conceput, mai întâi, un formidabil **sistem de manipulare informațională** a populației, menit să creeze confuzie, să **ascundă adevăratul obiectiv** al “reformei” și **adevăratul conținut** al acesteia, apoi, un **sistem legislativ**, prin care capitalul național a fost “trecut”, gratuit, din **“proprietatea întregului popor” în “proprietatea statului postcomunist”**, fără ca “poporul” să-și dea consimțământul pentru această “trecere”, și, în sfârșit, un **sistem administrativ și financiar**, prin care capitalul național este trecut “cvasigratuit” **din proprietatea statului postcomunist** în proprietatea privată a grupurilor mafioate, autohtone și internaționale.

Principalele **“componente”** ale **mecanismului “reformei”**, care a adus România în dezastrul economic de la începutul anului 1998, sunt prezentate în **Graficul nr. 1**. Așa cum se poate observa, cu ușurință, prin studierea acestui grafic, realizarea obiectivelor finale ale “reformei” - acapararea capitalului românesc și apoi exploatarea acestuia și a muncii românești la costuri derizorii, transformarea României în debușeu pentru subprodusele străinătății, obligarea națiunii române să muncească în următoarele decenii pentru a plăti imensa datorie acumulată în perioada “reformei” - a generat ca “subobiec-tive”, ca etape intermediare, obligatorii, **reducerea potențialului productiv și competitiv ai țării și sărăcirea** mării majorități a cetățenilor. Acestea sunt prezentate de “reformiști” drept **costuri economice și sociale ale tranziției**. Ele sunt costuri reale, dar **nu sunt costuri ale ieșirii din comunism** și nu sunt costuri ale oricărei “tranziții”, ci **costuri ale tranziției de la comunism la capitalismul oligarhic**, sunt costurile suportate de cetățenii României pentru a se lăsa expropriați de capitalul național, în beneficiul profitorilor tranziției.

Piesa de bază a mecanismului financiar al “reformei” a constituit-o **inflația**, creșterea continuă și susținută a prețurilor bunurilor și serviciilor destinate consumului productiv și al populației. Principalii “combustibili” utilizați de “reformiști” pentru declanșarea și, apoi, întreținerea focului

inflației au fost: **creșterea artificială a masei monetare**, respectiv a **cantității de bani în circulație**, și practicarea de **dobânzi cămătărești**, ambii “combustibili” “livrați” de Banca Națională a României, prin **împrumuturile guvernamentale și creditele de “refinanțare”** și prin nivelurile ridicate ale **taxei scontului** și ale așa-zisei **dobânzi de refinanțare**.

Pe lângă Banca Națională, la inflamarea inflației și-a adus permanent și din plin contribuția și Guvernul României, în primul rând prin înregistrarea de imense **deficite bugetare**, “acoperite” cu “**împrumuturi**” de la Banca Națională, bani fără correspondent în mărfuri, generatori de **inflație** și însoțite de dobânzi, “acoperite” prin **taxe și impozite**, care au umflat **costurile de producție**, acestea umflând, mai departe, prețurile bunurilor și serviciilor, deci **inflația**.

Tot Guvernul României a aruncat în focul inflației și imense **deficite ale balanței comerciale externe** (deficitul comercial extern cumulat, în perioada 1990-1997, a fost de 13,6 miliarde dolari SUA). Deficitele comerciale externe au generat formarea și sporirea continuă a **datoriei externe**, (care, împreună cu dobânzile în cauză, a depășit 12 miliarde dolari SUA, la începutul anului 1998), datorie care generează **dobânzi**, deci **taxe și impozite**, **creșterea costurilor**, deci **inflație**. Pe lângă faptul că a fost și va rămâne, în continuare, **factor de inflație**, datoria externă, care are toate șansele să ajungă la 20 miliarde dolari SUA, dacă nu se oprește “reforma” dezastrului, înseamnă și obligarea națiunii române să muncească următoarele decenii pentru a scăpa de datorii și a plăti dobânzile corespunzătoare.

Deficitele comerciale externe au acționat asupra prețurilor nu numai prin intermediul datoriei, al dobânzilor, taxelor și impozitelor, prin umflarea costurilor, ci și direct, prin **devalorizarea monedei naționale**, care a avut ca efect nu numai umflarea directă a prețurilor interne, ci și **devalorizarea muncii naționale** și **devalorizarea capitalului național**, ambele creând condiții pentru **acapararea cvasigratuită a capitalului național** de către mafia financiară internațională și, apoi, pentru exploatarea de către aceeași mafie, atât a muncii naționale cât și a capitalului național, la costuri derizorii.

Inflația, respectiv creșterea de aproape 400 ori a prețurilor de consum în economia românească, în perioada-1990-1997, este “opera” comună a Băncii Naționale a României și a Guvernului României și ea a fost realizată prin: **creșterea artificială a masei monetare**, **practicarea de dobânzi cămătărești** - via **creștere costuri**, **creștere prețuri**; **deficite bugetare**, via **împrumuturi guvernamentale** fără acoperire, **creștere prețuri**, precum și **dobânzi**, **taxe și impozite**, **creștere costuri**, **creștere prețuri**; **deficite ale balanței comerciale**

externe - via datorie externă, dobânzi, taxe și impozite, creștere costuri, creștere prețuri, precum și via devalorizare monedă națională, creștere prețuri. Inflația nu a reprezentat un obiectiv *în sine* al “**reformei**”. Ea a constituit un *mijloc*, un “subobiectiv” intermediar al “reformei”, fără de care n-ar fi fost posibil de realizat următoarele subobiective și, mai ales, obiectivul strategic, final, ale reformei - acapararea capitalului național și exploatarea ulterioară a acestuia la costuri derizorii.

Combinând inflația cu “compensarea” *subunitară* a salariilor și pensiilor, “reformiștii” au reușit să scadă continuu puterea de cumpărare a salariilor și pensiilor, veniturile reale ale celei mai mari părți a populației, venituri care, la începutul anului 1998, reprezentau mai puțin de 50% din cele realizate în 1990.

Cu **ajutorul foarfecii inflație-salarii**, respectiv prin reducerea veniturilor reale ale populației, “reformiștii” au împușcat mai mulți iepuri, au realizat, deci, mai multe subobiective ale “reformei” și anume: **scăderea cererii interne ie bunuri și servicii; reducerea capacității de economisire a populației și excluderea acesteia de la ospățul privatizării prin vânzare; reducerea prețului forței de muncă românești**, de la 200 dolari SUA, în 1989, la mai puțin de 100 dolari SUA, în 1997.

Combinând inflația cu “compensarea” *subunitară* a fondului de amortizare, **foarfecă inflație-amortizare**, “reformiștii” au reușit să scadă continuu puterea de cumpărare a fondului de amortizare, să blocheze, practic, procesul de reproducție și înnoire al capitalului, să decapitalizeze agenții economici, factor care a determinat, la rândul său, **scăderea cererii interne de bunuri și servicii și reducerea potențialului productiv al țării**.

Scăderea cererii interne de bunuri și servicii, obținută prin cele două foarfeci, inflație-salarii și *inflație-amortizare*, împreună cu **dezorganizarea administrării capitalului de stat**, au determinat, **implacabil, scăderea accentuată a producției naționale de bunuri și servicii**, exprimată în reducerea cu aproape 20% a Produsului Intern Brut.

Legic, scăderea producției naționale de bunuri și servicii a determinat, la rândul ei, o nouă **reducere a veniturilor populației**, propagată, mai departe, în **reducerea capacității de economisire a populației, reducerea prețului forței de muncă, scăderea cererii interne de bunuri și servicii și reluarea cercului vicios**.

Automat, scăderea producției a generat, direct, **creșterea costurilor fixe unitare**, prin aceasta a **costurilor totale unitare**, propagate în **creșterea prețurilor**, amplificarea inflației, amplificarea efectelor tuturor “foarfecelor” și “cercurilor” vicioase descrise până aici.

Tot legic și tot automat, scăderea producției a determinat **reducerea numărului de locuri de muncă, formarea armatei șomerilor**, suficient de mare și de disperată pentru a determina accentuarea **reducerii prețului forței de muncă românești**, care să poată fi, mâine, exploatată, cu maximum de eficiența, pentru noii proprietari ai capitalului românesc.

Principalul efect al scăderii dramatice a producției naționale, în special al celei industriale, l-a constituit însă **reducerea veniturilor agenților economici**, aceasta determinând, la rândul ei, intrarea în funcțiune a noi “foarfeci” și “cercuri vicioase”, noi componente ale “reformei” dezastrului economic și social ai României.

Scăderea veniturilor agenților economici, în special a celor cu capital de stat, i-a determinat pe aceștia să acumuleze datoriile imense la bănci, datoriile prin care “reformiștii” și-au realizat alte noi subobiective ale “reformei”. Primul dintre acestea îl reprezintă creșterea directă a costurilor de producție, deci și a prețurilor, și o nouă reactivare-a “foarfecelor” și “cercurilor vicioase” descrise anterior.

Plata acestor uriașe dobânzi de către agenții economici, îndeosebi a celor cu capital de stat, a mai însemnat însă și îmbogățirea nemeritată a băncilor, deci **transfer gratuit de capital de stat** de la agenții economici cu activități industriale la cei cu activitate bancară. Acumularea de mari datorii către bănci, combinată cu imposibilitatea rambursării acestora și a plății dobânzilor, ca și cu reducerea capitalului agenților economici, a determinat trecerea sub controlul a câtorva bănci a unei bune părți din capitalul deținut de statul român în societățile comerciale industriale și agricole. Printr-o lege antinațională, societățile bancare au fost excluse de la Programul de Privatizare în Masă, prin care s-au recunoscut, practic, numai circa 6% din drepturile de proprietate ale cetățenilor României, iar printr-o altă lege antiromânească, aceleași bănci, urmează a fi privatizate la prețuri de nimic, cumpărătorii lor devenind, de fapt, proprietarii capitalului societăților comerciale cu activitate industrială și agricolă, controlate de bănci, prin intermediul “mecanismului” financiar descris până aici.

Îndatorarea agenților economici față de bănci, realizată de “reformiști” prin intermediul **foarfecii scădere venituri - dobânzi cămătărești**, a determinat nu numai trecerea capitalului sub controlul băncilor, dar și așa-zisul **blocaj financiar**, respectiv incapacitatea agenților economici de a-și plăti datoriile către bănci, către furnizori și către stat.

Scăderea veniturilor agenților economici, combinată cu creșterea continuă a costurilor de producție - creștere a costurilor determinată, în principal de **dobânzi** și de **scăderea producției**, așa cum se poate observa din

grafic - a asigurat atingerea unui alt “subobiectiv” al “reformei”: aducerea mării majorității a agenților economici cu capital de stat **în situația de a lucra cu pierderi**. La această “realizare”, se adaugă și aceea că respectivii agenți economici au intrat în **blocaj financiar permanent**.

Blocajul financiar, respectiv datoriile agenților economiei cu capital de stat către alți agenți economici cu capital de stat este o monstruoasă financiară, un artificiu creat de “reformiști” pentru a speria populația cu... marile datorii ale agenților economici ce urmează a fi oferite spre vânzare la prețuri derizorii. Acestea sunt datoriile ale statului român către el însuși. Nici existența lor, nici anularea lor nu afectează **valoarea reală totală** a capitalului asupra căruia este proprietar statul român. Existența lor le este, însă, utilă “reformiștilor” pentru manipularea informațională a populației, astfel încât aceasta să accepte transferul capitalului național în proprietatea privată a grupurilor mafioate.

În timp ce prin mecanismul financiar descris, “reformiștii” au adus agenții economici cu capital de stat în situația de a lucra cu pierderi, tot ei au trecut la vânzarea capitalului de stat, iar sumele încasate, în loc să fie folosite pentru subvenționarea propriilor agenți economici, au fost “transferate” la bănci cu capital privat (vezi exemplul Băncii COLUMNA), cu care acestea au “cumpărat” noi capitaluri de la stat, în timp ce pentru subvenționarea agenților economici cu capital de stat s-a apelat la fonduri de la... bugetul de stat, agenții economici fiind puși la zid, prezentați drept “**găuri negre**” care înghit banii contribuabilului, care trebuie, deci, “**lichidați**”.

În faza următoare, aceiași “reformiști”, în loc să folosească sumele încasate din vânzarea capitalului deținut la unii agenți economici, pentru rentabilizarea altora, au trecut la folosirea acestor sume drept “indemnizații de disponibilizare”, adică **mită** plătită cetățenilor țării pentru ca aceștia să accepte închiderea societăților comerciale și vânzarea lor pe... doi dolari.

Crearea blocajului financiar și aducerea agenților economici cu capital de stat în situația de a lucra cu pierderi, de a fi prezentați drept “**găuri negre**”, care înghit banii contribuabililor la buget, au reprezentat “penultimii” pași ai mecanismului financiar al “reformei”. Ajunși în acest punct, “reformiștii” au înscenat criza politică de la începutul anului 1998, au obținut adoptarea Legii Privatizării Societăților Comerciale, prin care capitalul de stat va fi scos la vânzare la prețuri de batjocură, fără controlul Curții de Conturi, sumele încasate urmând a fi folosite drept mită, acordată cetățenilor sub forma așa-ziselor programe de asistență socială, pentru ca aceștia să nu se opună propriei lor exproprii, transformării lor în robi salariați, lipsiți de

proprietate, obligați să-și asigure existența din salarii de mizerie, oferite de noii proprietari ai capitalului românesc.

Prin adoptarea Legii Privatizării Societăților Comerciale și schimbările efectuate în Guvernul României la începutul anului 1998, în România, au fost pregătite condițiile asaltului decisiv al “reformiștilor” pentru realizarea obiectivelor strategice *finale* ale “reformei”, obiective precizate în partea din dreapta a **Graficului nr. 1**: transformarea României într-o piață de desfacere a rebuturilor și subproduselor realizate în străinătate; angajarea României la o datorie externă de peste 20 miliarde dolari SUA; însușirea gratuită a capitalului românesc de către profitorii “reformei”;- prin exproprierea cetățenilor; reducerea accentuată a prețurilor capitalului românesc și al forței de muncă românești, prețuri care să asigure exploatarea lor cu costuri dintre cele mai scăzute în lume.

Acest asalt decisiv va “antrena”, însă, și accentuarea *efectelor “intermediare”* ale mecanismului “reformei” - creșterea în continuare a prețurilor, scăderea producției, reducerea veniturilor și sărăcirea populației, sporirea armatei șomerilor - ceea ce va “antrena” și *sporirea rezistenței populare* față de “*reforma*” *capitalist-oligarhică, antinațională și antidemocratică*, crearea condițiilor **politice** pentru oprirea acestei “reformei” distrugătoare.

Ieșirea din prăpastie

Programul Economic pentru Națiunea Română (PROGRAMUL), a fost conceput luându-se în considerare șansa pe care națiunea română și-ar putea-o crea în anul 1998 prin stoparea “reformei” capitalist-oligarhice și impunerea, *prin referendum*, sau *prin alegeri anticipate*, a măsurilor de politică economică conținute în PROGRAM și în LEGE, măsuri a căror punere în practică ar asigura ieșirea României din prăpastia actuală și înscrierea ei pe drumul construirii unui capitalism național-democratic, concurențial, productiv și eficient, capabil să asigure condiții de viață decentă pentru toți românii.

Sintetic, PROGRAMUL prevede:

1. Recunoașterea și reconstituirea drepturilor de proprietate ale cetățenilor României asupra întregului capital național inclus în patrimoniul regiilor autonome și societăților comerciale constituite în baza Legii nr. 15/1990.

2. Obligarea Guvernului României să administreze și să valorifice *eficient* capitalul pe care și l-a însușit prin Legea 15/1990 și să-l returneze integral cetățenilor sub formă lichidă, sub formă de *capital bănesc*.

Prin aplicarea prevederilor LEGII și ale PROGRAMULUI, cetățenii României, deci sectorul privat românesc, vor beneficia, *anual*, de un capital bănesc, destinat investițiilor, de circa 15 miliarde dolari SUA, de 3 ori mai mult decât volumul investițiilor realizat, anual, în perioada 1990-1997.

Această “*infuzie*” masivă de capital românesc va asigura atât întregul necesar de *capital circulant*, cât și suficiente resurse pentru reînnoirea și sporirea *capitalului fix*, generând, totodată, sporirea substanțială a *cererii interne te bunuri și servicii*.

3. Realizarea *programului de investiții* preconizat și *creșterea* corespunzătoare a *cererii interne vor* determina relansarea producției naționale, atât acelei agricole, cât și a celei industriale și a serviciilor, astfel încât, în primii 4 ani de la adoptarea LEGII, să se asigure o creștere a Produsului Intern Brut de *10% pe an*.

Această creștere substanțială a Produsului Intern Brut, ca și îmbunătățirea structurii acestuia vor genera *sporirea veniturilor populației*, noi posibilități de *economisire* și de *investiții*, crearea de *noi locuri de muncă*, reducerea numărului șomerilor.

Prin aplicarea prevederilor PROGRAMULUI vor fi extirpați toți “virișii” distrugători introduși în organismul economiei românești de “reforma” capitalist-oligarhică:

- va fi eliminat complet și definitiv **blocajul financiar**, prin transformarea datoriilor în acțiuni deținute de actualii creditori;

- vor fi eliminate **dobânzile cămătărești** prin plafonarea taxei de scont - la maximum 5% pe an - și a dobânzilor active practicate de băncile comerciale - la maximum 15% pe an;

- Statul Român va fi obligat să funcționeze pe baza unui *buget echilibrat*, fiindu-i interzis să angajeze cheltuieli mai mari decât veniturile, să contracteze împrumuturi guvernamentale și dobânzi generatoare de inflație;

- Guvernul României va fi obligat să asigure sporirea substanțială a exporturilor, să obțină **excedente ale balanței comerciale externe**, prin care să reducă treptat și să **lichideze datoria externă** acumulată de “reformiști”, urmând, apoi, ca economia românească să funcționeze cu o balanță comercială externă echilibrată;

- Guvernul României va fi obligat să îmbunătățească **substanțial administrarea capitalului de stat**, astfel încât, pe ansamblu, acesta să funcționeze cu un randament de cel puțin 5% pe an, din care să fie plătite dobânzile convenite cetățenilor și să se asigure resurse pentru răscumpărarea obligațiunilor emise în baza LEGII;

- vor fi eradicate complet și definitiv corupția și criminalitatea economică;

- va fi stopată creșterea continuă și susținută a prețurilor, astfel încât, începând cu anul 2002, inflația anuală să nu fie mai mare de 7%;

- vor fi aduse modificări importante în legislația privind **răspunderea administratorilor** de capital, indiferent de proprietate, prin **înnăsprirea sancțiunilor pentru gestiunea frauduloasă**, avându-se în vedere, inclusiv, introducerea **pedepsei capitale** pentru acte deosebit de grave de prejudiciere a averii publice și private;

Aplicarea integrală a prevederilor PROGRAMULUI și LEGII va face posibil ca, în următorii 10-12 ani, întregul capital trecut în patrimoniul regiilor autonome și societăților comerciale create în baza Legii 15/1990 să intre în proprietatea privată a cetățenilor țării.

La sfârșitul acestei perioade, Produsul Intern Brut al României va fi de peste 2 ori mai mare decât cel realizat în anul 1997, crescând în mod corespunzător și salariile, veniturile populației, ca și toți ceilalți indicatori economici și sociali.

Până în anul 2010, în România va fi încheiat procesul de tranziție de la comunism la capitalismul național-democratic. În acel moment, românii vor trăi într-o Patrie Reîntregită, societatea românească va fi una prosperă și înfloritoare, se va baza pe o **clasă mijlocie** puternică, creată prin aplicarea prevederilor PROGRAMULUI și capabilă, prin **muncă, inovație și spirit de economisire**, să asigure un grad înalt de valorificare a resurselor naturale și umane ale țării, un înalt nivel de trai pentru toți românii.

Capitolul 2.

RESTABILIREA DREPTURILOR DE PROPRIETATE ALE CETĂȚENILOR ASUPRA CAPITALULUI NAȚIONAL

■ *Întregul capital trecut în patrimoniul regiilor autonome și societăților comerciale create în baza Legii nr. 15/1990 și nerestituit cetățenilor va intra în proprietatea acestora, printr-o emisiune de obligațiuni;*

■ *Fiecărui cetățean major al țării i se va recunoaște dreptul de proprietate asupra unui capital echivalent cu 8000 dolari SUA;*

■ *Statul își va răscumpăra obligațiunile; adică cetățenii își vor primi echivalentul în lei al celor 8000 dolari SUA, treptat, pe parcursul a maximum 20 de ani. Intre timp, 'cetățenii vor încasa o dobândă de 3% pe an, indexabilă cu indicele inflației, ca și prețul de răscumpărare;*

■ *Statul, prin Fondul Proprietății de Stat, sau altă instituție însărcinată cu administrarea capitalului de stat, are obligația să gestioneze acest capital în așa fel încât să creeze resursele financiare necesare răscumpărării obligațiunilor și plății dobânzilor către cetățeni;*

■ *Statul nu poate vinde acțiunile pe care le deține la societățile comerciale la un preț mai mic decât valoarea nominală a acestora, actualizată la momentul vânzării;*

■ *Administrarea capitalului de stat este supusă controlului Curții de Conturi a României;*

■ *Sumele obținute din vânzarea acțiunilor deținute de stat la societățile comerciale vor fi utilizate numai pentru răscumpărarea obligațiunilor de la cetățeni;*

■ *Guvernul României are obligația de a reanaliza toate tranzacțiile prin care Fondul Proprietății de Stat a transferat capitalul de stat în proprietatea privată a persoanelor fizice și juridice și va recupera,*

prin acțiuni în justiție, întregul capital transferat, fără echivalent, prin încălcarea prevederilor legale în vigoare;

■ *Toate profiturile realizate de persoanele fizice și juridice din tranzacțiile speculative cu terenuri și active corporale care au făcut parte din patri-moniul legiilor autonome și societăților comerciale create în baza Legii 15/1990, din intermediari și tranzacții valutare și cu valori mobiliare, din jocuri de noroc, vor fi impozitate cu 80%, sumele încasate astfel urmând să fie utilizate pentru răscumpărarea obligațiunilor de la cetățeni.*

Prin Legea 15/1990, cetățenii României, în mod neconstituțional și nelegitim, au fost expropriați de capitalul pe care ei l-au creat de-a lungul istoriei. Din proprietatea “întregului popor”, cea mai mare parte a capitalului național creat până în anul 1989, circa 95%, a trecut în proprietatea “**privată**” a statului român **postecomunist**, urmând ca apoi, prin așa-zisa **privatizare prin vânzare**, să treacă în mod cvasigratuit în proprietatea profitorilor “reformei”. Prin această lege, au fost expropriați și proprietarii capitalului existent în România în anul 1945, și proprietarii capitalului creat în perioada 1945-1989.

Proiectul *Legii Proprietății și Prosperității Românilor* (LEGEA) are ca **obiectiv** principal **restabilirea drepturilor de proprietate** ale cetățenilor României asupra capitalului național.

Articolul 1 al proiectului de LEGE prevede că:

“Întregul capital deținut de statul român și de autoritățile publice locale în societățile comerciale și regiile autonome, create în baza prevederilor Legii 15/1990, aparține cetățenilor României”.

Articolul 2 al proiectului de LEGE prevede că:

“Recunoașterea drepturilor de proprietate asupra capitalului prevăzut la articolul 1 se realizează printr-o emisiune de obligațiuni în conformitate cu prevederile prezentei legi”.

Articolele 3-21 ale proiectului de LEGE precizează modul în care va fi efectuată emisiunea de obligațiuni prin care vor fi restabilite drepturile de proprietate asupra capitalului însușit de statul român prin Legea 15/1990.

Astfel, conform Articolului 3 al proiectului de LEGE, **“în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Ministerul Finanțelor va efectua o emisiune de obligațiuni prin care statul român se va angaja să restituie cetățenilor României capitalul trecut în patrimoniul societăților**

comerciale și regiilor autonome create prin aplicarea prevederilor Legii 15/1990 și nerestituit cetățenilor până la data intrării în rigoare a prezentei legi”.

“Valoarea nominală a unei obligațiuni este de 1.000.000 (un milion lei)” (Articolul 5), fiecare cetățean major al României fiind “îndreptățit să primească un număr de 60 obligațiuni, respectiv un total de 60.000.000 lei” (Articolul 6).

Vor primi cele 60 de obligațiuni “toți cetățenii României care au primit cupoane nominative de privatizare, în baza Legii 55/1995, precum și cei care au primit carnetele cu certificate de proprietate în baza Legii 58/1991 și le-au folosit înainte de adoptarea Legii 55/1995” (Articolul 7).

De obligațiunile emise în baza LEGII vor beneficia “și foștii proprietari sau acționari ai societăților comerciale, preluate de regimul comunist, după 6 martie 1945, numărul de obligațiuni cuvenite foștilor proprietari sau acționari, ca și modul de distribuire al respectivelor obligațiuni” urmând să fie “stabilit printr-o lege specială” (Articolul 8).

Considerând că dreptul de proprietate reprezintă un drept fundamental al omului, aderăm la principiul **restitutio in integrum**, dar aplicat realmente **in integrum**, nu numai pentru terenuri și Case naționalizate, nu numai pentru *averea personală*, ci pentru *întregul capital și întreaga avere creată de cetățeni*, pentru toți cei deposedați de dreptul la proprietate, inclusiv pentru cei care au creat capitalul românesc în perioada 1945-1989, pentru cei care au primit salarii de mizerie, cea mai importantă parte a veniturilor ce li s-ar fi cuvenit fiind transformată în capital, în miile de uzine, fabrici, combinate etc. ridicate de-a lungul și de-a latul țării.

Calitatea de deținător de obligațiuni, deci de creditor al statului român, va fi atestată de un **certificat de creditor** *“în care va fi menționat numărul de obligațiuni deținut de fiecare cetățean (60), valoarea nominală unitară (1.000.000 lei) și totală (60.000.000 lei) a acestora, dobânda anuală (3% pe an), numărul de identificare (care poate fi codul numeric personal), precum și condițiile de răscumpărare a obligațiunilor și de plată a dobânzii” (Articolul 9).*

Obligațiunea conferă deținătorului ei **două drepturi**: 1 - dreptul de a primi de la emitent **corespondentul în numerar** al valorii nominale înscrisă în obligațiune, **la termenul de răscumpărare**, înscris, de asemenea, în obligațiune, respectiv în certificatul de creditor; 2 - dreptul deținătorului ca, pe întreaga perioadă scursă între data emisiunii și data răscumpărării, să primească **dobânda**, de asemenea înscrisă în obligațiune, respectiv în certificatul de creditor.

Conform *Articolului 11* din LEGE, “**termenul limită de răscumpărare al obligațiunilor emise în baza prevederilor prezentei legi este de 20 de ani de la data emiterii lor**”, iar conform *Articolului 13* din LEGE, “**dobânda la obligațiunile ce fac obiectul prezentei legi este de 3% pe an, respectiv 30.000 (treizeci de mii) lei dobândă pe an, pentru fiecare obligațiune și se datorează începând cu data de 1 ianuarie 1999**”.

Pentru a apăra de inflație atât prețul obligațiunii, pe care creditorul urmează să-l primească de la stat, la termenul de răscumpărare, cât și dobânda, LEGEA prevede, la *Articolul 12* că “**prețul de răscumpărare al fiecărei obligațiuni este egal cu valoarea ei nominală, indexată cu indicele general al inflației din România, între luna decembrie a anului 1997 și antepenul-tima lună de dinaintea răscumpărării respectivei obligațiuni**”, iar la *Articolul 14* că “**dobânda datorată, în baza prevederilor prezentei legi, cetățenilor deținători de obligațiuni, va fi indexată cu indicele general al inflației din România, între luna decembrie a anului 1997 și antepenultima lună de dinaintea plății dobânzii**”.

Aceasta înseamnă că dacă, de exemplu, în cursul anului 1998 inflația în România va fi de 40%, prețul cu care statul român va răscumpăra o obligațiune în luna februarie 1999 va fi nu de 1.000.000 lei, cât este valoarea nominală, ci de 1.400.000 lei (1.000.000 X 1,4 - indicele inflației). De asemenea, dobânda convenită pentru o obligațiune pentru un an nu va mai fi de 30.000 lei, ci de 42.000 lei (30.000 X 1,4 - indicele inflației).

De unde va procura statul român banii necesari pentru răscumpărarea obligațiunilor și plata dobânzilor corespunzătoare? Evident, **din vânzarea și administrarea capitalului** pe care și l-a însușit prin Legea 15/1990, prin exproprierea cetățenilor.

În concepția noastră, rațiunea existenței statului nu este aceea de a fi **proprietar de capital**, ci aceea de a gestiona problemele publice ale societății.

Statul român a făcut o eroare istorică. El și-a însușit capitalul național, care aparține cetățenilor României. Acum, el, **statul român, are obligația să repare eroarea și să restituie cetățenilor capitalul pe care l-a însușit în mod nelegitim și neconstituțional**. În plus, el și-a asumat obligația de a **administra** acest capital, deci **obligația de a păstra valoarea capitalului** și, în același timp, de a-l valorifica în așa fel încât să obțină dividende suficient de mari, care să-i asigure nu numai **acoperirea cheltuielilor de administrare**, ci și **plata dobânzilor** convenite cetățenilor.

Statul, respectiv Guvernul României, trebuie să **vândă capitalul** pe care și l-a însușit prin Legea 15/1990, **cât mai repede, dar și cât mai scump**,

pentru a-și procura **banii cu care să-și răscumpere obligațiunile** de la cetățeni, dar, înainte de vânzare, el trebuie să-l administreze **competent și responsabil**, să obțină profit, din care să-și asigure **banii cu care să-și acopere cheltuielile de administrare și să plătească dobânda** cuvenită cetățenilor.

Conform principiilor de mai sus, *Articolul 17*, alin. 1 din LEGE prevede că **“răscumpărarea obligațiunilor emise în baza prezentei legi se efectuează din încasările obținute de Ministerul Finanțelor din vânzarea acțiunilor deținute de statul român la societățile comerciale, precum și din alte surse, aprobate prin lege”**, iar *Articolul 14* alin. 2 prevede că **“dobânda pentru obligațiunile emise în baza LEGII este plătită din dividendele încasate de Ministerul Finanțelor pentru acțiunile deținute de statul român la’ societățile comerciale, precum și din alte surse, aprobate prin lege”**.

Considerăm complet inacceptabilă, ca fiind contrară intereselor cetățenilor și națiunii române, utilizarea încasărilor obținute din vânzarea capitalului de stat pentru acoperirea cheltuielilor Fondului Proprietății de Stat, sau oricărei alte instituții de acest gen, sau pentru completarea veniturilor bugetului de stat, respectiv pentru acoperirea cheltuielilor de consum ale statului.

Statul trebuie să-și acopere cheltuielile din **impozite și taxe**, nu din vânzarea capitalului național, care nu-i aparține, acesta fiind proprietatea cetățenilor, iar Fondul Proprietății de Stat, sau oricare altă instituție, care îndeplinește funcția de **administrator** al capitalului de stat, adică al cetățenilor, trebuie, ca orice administrator, să-și acopere cheltuielile **din venituri - dividende, dobânzi, câștiguri de capital** etc, **NU DIN VÂNZAREA CAPITALULUI**.

“Consumarea” capitalului, utilizarea sumelor obținute din vânzarea capitalului național pentru acoperirea cheltuielilor de consum ale FPS și ale Guvernului României, reprezintă o **crimă odioasă împotriva poporului român, un act de înaltă trădare națională**.

Ne exprimăm speranța că cetățenii României vor înțelege cât mai curând gravitatea acestei acțiuni criminale și-și vor uni eforturile pentru stoparea efectelor ei dezastruoase. In caz contrar, vom asista la **nimicirea României și înrobirea completă și definitivă a națiunii române**.

Proiectul *Legii Proprietății și Prosperității Românilor* prevede, la *Articolul 25* că:

“La data intrării în vigoare a prezentei legi, Fondul Proprietății de Stat își încetează activitatea și se reorganizează ca Departament al Capitalului de Stat, subordonat Ministerului Finanțelor”.

“Activitatea Departamentului Capitalului de Stat este supusă controlului Curții de Conturi a României, ca și celelalte instituții ale statului”.

Departamentul Capitalului de Stat trebuie să-și îndeplinească atribuțiile de administrator al capitalului care îi este încredințat, până în momentul când va fi răscumpărată ultima obligațiune emisă în baza LEGII. El trebuie să funcționeze pe baza unui **buget propriu**, separat de bugetul de stat, să-și acopere cheltuielile exclusiv **din venituri** - dividende, dobânzi, câștiguri de capital etc, nu din încasările obținute din vânzarea capitalului. Dimpotrivă, veniturile sale trebuie, în mod normal, având în vedere dimensiunea uriașă a capitalului pe care-l administrează, să depășească cu mult cheltuielile sale de funcționare și să obțină **profituri**, care să fie utilizate pentru răscumpărarea obligațiunilor emise în baza LEGII.

Nici un leu încasat din vânzarea capitalului de stat nu poate avea altă destinație decât aceea a răscumpărării obligațiunilor emise în baza LEGII. Conform *Articolului 17* alin. 2 din LEGE, *“sumele încasate de Ministerul Finanțelor din vânzarea acțiunilor deținute de statul român la societățile comerciale vor fi utilizate, temporar, pentru recapitalizarea societăților comerciale la care statul român este acționar și pentru constituirea de depozite bancare purtătoare de dobânzi, până la utilizarea lor pentru răscumpărarea obligațiunilor”.*

Datorită faptului că, în cele mai multe cazuri, vor exista decalaje între momentul încasării sumelor obținute din vânzarea acțiunilor și momentul răscumpărării obligațiunilor, Departamentul Capitalului de Stat va dispune de importante sume de bani pe care le va putea utiliza pentru **recapitalizarea, restructurarea și rentabilizarea** agenților economici la care este acționar, în așa fel încât să-i aducă pe aceștia în situația ca acțiunile deținute de stat să poată fi vândute cel puțin la valoarea lor nominală, actualizată la momentul vânzării, adică **să păstreze valoarea capitalului** pe care-l are în administrare și pe care trebuie să-l restituie cetățenilor, prin răscumpărarea obligațiunilor.

Pentru realizarea acestui obiectiv, *Articolul 28* al LEGII prevede că:

“Acțiunile deținute de statul român la societățile comerciale se tranzacționează pe piața secundară a valorilor mobiliare din România, la prețurile practicate pe această piață.

Prețul la care pot fi oferite spre vânzare acțiunile prevăzute la alineatul precedent nu poate fi mai mic decât valoarea nominală a acțiunilor respective, actualizată la data vânzării”.

Respingem în mod categoric practicile “reformiștilor” de vânzare a capitalului de stat prin “negociere”, cu investitori mai mult sau mai puțin “strategici”, prin “intermediari”, prin “licitații” mai mult sau mai puțin “aranjate”. Toate acțiunile deținute de statul român, în numele cetățenilor săi, se vând pe piețele secundare de valori mobiliare, piețe organizate și supravegheate de, CNVM, respectiv la BURSĂ și la RASDAQ, la prețurile practice pe aceste piețe.

Cine vrea să cumpere acțiuni ale statului român poate să le cumpere pe aceste piețe, fără nici o restricție, la prețurile practice pe aceste piețe, fără șmecheria “promisiunilor” de investiții viitoare și de îndoielnica păstrare a locurilor de muncă etc.

Cumpărătorii serioși știu și cât mai trebuie să investească după ce au cumpărat acțiunile de la statul român și câte locuri de muncă să păstreze pentru a desfășura o activitate rentabilă.

Acțiunile deținute de Statul Român la societățile comerciale nu sunt nici ale domnului președinte al FPS, nici ale Ministrului Finanțelor, nici ale Primului Ministru. Aceste ***acțiuni simț ale cetățenilor României***. Ele nu pot fi vândute la orice preț, ci numai la un preț care să păstreze, dacă nu să și sporească, valoarea capitalului de stat, averea cetățenilor. Acest preț nu poate fi mai mic decât valoarea nominală a acțiunilor, actualizate la data vânzării, în funcție de inflație.

Așa cum am arătat, acest obiectiv poate fi realizat cu sumele mari de bani de care dispun administratorii capitalului de stat, cu care pot ***recapitaliza, restructura și rentabiliza*** agenții economici, în așa fel încât să nu se vândă în pierdere capitalul cetățenilor.

Cine vrea să fie Prim Ministru, sau Ministrul Finanțelor, trebuie să-și asume această responsabilitate.

în acest sens, *Articolul 27* din LEGE prevede:

“Guvernul României este responsabil pentru administrarea eficientă a capitalului de stat.

În cazul în care capitalul administrat prin Departamentul Capitalului de Stat nu înregistrează un profit net (dividende) anual de cel puțin 5%, Primul Ministru și Ministrul Finanțelor își vor prezenta demisia și vor fi înlocuiți, cu respectarea prevederilor Constituției.

Pierderile de capital înregistrate de Departamentul Capitalului de Stat se acoperă de la bugetul de stat, cu aprobarea Parlamentului României”.

Deci, conform ultimului alineat din *Articolul 27* al LEGII, în cazul în care la sfârșitul unui an calendaristic (financiar), Departamentul Capitalului de Stat va prezenta un bilanț contabil cu pierdere, în loc de profit, vor fi sancționați nu numai Primul Ministru și Ministrul Finanțelor, cu demisia imediată, ci și cetățenii țării care vor fi obligați să acopere pierderea de capital din propriul buzunar, respectiv din impozite și taxe asupra salariilor, sau asupra consumului.

Ei trebuie să plătească pentru greșeala de a fi ales guvernanți incompetenți, sau iresponsabili. Capitalul național trebuie să devină una din *valorile supreme* ale națiunii române. El trebuie apărat și **păstrat**, cu orice preț, de toți membrii națiunii. ***Orice leu pierdut din capitalul național înseamnă un pas spre sărăcie, un pas spre distrugerea țării, spre înrobirea nației și a membrilor ei.***

Cetățenii României cunosc, în baza informațiilor publicate în presă privitoare la rezultatele controalelor efectuate de Curtea de Conturi a României, ca și alte investigații, că o importantă parte a capitalului de stat a fost trecută în proprietatea persoanelor fizice și juridice private, fără compensația corespunzătoare, de multe ori prin încălcarea prevederilor legale în vigoare.

Declarându-ne ***apărători fermi ai legii***, ca și ai ***dreptului de proprietate***, considerăm că este de datoria Guvernului României să recupereze întregul capital pe care FPS l-a transferat în proprietatea persoanelor fizice și juridice private, fără a primi în schimb echivalentul valoric al acestui capital.

O primă modalitate de recuperare a acestui capital o reprezintă reanalizarea tranzacțiilor prin care FPS-ul a transferat capitalul în proprietatea persoanelor fizice și juridice private și formularea de acțiuni în justiție pentru recuperarea capitalului transferat fără respectarea prevederilor legale în vigoare. În acest sens *Articolul 34* din LEGE prevede că: ***“în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Guvernul României va reanalize toate tranzacțiile prin care Fondul Poprietății de Stat a transferat capitalul de stat către persoane fizice și private, el având obligația de a recupera, prin acțiuni injustiție, întregul capital de stat înstrăinat, fără echivalent, prin încălcarea prevederilor legale în vigoare”***.

Pentru restabilirea și refacerea drepturilor de proprietate ale cetățenilor României, vor fi aplicate ***principiile, practicile și uzanțele de contabilitate***,

inclusiv, de **actualizare a valorii capitalurilor** în situații de inflație, principii, practici și uzanțe **recunoscute, aprobate și aplicate** de organismele profesionale și guvernamentale din SUA și din alte state civilizate. Cetățenii României, prin statul lor național, nu doresc să-și însușească și nu-și vor însuși nici un leu din averea vreunei persoane fizice, sau juridice, fie ea autohtonă, sau străină, dar își vor exercita **dreptul suveran de a-și recupera averea de care au fost deposedați**, în toate cazurile în care deposedarea poate fi dovedită.

Dacă, de exemplu, un hotel a fost vândut de către FPS unei persoane juridice private cu **un milion de dolari SUA** (deci, o **monedă stabilă**) și, **conform principiilor științei și practicii financiar-contabile**, recunoscute și aplicate pe plan internațional, acel hotel avea o **valoare** de o sută de milioane de dolari SUA, iar după o scurtă perioadă de timp, același hotel este revândut cu **o sută de milioane de dolari SUA**, este evident că statul român a fost deposedat, prejudiciat.

Si din motivele de mai sus, dar și pentru a descuraja complet și definitiv tranzacțiile **speculative** cu capitaluri în România, **Articolul 31** din LEGE prevede că:

“Pentru profiturile realizate în România din tranzacțiile cu terenuri și active imobiliare care au făcut parte din patrimoniul societăților comerciale și regiilor autonome create în baza Legii 15/1990, persoanele fizice și juridice plătesc statului român un impozit de 80%.”

Conform **Articolului 32 al LEGII**, același impozit, de 80%, urmează a fi plătit și pentru profitul realizat din **“activitățile de jocuri de noroc, de intermediari și tranzacții valutare și cu valori mobiliare”**.

În concepția noastră, piețele de capital, tranzacțiile cu capitaluri sunt instrumente utile pentru funcționarea eficientă a unei economii capitaliste democratice și concurențiale, însă ele nu trebuie transformate în instrumente de îmbogățire necuvenită, prin “țepuirea” statului și a cetățenilor! Cei care investesc capitaluri în astfel de activități trebuie să se mulțumească cu un profit rezonabil, de 20%.

Capitolul 3.

VALORIFICAREA DREPTURILOR DE PROPRIETATE

■ **Patru modalități de valorificare a drepturilor de proprietate restabilite prin LEGE: păstrarea obligațiunilor, în vederea încasării prețului de răscumpărare și a dobânzii; vânzarea obligațiunilor și reinvestirea sumelor încasate; gajarea obligațiunilor la bănci pentru obținerea de credite; convertirea obligațiunilor în acțiuni deținute de statul român la societățile comerciale;**

■ în perioada 1999-2002, cetățenii României vor încasa de la statul român o sumă totală de circa **50 miliarde dolari**, sub formă de **răscumpărări de obligațiuni** (34 miliarde dolari) și **dobânzi** (16 miliarde dolari). Aceasta înseamnă 2200 dolari pentru fiecare cetățean, 6600 dolari SUA pentru o familie formată din trei persoane, respectiv 53 milioane lei în prețurile lunii decembrie 1997;

■ **Obligațiunile emise în baza LEGII vor putea fi utilizate drept garanții pentru obținerea de credite bancare, astfel încât, în condițiile plafonării dobânzilor active la 15% pe an, vor putea fi utilizate, cu maximum de eficiență, toate sumele atrase de băncile comerciale din resurse interne sau externe.**

Cetățenii României își vor putea valorifica drepturile de proprietate, restabilite prin aplicarea prevederilor LEGII, în modalitățile următoare:

1. **Păstrarea obligațiunilor**, în așteptarea încasării **dobânzilor și a prețului de răscumpărare;**

2. **Vânzarea obligațiunilor** și reinvestirea sumelor încasate într-o altă formă de capital: cumpărări de **acțiuni** de la stat, cumpărări de **acțiuni**, sau

obligațiuni emise de societățile comerciale cu capital privat, noi sau existente; cumpărări de **obligațiuni emise de primării**;

3. **Gajarea obligațiunilor** la bănci pentru obținerea de **credite** care, la rândul lor, vor fi investite într-una din formele de capital menționate la pct. 2 de mai sus;

4. **Conversia obligațiunilor**, respectiv schimbarea *directă* a acestora în acțiuni deținute de statul român la societățile comerciale.

Oprirea procesului de degradare a economiei românești și reasezarea acesteia pe drumul unei dezvoltări sănătoase, în beneficiul tuturor cetățenilor săi, sunt imposibile *fără un efort susținut de economisire și investire* din partea întregii populații.

Este absolut necesar ca, cel puțin pentru o perioadă de 3 ani, să fie **interzisă** orice formă de transformare a capitalului în **fond de consum**. Această regulă va trebui respectată atât de stat, cât și de persoanele fizice și juridice private.

În acest sens, *Articolul 29 al LEGII* prevede că:

“În cursul anilor 1998, 1999 și 2000, toate sumele încasate de persoane fizice și juridice din vânzarea de valori mobiliare (acțiuni, obligațiuni etc.) pe piața secundară a acestora, precum și veniturile (dobânzi, dividende etc.) obținute de persoanele fizice și juridice ca urmare a deținerii de valori mobiliare și de conturi bancare, rămase după plata impozitelor cuvenite statului român, vor fi utilizate exclusiv pentru capitalizare, respectiv pentru constituirea de depozite bancare, purtătoare de dobânzi, fie pentru achiziționarea de acțiuni și obligațiuni pe piața primară a valorilor mobiliare.”

Deci, pentru perioada menționată, de cel puțin 3 ani de la data adoptării LEGII, nici un leu încasat din vânzarea de obligațiuni sau acțiuni, și nici din veniturile cuvenite pentru deținerea de astfel de valori mobiliare, sau de conturi bancare, nu va putea fi “*dus acasă*” și utilizat pentru cumpărarea de bunuri de consum - mâncare, băutură, îmbrăcăminte etc.

Toți banii încasați de proprietarii de capital din vânzarea capitalului, sau ca venituri cuvenite pentru acest capital, trebuie **reinvestiți, recapitalizați**.

Acești bani nu pot fi utilizați pentru **tranzacții speculative**. Ei nu pot fi utilizați pentru cumpărarea de valori mobiliare **existente**, pentru revânzarea acestora, în scopul obținerii de profit. Banii pot fi utilizați numai pentru constituirea de depozite bancare, sau pentru achiziționarea de valori mobiliare (acțiuni, obligațiuni) **noi**, emise de agenții economici existenți, pentru majorarea capitalului, sau pentru înființarea de noi

societăți comerciale, prin aceste emisiuni, respectiv pentru achiziționarea de obligațiuni **noi**, emise de primării.

Fiecare deținător de obligațiuni emise în baza LEGII va trebui să-și deschidă un cont (de valori mobiliare) la o societate de valori mobiliare (SVM), prin intermediul căreia își va efectua toate operațiile legate de valorificarea obligațiunilor. SVM-ul va executa **ordinele** clienților săi pentru vânzarea obligațiunilor, gajarea acestora la bănci sau conversia lor în acțiuni. SVM-ul va deschide clienților săi și un **cont de numerar** în care vor fi ținute și înregistrate sumele cuvenite clientului drept preț de răscumpărarea obligațiunilor de către stat, preț de vânzare al obligațiunilor, creditele acordate de bănci în schimbul gajării obligațiunilor, dobânzile cuvenite pentru obligațiuni, dividende cuvenite pentru acțiuni etc.

În baza ordinelor clienților, SVM-ul va reinvesti banii pentru constituirea de depozite bancare, sau pentru achiziționarea de valori mobiliare, pe **piața primară** a acestora.

La rândul lor, din depozitele bancare constituite de SVM-uri, în numele clienților acestora, băncile vor avea obligația să acorde credite numai pentru achiziționarea de valori mobiliare **primare**.

Păstrarea obligațiunilor.

Cea mai comodă, mai simplă, mai sigură, mai puțin riscantă, modalitate de valorificare a obligațiunilor emise în baza LEGII, constă în păstrarea lor, respectiv ținerea lor în contul SVM-ului, în așteptarea **încasării prețului**, prin răscumpărarea obligațiunilor de către stat, și, între timp, a **dobânzilor** corespunzătoare.

Răscumpărarea obligațiunilor.

Conform prevederilor *Articolului 11* din LEGE, **“termenul limită de răscumpărare al obligațiunilor... este de 20 de ani de la data emiterii lor”**.

Cetățenii nu vor trebui, toți, să aștepte 20 de ani pentru a-și primi banii reprezentând prețul de răscumpărare al obligațiunilor.

Statul are obligația ca, începând cu primul an de după adoptarea LEGII, în fiecare an, să răscumpere numărul de obligațiuni pentru care dispune de banii necesari.

Acești bani vor proveni din următoarele surse:

- sumele încasate de stat din vânzarea acțiunilor pe care le deține la societățile comerciale;
- dividendele încasate de stat pentru acțiunile deținute la societățile comerciale;
- dobânzile încasate de stat pentru depozitele bancare create, temporar, cu banii ce vor fi folosiți pentru răscumpărarea obligațiunilor;
- impozitele pe profiturile realizate de persoane fizice și juridice din tranzacțiile cu terenuri și active corporale care au făcut parte din patrimoniul regiilor autonome și societățile comerciale create în baza Legii 15/1990; impozitele pe profiturile realizate din intermediari și tranzacții valutare și cu valori mobiliare;
- recuperările, obținute prin acțiuni în justiție, din transferuri ale capitalului de stat în proprietatea persoanelor fizice și juridice, fără respectarea prevederilor legale în vigoare;
- alte surse aprobate prin lege.

Principala sursă a “fondului de răscumpărare” a obligațiunilor o constituie sumele încasate de către stat din vânzarea acțiunilor pe care le deține la societățile comerciale.

Este de prevăzut că, datorită atât situației dificile în care au fost aduse societățile comerciale la care statul este acționar, situație care nu este de natură să atragă investitori străini serioși, cât și capacității limitate a populației de a face economii, în primii ani de după adoptarea LEGII, sumele ce vor fi încasate de stat din vânzarea de acțiuni vor fi mai mici, astfel încât în prognozarea acestor sume pentru primii patru ani de după adoptarea LEGII, am luat în considerare o medie anuală de circa 5,6 miliarde de dolari SUA, respectiv, anual, 3,7% din cele 150 miliarde dolari SUA, care fac obiectul LEGII.

În prognoza noastră, în următorii patru ani, acțiunile statului, în valoare de circa 22,3 miliarde dolari SUA, vor fi cumpărate, în cea mai mare parte, de persoane fizice și juridice române, în proporție de circa 73%, restul de 27% urmând a fi cumpărate de persoane fizice și juridice străine (vezi

Tabelul nr. 1)

Prognoza are în vedere faptul că investitorii străini serioși, cei care vor veni în România pentru a “da tunuri” și pentru a face “afaceri” dubioase cu funcționarii FPS, ci pentru a obține profituri din *producția* de bunuri și servicii, acești adevărați investitori străini, deci, își vor spori investițiile în România pe măsură ce economia românească va fi repusă în stare de

funcționare normală, producătoare de profituri prin inovație și concurență, nu prin “tunuri” date statului și întreprinzătorilor privați.

Venituri din răscumpărări de obligațiuni.

Statul român va trebui să administreze cu competență și responsabilitate capitalul pe care l-a luat în proprietate. El trebuie să administreze acest capital în așa fel încât să obțină o rată medie a rentabilității capitalului de cel puțin 5% pe an. *Articolul 27 din LEGE* prevede că:

“Guvernul României este responsabil pentru administrarea eficientă a capitalului de stat.

În cazul în care capitalul administrat prin Departamentul Capitalului de Stat nu înregistrează un profit net anual de cel puțin 5%, Primul Ministru și Ministrul Finanțelor și vor prezenta demisia și vor fi înlocuiți, cu respectarea prevederilor Constituției”.

Ținând seama de diminuarea treptată a capitalului de stat, prin răscumpărări și conversii, rezultă că în următorii patru ani de după adoptarea LEGII, Departamentul Capitalului de Stat va trebui să obțină, în medie, un profit net de circa 6,6 miliarde dolari pe an, urmând ca 60% din această sumă să fie utilizată pentru plata dobânzilor către deținătorii de obligațiuni, iar restul de 40% pentru răscumpărarea de obligațiuni.

Recapitulând, rezultă următoarea dinamică a fondului de răscumpărare a obligațiunilor emise în baza LEGII, (vezi **Tabelul nr. 2**).

Venituri din dobânzile la obligațiuni.

Conform *Articolului 13 din LEGE*, ***“dobânda la obligațiunile ce fac obiectul LEGII este de 3% pe an, respectiv 30.000 (treizeci mii) lei dobândă pe an, pentru fiecare obligațiune și se datorează începând cu data de 1 ianuarie 1999”.*** Ca și prețul de răscumpărare, dobânda anuală va fi indexată cu indicii inflației, păstrându-i-se, deci, puterea de cumpărare.

În primul an de după adoptarea LEGII, cele 150 miliarde dolari SUA vor aduce cetățenilor României o dobândă totală de 4,4 miliarde dolari SUA, respectiv circa 240 de dolari SUA pentru fiecare deținător al celor 60 de obligațiuni emise în baza LEGII.

Pe măsura răscumpărării de către stat a numărului de obligațiuni pentru care s-au constituit sursele necesare și a conversiei obligațiunilor în acțiuni,

volumul total anual al dobânzilor plătite de stat și încasate de deținători de obligațiuni va scădea, treptat, până în momentul când toate obligațiunile vor fi scoase din circulație, prin răscumpărare sau conversie.

Este de așteptat că ritmul conversiei obligațiunilor în acțiuni va crește, de la un an la altul, ca urmare a rentabilizării societăților comerciale la care este acționar statul român și care se vor transforma în societăți cu capital preponderent privat.

Dobânda plătită de stat pentru obligațiuni este fixă, fiind limitată la 3% pe an. În mod normal, dividendele pe care le-pot acorda societățile comerciale sunt cu mult mai mari de 3% pe an, astfel încât este de prevăzut că un număr din ce în ce mai mare de deținători de obligațiuni vor prefera fie să le vândă, chiar și la un preț mai mic decât valoarea nominală actualizată, fie să le convertească în acțiuni.

În prognoza noastră, pentru primii 4 ani de după adoptarea LEGII, am luat în considerare un Volum mediu **anual** de răscumpărări de 8,5 miliarde dolari SUA și unul de conversii de 3,8 miliarde dolari SUA, astfel încât volumul mediu anual al dobânzilor ce urmează a fi plătit de către stat cetățenilor va fi de 4,0 miliarde dolari SUA, scăzând, treptat de la 4,4 miliarde dolari SUA în 1999, la 3,6 miliarde dolari SUA în anul 2002. Iată dinamica acestor indicatori în primii patru ani de după adoptarea LEGII (vezi **Tabelul nr. 3**).

Vânzarea obligațiunilor.

Conform *Articolului 21* din LEGE, obligațiunile dobândite în baza LEGII ***“vor putea fi tranzacționale pe piața secundară a valorilor mobiliare din România, ele putând fi cumpărate de statul român (prin răscumpărare) de persoane fizice, cetățeni români și de persoane juridice române”.***

Obligațiunile dobândite în baza LEGII vor putea fi vândute în orice moment, imediat după primirea lor în posesie. Vânzarea va putea fi efectuată printr-un simplu ordin de vânzare dat SVM-ului ales pentru efectuarea unei astfel de tranzacții.

Așa cum am arătat, câștigul pe care-l pot aduce obligațiunile este limitat la dobânda de 3% pe an. O obligațiune de un milion de lei aduce, anual, un câștig de 30.000 lei. Un câștig sigur, dar limitat la 30.000 lei pe an. În plus, acest câștig este impozabil.

Același milion de lei **ar putea** aduce un câștig mult mai mare dacă ar fi investit într-o societate comercială. Profitul, respectiv dividendul pe care-l

poate aduce același milion de lei poate fi de 15%-20 % pe an. Sau chiar mai mare.

În plus, conform *Articolului 32*, din LEGE, dacă acest profit este reinvestit, el **nu este impozabil**.

În aceste condiții, este de prevăzut că mulți deținători de obligațiuni vor prefera să vândă obligațiunile și, cu banii încasați, să cumpere acțiuni. Ei vor fi tentați să facă această operațiune chiar și vânzând obligațiunile sub valoarea lor nominală. De exemplu, deținătorul a 60 de obligațiuni, având fiecare valoarea nominală de un milion de lei, deci o valoare nominală de 60 milioane lei, le va putea vinde la prețul de 500.000 lei pe obligațiune, obținând un preț total de 30 milioane lei (60 obligațiuni X 500.000 lei/obl.). Investind cele 30 milioane în acțiuni, care i-ar aduce un dividend de 15%, el va obține un volum total de dividende de 4,5 milioane lei (30.000.000 X 15%). Dacă ar fi rămas cu cele 60 de obligațiuni, el ar fi obținut o dobândă totală de 1,8 milioane lei. Iată motivul pentru care mulți deținători de obligațiuni, în primul rând cei dispuși să riște pentru un câștig mai mare, vor prefera să le vândă sau, așa cum vom vedea, să le schimbe direct în acțiuni. Obligațiunile vor fi cumpărate de investitori care, prin specificul lor, sunt dispuși să aibă câștiguri mai mici, dar sigure, deci să-și asume riscuri mai mici. De exemplu, fondurile și societățile de investiții, sau băncile.

În exemplul nostru, cele 60 de obligațiuni vor asigura o dobândă de 1,8 milioane lei, care raportată la costul investiției, de 30 milioane lei, înseamnă un randament de 6,0% pe an, randament ce poate fi mai mult decât mulțumitor pentru un investitor de natura celor menționați.

Desigur, operațiunea de transformare a obligațiunilor în acțiuni, prin vânzarea obligațiunilor și investirea banilor încasați din această vânzare în acțiuni, nu produce, prin sine, noi sume de bani, noi lichidități. Ea determină **sporirea capitalului privat** în economie, reducerea celui deținut de stat și generează, în final, **capital** nou, locuri de muncă și venituri suplimentare.

În exemplul nostru, banca a dispus de cele 30 de milioane, probabil din depozite ale populației (deci ele există deja, în calitate de **capital**, sub formă de capital **bănesc**), pe care le-a transferat deținătorului de obligațiuni. Acesta are mai multe posibilități:

Varianta I: Să le investească în acțiunile unei societăți comerciale noi, deci în capitalul social al acesteia, de unde vor fi transformate în **capital real**, de exemplu tractoare, sau strunguri. Rezultat: **sporirea sectorului privat în economia reală cu cele 30 milioane lei; creșterea capacităților de producție, noi locuri de muncă, noi venituri primare (salarii, profituri) pen-**

tru populație, venituri din care o parte vor fi economisite și transformate în **capital nou**, proprietate **privată**.

Varianta II: Fostul deținător de obligațiuni cumpără acțiuni emise de o societate comercială, existentă, fie ea cu capital privat, de stat, sau mixtă, pentru **majorarea capitalului său social**. Cu banii intrați în cont, societatea cumpără **capital real**, să zicem, din nou, tractoare sau strunguri. Rezultat: **sporirea sectorului privat în economia reală cu cele 30 milioane lei, creșterea capacității de producție, noi locuri de muncă, noi venituri primare (salarii, profituri) pentru populație**, venituri din care o parte vor fi economisite și transformate în **capital nou**, proprietate **privată**,

Varianta III: Fostul deținător de obligațiuni cumpără acțiuni de la statul român. Ajunse la Ministerul de Finanțe, cele 30 milioane nu pot avea decât o destinație: răscumpărarea de obligațiuni. Banii se întorc tot la deținătorii de obligațiuni și nu pot fi utilizate decât într-una din cele două variante deja menționate.

Rezultat: **a fost dezetatizat un capital de 30 milioane lei; a crescut capitalul privat din economie cu cele 30 milioane lei; a crescut capitalul real din economie și, respectiv, capacitatea de producție de bunuri și servicii, cu cele 30 milioane lei; au fost create noi locuri de muncă; au fost create noi venituri primare (salarii, profituri), venituri din care o parte au fost economisite și transformate în capital nou, proprietate privată.**

Iată deci că, aplicarea prevederilor LEGII, emiterea de obligațiuni și transformarea acestora în acțiuni generează capital, locuri de muncă, venituri, avere, bogăție, prosperitate.

Gajarea obligațiunilor.

Conform *Articolului 21* din LEGE, obligațiunile emise în baza LEGII **“vor putea fi utilizate drept garanții pentru obținerea de credite de la băncile comerciale, credite care vor putea fi folosite exclusiv pentru achiziționarea de valori mobiliare pe piața primară a acestora”**.

Se știe că, în ultimii ani, deși au existat importante sume de bani acumulate de bănci, acestea au rămas nefolosite, ca urmare, pe de o parte, a faptului că întreprinzătorii nu au putut prezenta garanții, pe de altă parte, datorită nivelului prohibitiv al dobânzilor.

Prin adoptarea prevederilor LEGII sunt înlăturate complet și definitiv cele două cauze ale nefolosirii banilor acumulați de către bănci.

Obligațiunile deținute în baza legii sunt garantate de statul român, astfel încât deținătorii lor nu mai au nevoie de nici o altă garanție colaterală pentru obținerea de credite de la bănci.

Valoarea obligațiunilor în circulație va fi mult mai mare decât valoarea creditelor pe care le vor putea acorda băncile din România, astfel că, practic, toate economiile populației depuse la bănci vor putea fi luate cu împrumut de către deținătorii de obligațiuni.

Prin *Articolul 30* al LEGII, care prevede ***plafonarea dobânzilor percepute de băncile comerciale pentru creditele acordate persoanelor fizice și juridice private la maximum 15% pe an***, este eliminată și cea de a doua cauză a neutilizării disponibilităților bănești ale băncilor.

Combinarea celor trei factori - ***dobânzi bancare plafonate, disponibilități bancare limitate, garanții***, practic, ***nelimitate*** - va avea ca efect nu numai utilizarea completă a disponibilităților bănești ale băncilor, dar și sporirea ***concurenței*** pentru obținerea acestor credite, respectiv investirea acestor disponibilități în cele mai promițătoare, cele mai rentabile proiecte economice.

Desigur, nici gajarea obligațiunilor nu creează, prin sine însăși, o nouă sursă de investiții, de lichidități, însă ea sporește șansele a sute de mii de întreprinzători de a avea acces la disponibilitățile create prin efortul de economisire al persoanelor fizice și juridice.

Conversia obligațiunilor.

Articolul 20 din LEGE prevede că ***“obligațiunile emise în baza prezentei legi sunt convertibile în acțiuni deținute de statul român la societățile comerciale.***

Schimbul de obligațiuni contra acțiuni se face luându-se în considerare prețul de piață al celor două tipuri de valori mobiliare”.

Așa cum s-a precizat, câștigul pe care o obligațiune îl aduce deținătorului ei este limitat la 3% pe an. Este adevărat că este **sigur**, dar este limitat. În plus, câștigul este imposibil.

În aceste condiții, mai ales după ce actualele societăți cu capital de stat vor fi puse pe picioare și rentabilizate, mulți deținători de obligațiuni vor prefera să-și schimbe calitatea de creditori ai statului în aceea de acționari ai societăților comerciale, care ar putea să le aducă câștiguri, sub forma dividendelor, mult mai mari decât obligațiunile emise de stat.

Așa cum am văzut, ei pot face această schimbare vânzând, mai întâi, obligațiunile pe piață și cumpărând, apoi, acțiuni la societățile comerciale.

Ei pot însă să evite procesul de vânzare-cumpărare, care, în afară de timp, necesită și plata unui dublu comision către societatea de valori mobiliare care efectuează tranzacția și să schimbe direct (să convertească) obligațiunile în acțiuni.

Este de prevăzut că o bună parte dintre deținătorii de obligațiuni vor schimba direct pe acțiuni deținute de statul român la societățile comerciale. Este de prevăzut, de asemenea, că această cale de transformare a obligațiunilor în acțiuni - conversia - va fi utilizată pe larg de către investitorii instituționali "sofisticați" (deci cei care sunt specialiști în astfel de "tranzacții") care vor încerca să cumpere ieftin obligațiunile de la deținătorii inițiali ai acestora ca să le poată "converti", apoi, în acțiuni care "promit" dividende ridicate. Pentru a limita reducerea exagerată a prețului obligațiunilor, alin. 2 din *Articolul 21* al LEGII prevede că "***primii deținători ai obligațiunilor emise în baza prevederilor prezentei legi nu le pot vinde la un preț mai mic decât jumătatea valorii lor nominale, actualizate la data vânzării***".

Se înțelege de la sine că nici această modalitate de valorificare a obligațiunilor nu produce **direct** capital **nou**, dar are ca efect diminuarea capitalului aflat în proprietatea statului și sporirea, corespunzătoare, a capitalului aflat în proprietatea persoanelor fizice și juridice private, cu consecința că toate profiturile aduse de acest capital, după momentul conversiei, vor intra **direct** în proprietatea privată a cetățenilor, în sectorul privat, ceea ce va mări capacitatea productivă a acestuia.

În prognoza noastră, am considerat că urmare a sporirii infuziei de capi-tal privat și a îmbunătățirii activității administratorilor, rentabilitatea și atrac-tivitatea acțiunilor deținute de stat la societățile comerciale vor crește într-un ritm accelerat, astfel încât dinamica volumului conversiei obligațiunilor în acțiuni va fi aceea din tabelul nr. 3, respectiv o creștere de la circa un miliard dolari SUA în anul 1999, la 8 miliarde dolari în anul 2002, deci un total de 15,0 miliarde dolari, sau o medie anuală de 3,8 miliarde dolari SUA.

Recapitulând, rezultă că în primii patru ani de după aplicarea LEGII, valoarea obligațiunilor deținute de cetățeni se va diminua cu 48,85 miliarde dolari SUA, astfel:

- 33,85 miliarde dolari SUA prin răscumpărarea obligațiunilor de către stat

- 15,00 miliarde dolari SUA prin conversia obligațiunilor în acțiuni deținute de statul român la societățile comerciale

Total - 48,85 miliarde dolari SUA.

Aceasta reprezintă aproape o treime din valoarea inițială totală a obligațiunilor emise în baza LEGII (150 miliarde dolari SUA).

Având în vedere că aplicarea PROGRAMULUI va avea ca efect atât creșterea puterii de economisire și de investiții a cetățenilor țării, cât și creșterea interesului capitalului străin de a activa în economia românească, avem convingerea că procesul de dezetatizare a capitalului trecut în proprietatea statului român prin LEGEA 15/1990 va putea fi încheiat, cu succes, într-o perioadă de 10-12 ani de la adoptarea LEGII.

Capitolul 4.

PROGRAM MASIV DE INVESTIȚII PENTRU REÎNNOIREA ȘI SPORIREA CAPITALULUI NAȚIONAL

■ *Comparativ cu perioada 1985-1989, în perioada 1990-1997, volumul mediu anual al investițiilor efectuate în economia românească a scăzut cu 40%, de la 12,6 miliarde dolari SUA, la 5,2 miliarde dolari SUA.*

■ *PROGRAMUL prevede sporirea volumului investițiilor, de la 5,2 miliarde dolari pe an, la 13,8 miliarde dolari SUA pe an, investițiile nete urmând a fi realizate integral de sectorul privat, de către cetățenii României.*

■ *Sporirea capitalului național cu 10 miliarde dolari anual.*

■ *Dezetatizarea a circa 50% din capitalul național și sporirea corespunzătoare a capitalului partidular.*

■ *Creșterea numărului de agenți economici și întărirea caracterului con-curențial al economiei românești.*

■ *Crearea unui număr de cel puțin un milion de noi locuri de muncă.*

■ *Restabilirea rolului amortizării în reproducția și înnoirea capitalului existent.*

PROGRAMUL pornește de la ipoteza că LEGEA va fi adoptată și va începe să fie aplicată începând cu semestrul II al anului 1998, astfel încât efectele, rezultatele obținute prin aplicarea prevederilor LEGII, vor apare începând cu anul 1999. Evident că orice întârziere în adoptarea și aplicarea LEGII va avea ca efect **decalarea** corespunzătoare a efectelor, a rezultatelor ce urmează a .fi obținute prin aplicarea LEGII, rezultate care sunt prezentate în capitolele următoare.

PROGRAMUL are la bază următoarele idei fundamentale: nu există creștere economică, nu există creștere a nivelului de trai, nu există bogăție și prosperitate fără **sacrificiul economisirii**, al investiției, al transformării unei părți din venituri în **capital**; nu capitalul străin este sursa bunăstării și prosperității națiunii, ci **munca națională și capitalul național**, capital care, la rândul lui, nu are altă sursă decât tot munca națională, însoțită de **sacrificiul de a nu consuma** tot ce se produce, de a *economisi și a investi*; în condițiile de criză create ca urmare a politicii economice dezastruoase aplicate în România, în perioada 1990-1997, efortul de economisire și investire trebuie transformat într-o **obligație fermă**, atât a statului, cât și a cetățenilor țării, obligație **asumată și impusă prin lege**.

Alternativa este **nimicirea României și înrobirea completă și definitivă a națiunii române**.

Așa cum s-a menționat, conform *Articolului 29* din LEGE, cel puțin pentru următorii 3 ani, toate sumele încasate de persoanele fizice și juridice din vânzarea valorilor mobiliare (obligațiuni, acțiuni etc), ca și veniturile obținute prin deținerea de astfel de valori mobiliare, vor trebui **economisite** și reinvestite, transformate în capital.

Practic, nici înainte, nici după anul 1989, cetățenii României nu au avut acces la acest capital și la aceste venituri din capital.

PROGRAMUL recunoaște drepturile de proprietate ale cetățenilor asupra capitalului și asupra veniturilor aduse de acest capital, dar impune, prin lege, pentru o perioadă limitată de timp, **păstrarea capitalului drept capital și transformarea în capital** și a veniturilor aduse de capital.

Pentru consum, rămân disponibile, ca și până acum, de fapt, **veniturile din muncă** - salarii, pensii. De altfel, așa cum vom vedea, aplicarea PROGRAMULUI va avea ca efect creșterea rapidă și a veniturilor din muncă, astfel încf. și o parte din acestea vor putea fi transformate în capital, de data ' aceasta z'i proprietate privată a cetățenilor.

În perioada 1985-1989, în economia românească au fost făcute investiții în valoare totală de 62,8 miliarde dolari SUA. Din acestea, 37% - 4,7 miliarde dolari pe an - au reprezentat-o sumele provenite diq **amortizări**, restul de 63% - 7,8 miliarde dolari pe an, - reprezentând investițiile **nete**, cele prin care a fost sporit, an de an, capitalul național. Acest volum de investiții, a fost, practic, realizat, în medie, în fiecare an al perioadei 1970-1989, astfel încât numai în această ultimă perioadă, de 19 ani, a fost acumulat un, capital de circa 150 miliarde dolari (7,8 miliarde investiții nete pe an x 19 ani) (vezi **Tabelul nr. 4**).

În anul 1989, valoarea rămasă a fondurilor fixe utilizate în economia românească era de 2100 miliarde lei, circa 110 miliarde dolari. În același an, volumul amortizărilor a fost de 5,3 miliarde dolari, ceea ce înseamnă că perioada medie de reproducere a capitalului fix al României era de 20 de ani, apropiată nivelurilor practicate pe plan mondial la acea dată.

În perioada 1990-1997, volumul investițiilor efectuate în economia românească a scăzut dramatic, la o medie anuală de 5,2 miliarde dolari SUA, ceea ce înseamnă 40% din media anuală realizată în cei 5 ani precedenți (vezi **Tabelul nr. 5**). Și din acest punct de vedere, al investițiilor, guvernarea Stolojan se dovedește a fi fost cea mai neagră dintre guvernările postdecembrie. În anul 1992, volumul investițiilor a coborât sub 3 miliarde dolari SUA, adică 24% față de nivelul anului 1989 și 9% din PIB.

În perioada 1990-1997, din cele 41,4 miliarde dolari investiții, statului i-au revenit 29,2 miliarde dolari, sectorului privat 11,8 miliarde dolari, restul de 0,4 miliarde revenind proprietății cooperatiste și obștești.

Mediile anuale sunt următoarele: 3,7 miliarde dolari pentru sectorul de stat și 1,5 miliarde dolari pentru sectorul privat. În anul 1997, statul a făcut investiții în valoare de 3,0 miliarde dolari (55% din total), iar sectorul particular de 2,4 miliarde dolari (45% din total).

Notăm că anul 1995, ultimul pentru care există date statistice disponibile, valoarea fondurilor fixe existente în proprietatea statului era de 144.000 miliarde lei, reprezentând 85% din totalul valorii mijloacelor fixe din economia națională, în timp ce valoarea mijloacelor fixe existente în proprietatea privată era de 11.000 miliarde lei (6% din total). În același an, 1995, investițiile sectorului de stat au fost, în lei, de 7400 miliarde lei (42%).

Deci, deși deținea 6% din mijloacele fixe, sectorul particular a realizat 42% din investiții, în timp ce statul, deși deținea 85% din mijloacele fixe, a realizat numai 57% din investiții.

În timp ce indicele general al prețurilor din economia națională a crescut, în perioada 1990-1995, de 94 ori, “valoarea” mijloacelor fixe existente în proprietate “publică”, a statului, a crescut, exact, de 43 de ori, decalajul foarfecelui *prețuri-amortizare* fiind, pentru anul în cauză, 1995, de 2,2 ori,

Cu ajutorul acestui “foarfece”, guvernării postdecembriști ai României, au realizat un volum de investiții, așa cum am văzut, de 3,7 miliarde dolari SUA pe an, cu mult sub nivelul care ar fi asigurat cel puțin reproducția și reînnoirea capitalului existent la 1 ianuarie 1990.

În **Graficul nr. 2** este prezentată dinamica investițiilor în economia României în perioada 1985-2002.

PROGRAMUL prevede că în următorii 4 ani, volumul investițiilor autohtone în economia românească va ajunge la o medie anuală de 13,8 miliarde dolari SUA, respectiv o creștere de 2,7 ori față de nivelul mediu realizat în perioada 1990-1997.

Realizarea acestui obiectiv este o **necesitate absolută** și ea este **posibilă** prin aplicarea prevederilor LEGII.

Din cele 13,8 miliarde dolari SUA ce urmează a fi investiți, în medie, anual, în economie, 36,2%, respectiv **5,0 miliarde dolari**, vor reprezenta **amortizări**, restul de 63,8%, adică **8,8 miliarde dolari**, vor fi **investiții nete**, reprezentând economiile cetățenilor țării. La cele 13,8 miliarde dolari investiții autohtone, se adaugă cele 1,8 miliarde dolari care vor reprezenta investițiile medii anuale ale persoanelor fizice și juridice **străine** pentru cumpărarea de acțiuni de la statul român.

Cele 8,8 miliarde dolari de **economii anuale ale populației** vor avea următoarele surse: **dobânzile încasate de deținătorii de obligațiuni** - 4,0 miliarde dolari; sumele încasate de deținătorii de obligațiuni drept **răscumpărări** făcute de stat din profiturile nete ale acestuia, rămase după plata dobânzilor - 2,6 miliarde dolari SUA; **economii** ale populației realizate **din salarii și profituri** - 2,2 miliarde dolari.

Primele două surse - dobânzile și răscumpărările - deci suma de 6,6 miliarde dolari - prezintă un grad mare de certitudine, ele depinzând, exclusiv, de capacitatea statului de a-și administra capitalul de asemenea manieră încât să obțină o rentabilitate netă a acestuia de cel puțin 5% pe an. Din acestea, 3 procente vor ajunge la cetățeni sub formă de dobânzi, iar celelalte 2 procente sub formă de răscumpărări, de obligațiuni cu profiturile realizate de stat.

În ceea ce privește economiile populației din salarii și profituri - 2,2 miliarde dolari, medie anuală - observăm că, prin realizarea PROGRAMULUI, se va asigura o creștere continuă și substanțială a produsului intern brut, în care ponderea principală o dețin salariile și profiturile.

Ponderea celor 2,2 miliarde dolari economii în produsul intern brut - a cărui medie anuală va fi de 44,5 miliarde dolari - urmează a fi de 4,9%. De altfel, rata medie a investițiilor nete în Produsul Intern Brut pe perioada celor patru ani va fi de 20%, o rată rezonabilă pentru o economie care trebuie să iasă din recesiune și să se angajeze pe calea unei creșteri economice

sănătoase. În **Tabelul nr. 6** este prezentată prognoza principalilor indicatori ai investițiilor în economia românească în perioada 1999-2002.

În primii patru ani de după adoptarea LEGII, sumele totale destinate investițiilor de care vor dispune cetățenii României, vor fi, în medie, de 14,6 miliarde dolari pe an, sau de 59 miliarde dolari pe întreaga perioadă. Aceasta înseamnă că, anual, fiecare din cei 16 milioane deținători de obligațiuni va dispune, în medie, de 913 dolari pe an, sau 3,650 dolari în cei patru ani ai PROGRAMULUI. Evident, cei mai norocoși vor putea încasa, chiar în această perioadă, toate cele 8.000 dolari, plus dobânda până la data răscumpărării. Având în vedere ca în această perioadă statul va dispune de un fond de răscumpărare de 34 miliarde dolari, rezultă că până în anul 2002, numărul celor care își vor primi banii de răscumpărare de la stat va fi de peste 4 milioane. La aceștia se adaugă și cei care vor prefera să-și vândă obligațiunile pe piața secundară a valorilor mobiliare, deci să nu mai aștepte răscumpărarea lor de către stat.

În prognoza noastră, estimăm că din cele 14,6 miliarde dolari disponibilități anuale de investiții la populație, circa 4,1 miliarde dolari, respectiv 27% vor fi utilizați pentru achiziționarea de **acțiuni deținute de stat** la societățile comerciale existente, 8,8 miliarde dolari, respectiv 60% vor fi utilizate pentru **acțiuni și obligațiuni noi**, emise de societățile comerciale **pentru majorarea capitalului social**, pentru **recapitalizare**, precum și acțiuni, și obligațiuni emise **de societăți comerciale noi**, urmând ca restul de circa 1,8 miliarde dolari, deci circa 13% să fie utilizați pentru achiziționarea de **obligațiuni emise de primării**, în vederea obținerii de bani pentru finanțarea lucrărilor de modernizare a infrastructurii localităților.

Întrucât în estimarea noastră, valoarea capitalului deținut de statul român în societățile comerciale și regiile autonome create în baza Legii 15/1990 este de 150 miliarde dolari SUA, dacă adăugăm la aceasta circa 25 miliarde dolari capital privat - SIF-uri, plus persoane fizice și alte persoane juridice private -rezultă un capital total în valoare de 175 miliarde dolari, din care 14%-15% privat și restul 85%-86% capital de stat.

Conform datelor prezentate mai sus, rezultă că în următorii 4 ani, statul va vinde către populație acțiuni în valoare de 16,3 miliarde dolari și către străini acțiuni în valoare de 7 miliarde dolari, la care se adaugă conversia de obligațiuni în acțiuni în valoare de 15 miliarde dolari, deci un total de 38,3 miliarde dolari. Aceasta înseamnă că, la sfârșitul anului 2002, statul va mai deține un capital de 111,7 miliarde dolari. La aceeași dată, capitalul deținut de cetățeni, de sectorul particular, va avea o valoare de circa 91,5 miliarde dolari SUA, constituite din 25 miliarde capital inițial, 16,3 miliarde

achiziții acțiuni de la stat, 15 miliarde acțiuni obținute prin conversii și 35,2 miliarde achiziții acțiuni noi din economii ale populației. Până la sfârșitul anului 2002, capitalul național urmează să întregireze, în termeni reali, o creștere de 16%, de la 175 miliarde dolari la 203 miliarde dolari. La acea dată, statul va deține, încă, 55% din capitalul național, sectorului particular revenindu-i restul de 45%.

Conform *Articolului 35 din LEGE*, **“toți agenții economici din România au obligația de a-și constitui fondurile de amortizare a activelor imobilizate, prin aplicarea cotelor de amortizare, stabilite prin lege, asupra valorii actualizate a activelor respective, și de a utiliza aceste fonduri exclusiv pentru investiții.**

Actualizarea valorii activelor imobilizate se realizează prin aplicarea coeficienților de actualizare stabiliți prin hotărâri ale Guvernului României”.

Acest articol al LEGII este menit să stopeze imediat mecanismul **foarfecii inflație-amortizare**, unul din principalele instrumente concepute și puse în aplicare de către “reformiști” pentru decapitalizarea agenților economici, pentru subminarea economiei românești. În timp ce prețurile curente au fost **“forțate”** să crească vertiginos - prin practicarea de dobânzi cămătărești, deficite ale balanței comerciale externe, prin deficite ale bugetului de stat și împrumuturi statale nejustificate etc. - valoarea activelor imobilizate a fost **“uitată”** pentru lungi perioade de timp la valori depășite de zeci de ori de prețurile curente, astfel încât fondurile de amortizare, mai exact, puterea lor reală de cumpărare, a ajuns aproape de zero. Efectul a fost frânarea procesului de reînnoire a capitalului, de re tehnologizare și modernizare a acestuia, decapitalizarea agenților economici și aducerea acestora în situația de a lucra cu pierderi și a se îngloda în datorii.

Acest mecanism criminal trebuie oprit și înlocuit cu un sistem de amortizare care să asigure apărarea și păstrarea capitalului național.

Prin aplicarea prevederilor LEGII, fondurile de amortizare ale agenților economici existenți, indiferent de forma de proprietate asupra capitalului acestora, vor fi aduse la un nivel corespunzător valorii actualizate a activelor corporale (mijloace fixe), nivel care, în estimarea noastră, se va ridica în următorii ani la 5-6 miliarde dolari, anual.

Dață la aceste sume, se adaugă cele circa 3-4 miliarde dolari care vor fi investite de populație pentru majorarea capitalurilor societăților existente, rezultă că acestea, societățile comerciale existente, cu capital de stat, privat sau mixt, vor beneficia, anual, de capitaluri în valoare de 8-10 miliarde

dolari SUA, suficiente, după opinia noastră, pentru acoperirea nevoilor lor de **recapitalizare, re tehnologizare și modernizare**.

Restul de 5-6 miliarde dolari din investițiile anuale ale populației vor putea fi utilizate pentru achiziționarea de acțiuni emise de **societăți comerciale noi**, cele ce urmează a fi înființate în perioada următorilor 4 ani de după intrarea în vigoare a LEGII.

În cei patru ani, volumul investițiilor în astfel de societăți va însuma 20-24 miliarde dolari SUA, sau 160.000-190.000 miliarde lei, în prețurile lunii decembrie 1997.

Cu aceste investiții ar putea fi înființate cel puțin 160.000 noi societăți comerciale, fiecare cu un capital de un miliard lei. Orice administrator știe că o societate comercială care-și începe activitatea cu un cont în bancă de 125.000 dolari SUA, respectiv un miliard lei, în prețurile lunii decembrie 1997, poate angaja 7-8 salariați.

Cu dublul salariului mediu din luna decembrie a anului 1997, cei 7-8 salariați ar putea costa, lunar, 25 milioane lei, anual 300 milioane lei, respectiv 30% din capitalul social. Restul de 70%, adică 700 milioane lei vor fi arhi suficiente pentru achiziționarea mijloacelor fixe și circulante de care vor avea nevoie cei 7-8 salariați pentru a-și câștiga, cinstit, un salariu decent, pentru a plăti taxe și impozite la stat, pentru a produce bunurile și serviciile de care are nevoie populația țării.

Cele 160.000 societăți comerciale ar putea crea, deci, peste un milion de noi locuri de muncă, adică atât cât este nevoie pentru absorbirea actualei armate de șomeri.

Fără îndoială că re tehnologizarea și îmbunătățirea organizării muncii în cadrul societăților comerciale existente va genera, în mod firesc, unele disponibilizări ale personalului angajat, astfel încât este de așteptat ca, la sfârșitul perioadei de 4 ani la care ne referim, rata șomajului să fie redusă la . 3%-4%, această rată urmând să fie păstrată și în anii următori, ea reflectând o situație absolut normală, impusă de procesul continuu al restructurării activității economice și al nevoii adaptării forței de muncă la schimbările tehnologice.

Este de la sine înțeles că noile societăți comerciale, înființate cu capitalul rezultat din aplicarea prevederilor LEGII, vor putea avea capitalul social mai mic, sau mai mare de un miliard. Noi am luat un exemplu ipotetic.

Cert este că apariția lor, în număr de 60 mii, de 160 mii, sau 360 mii, va avea ca efecte sigure **crearea de noi locuri de muncă, sporirea veniturilor populației, a nivelului de trai** al acesteia, dar și **sporirea concurenței, a competiției** între agenții economici, cu consecințe benefice în ceea ce privește

inovația, deci înnoirea produselor și tehnologiilor și **presiunea asupra prețurilor**, de data aceasta în sensul reducerii lor.

Capitolul 5.

CREȘTERE ECONOMICĂ SUSTINUTĂ ÎN BENEFICIUL CETĂȚENILOR

■ În perioada 1990-1997, guvernării României au produs o “pierdere” de Produs Intern Brut egală cu 59 miliarde dolari SUA, de 1,4 ori mai mult decât volumul în investițiilor realizate în aceeași perioadă.

■ În perioada 1990-1997, în timp ce au adus țara la sapă de lemn, **pentru finanțarea mașinării statului**, comparativ cu perioada anterioară, guvernării României au cheltuit **suplimentar** - pentru autoturisme, girofaruri, tele-mobile etc. - **peste 23 miliarde dolari SUA**, jumătate din volumul investițiilor realizate în România în aceeași perioadă.

■ **Autoconsumul și economia subterană** - sectoare care nu participă la formarea veniturilor bugetare - “acoperă” peste 40% din economia românească.

■ Pentru perioada 1999-2002, PROGRAMUL prevede o creștere a Produsului Intern Brut de 10% pe an și îmbunătățirea substanțială a structurilor acestuia.

■ Sporirea ponderii formării brute a capitalului în PIB, de la 21,5% la 31% și a volumului acestuia de la 7,5 miliarde dolari SUA, în 1997, la 16,0 miliarde dolari SUA, în anul 2002.

■ Reducerea ponderii **consumului guvernamental** în PIB de la 10,4%, în anul 1997, la 5%, în anul 2002.

■ Creșterea salariului mediu net lunar de la 101 dolari, în 1997, la 144 dolari SUA, în anul 2002.

■ Sporirea numărului locurilor de muncă **salarizate** cu 600.000.

■ Reducerea ratei șomajului la sub 4%.

În cei opt ani care au trecut de la Revoluția din Decembrie, economia românească s-a prăbușit, Produsul Intern Brut înregistrând, în 1997, o reducere de aproape 20% față de nivelul anului 1989.

După scăderea bruscă realizată de PIB-ul României, în anii 1990-1992, sub guvernările Roman și Stolojan, în 1992, nivelul PIB-ului ajungând la 75% față de cel din 1985, au urmat firavele încercări de redresare făcute de guvernul Văcăroiu, în 1996, PIB-ul reprezentând 88% din nivelul anului 1989.

Sub guvernul Ciorbea a fost reluat procesul de prăbușire, ajungându-se, conform datelor oficiale, ca, în anul 1997, PIB să reprezinte 82% din nivelul anului. 1989. Pentru anul 1998, guvernării au “mandatat” guvernul Vasile să realizeze o creștere economică egală cu... ZERO. (vezi **Tabelul nr. 7** și **Graficul nr. 3**).

Dacă guvernele postdecembriste ale României ar fi menținut, cel puțin, nivelul Produsului Intern Brut realizat în anul, 1989, de 42,4 miliarde dolari SUA pe an, în perioada 1990-1997, față de bunurile și serviciile de care efectiv au dispus în această perioadă, românii ar fi putut beneficia de un **surplus** de bunuri și servicii de aproape 59 miliarde dolari (vezi **Tabelul nr. 8**). Adică de 5 ori datoria externă pe care aceiași guvernări au plasat-o pe umerii țării. 59 miliarde dolari, pierduți definitiv, din cauza “reformei” postdecembiste, înseamnă de 8 ori salariile primite de cei 4800 mii de salariați ai României în anul 1997. Altfel spus, pe întreaga perioadă 1990-1997, salariile românilor ar fi putut fi mai mult decât duble.

Aceeași muncă românească și același capital românesc, scăpate din chinga dictaturii comuniste ar fi trebuit, firesc, în condițiile unei **reforme adevărate**, al unei politici economice adecvate intereselor națiunii române, să realizeze nu mai puțin, ci *mai mult* Produs Intern Brut. Luând în considerare un ritm de creștere anuală a Produsului Intern Brut *de numai 3% pe an*, ajungem la concluzia că pierderile suferite de națiunea română în perioada 1990-1997 nu sunt de 59 miliarde, ci de aproape 2 ori mai mult, adică de 108 miliarde dolari SUA. (Vezi **Tabelul nr. 8**).

Dacă la cifra de mai sus adăugăm și pierderea drepturilor de proprietate asupra capitalului național, alte 150 miliarde dolari SUA, ca și datoria externă acumulată până la sfârșitul anului 1997, căpătăm dimensiunea PREȚULUI REAL plătit de națiunea română din cauza “reformei” postdecembriste, din cauza voturilor furate românilor de către “reformiști” în anii 1990, 1992, 1996, preț care se cifrează la aproape 300 miliarde dolari SUA.

Scăderea Produsului Intern Brut a fost însoțită și de înrăutățirea structurilor acestuia, atât în ceea ce privește **formarea**, cât și **utilizarea** PIB-ului, înrăutățire care evidențiază caracterul destructiv al politicilor economice aplicate de guvernării postdecembriști. (A se vedea **Tabelele nr. 9 și nr. 10**).

În anul 1997, **amortizările** au reprezentat numai circa 3 miliarde de dolari SUA, respectiv 8,6% din PIB, iar profiturile brute numai 11,4% din PIB. În anul 1997, **randamentul brut** al capitalului românesc a fost de circa 2% pe an. Absolut firesc dacă avem în vedere că, în anul 1997, circa 85% din capitalul național s-a aflat în proprietatea și în administrarea unui stat care și-a propus să-și distrugă propria avere.

În același an, 1997, **41,5% din Produsul Intern Brut** al României este reprezentat de venituri brute care nu sunt nici salarii, nici profituri, ele acoperind așa-zisul “**autoconsum**”, ca și “**economia subterană**”, adică venituri, profituri, salarii, care nu sunt impozabile, care nu participă în nici un fel la susținerea bugetului statului național.

În tabelul nr. 10 este redată **utilizarea** Produsului Intern Brut al României, în anii 1989, 1997 și 2002. Precizăm că în tabel sunt prezentate date oficiale din Anuarele statistice ale României și cifre publicate recent în presă, cu observația că, în ceea ce privește volumul și ponderea cheltuielilor guvernamentale, ale administrației, pentru anul 1989, au fost juate în considerare cifrele publicate în Anuarele, statistice ale României din anii 1990 și 1991 și nu cele din Anuarul statistic pe anul 1996, în care cifrele în cauză au fost modificate, cu evidentă intenție de a se ascunde populației adevărul despre consumul parazitar al statului român postdecembrist, în detrimentul populației.

Într-adevăr, luând în considerare datele publicate în Anuarele statistice ale României din anii 1990 și 1991 (pag. 246 și, respectiv, pag. 242), recunoscut, deci, de către Comisia Națională pentru Statistică, rezultă că în anul 1989, consumul guvernamental, adică cheltuielile efectuate pentru funcționarea mașinăriei statului, a reprezentat 4,0% din PIB-ul anului 1989, adică 1,7 miliarde dolari. De altfel, pentru întreaga perioadă 1985-1989, consumul guvernamental a reprezentat, în medie, 3,6% din PIB, respectiv 1,6 miliarde dolari anual.

În **Tabelul nr. 11** este redată evoluția consumului guvernamental al României în perioada 1990-1997.

Imediat cum au pus mâna pe putere, guvernării “reformiști” ai României au băgat adânc mâna în sacul cu banii publici. În anul 1990,

consumul guvernamental s-a ridicat la suma de 5,3 miliarde dolari, **de 3,3 ori mai mult decât media ultimilor 5 ani de guvernare comunistă.**

Pe întreaga perioadă 1990-1997, **consumul guvernamental al României a înghițit 13% din Produsul Intern Brut**, fiind în medie de 4,5 miliarde dolari SUA pe an, față de 1,6 miliarde dolari pe an, în perioada 1985-1989.

Dacă cheltuielile cu funcționarea mașinăriei statului român ar fi fost păstrate la nivelul celor efectuate în anii 1985-1989, în perioada 1990-1997 ar fi putut fi economisite peste **23 de miliarde dolari**, suficiente pentru a se acoperi de două ori datoria publică, sau pentru dublarea investițiilor realizate în ultimii patru ani ai “tranzicției”.

În intervalul 1990-1997, națiunea română a plătit, suplimentar, 23 de miliarde dolari SUA, pentru a întreține un stat care, contra acestui preț, a adus-o la sapă de lemn, la dezastrul economic, social și național.

Prevederile PROGRAMULUI au în vedere atât creșterea susținută a Produsului Intern Brut al țării, cât și îmbunătățirea modului de formare și utilizare a acestuia.

PROGRAMUL prevede creșterea PIB-ului într-un ritm mediu anual de 10%, astfel încât, în anul 2000, să fie atins nivelul din anul 1989, iar, în anul 2002, acesta să fie depășit cu 20%. În anul 2002, Produsul Intern Brut al României urmează să fie de 51,10 miliarde dolari, sau 2250 dolari pe cap de locuitor.

Creșterea prognozată a PIB-ului va fi realizată prin aplicarea programului de investiții, descris în capitolul anterior, și repunerea în stare de funcționare a mării majorității a capacităților de producție existente, în primul rând a celor industriale.

În primii doi ani ai perioadei, creșterea economică va fi susținută, în principal, de capacitățile de producție existente, prin sporirea cererii interne și creșterea capitalului circulant al agenților economici, în ultimii doi ani ai perioadei, creșterea economică urmând să fie alimentată, în principal, de investițiile făcute în primii doi ani ai perioadei.

În ceea ce privește formarea Produsului Intern Brut, PROGRAMUL prevede creșterea substanțială a ponderii profiturilor brute, a amortizării și a salariilor, cu reducerea corespunzătoare a veniturilor brute reprezentate de autoconsum și de economia subterană. Ponderea salariilor în totalul consumului populației va crește de la 30% în anul 1997 la 43% în anul 2002, atât prin creșterea numărului de locuri de muncă salarizate, cu 600.000 persoane, cât și prin creșterea salariului mediu brut lunar, de la 135 a 180 dolari SUA (vezi **Tabelul nr. 12**). Din acest punct de vedere, PROGRAMUL urmărește “debișnițarea” economiei românești, alinierea ei

la structuri și caracteristici specifice unei economii bazate pe **recunoașterea și stimularea muncii, inovației și spiritului de economisire** ca **factori ai creșterii economice** și ca unice **surse legitime pentru accesul individului la proprietate și prosperitate**.

Pentru creșterea de aproape 4 ori a volumului profiturilor, PROGRAMUL are în vedere, ca pârghii, atât rentabilizarea susținută a capitalului de stat, cât și stimularea directă a, creșterii profiturilor în sectorul privat, prin neimpozitarea profiturilor reinvestite.

Din punct de vedere al **structurii de ramură** a PIB, PROGRAMUL are în vedere o creștere ușoară a ponderii serviciilor, care, în anul 1995, împreună cu transporturile, atinseseră, deja, nivelul de 39,3% din PIB, reducerea, în continuare, a ponderii agriculturii, la 17,6% și creșterea ponderii industriei la 36,8%. (vezi **Tabelul nr. 13**).

În ceea ce privește utilizarea Produsului Intern Brut, PROGRAMUL prevede creșterea puternică a ponderii investițiilor, a formării brute a capitalului, de la 22%, în 1997, la peste 31%, în anul 2002, o creștere a volumului acestora la 16 miliarde dolari SUA, în anul 2002. “Poziția” exportului net se va schimba de la **minus** 7 procente, la **plus** 6 procente, pentru anul 2002 fiind prevăzut un excedent al balanței comerciale externe de 3 miliarde dolari SUA, față de deficitul de 2,4 miliarde dolari SUA înregistrat în anul 1997.

Ponderea consumului populației se va reduce de la 75%, în anul 1997, la 58%, în anul 2002, volumul acestui consum urmând, însă, să crească cu 12,5% față de 1997, de la 26,2 miliarde dolari, la 29,5 miliarde dolari.

Consumul guvernamental se va reduce atât ca pondere în PIB, de la 10,4% la 5%, cât și ca volum absolut, de la 3,6 miliarde dolari, la 2,6 miliarde dolari în anul 2002. Reamintim că în “**consumul administrației**”, sau “**guvernamental**”, nu intră **salariile** personalului angajat în administrația publică, centrală și locală, acestea, salariile, reflectându-se în “**consumul populației**”, ci numai cheltuielile **materiale** necesare funcționării administrației publice - autoturisme, girofaruri, telemobiluri etc. Reducerea acestor cheltuieli constituie una din “**țintele**” principale ale PROGRAMULUI.

Realizarea programului de creștere economică va avea ca efect și reducerea ratei șomajului sub 4%, prin crearea unui număr de 600.000 locuri de muncă *salarizate*.

Capitolul 6.

REPUNEREA BANILOR ȘI DOBÂNZILOR ÎN SERVICIUL ECONOMIEI ROMÂNEȘTI

■ *Creșterea artificială a cantității de bani în circulație și impunerea de dobânzi cămătărești prin taxa de scont și dobânzile de refinanțare - principalii combustibili utilizați de Banca Națională a României pentru declanșarea și întreținerea inflației, “motorul” principal al “reformei” dezastrului economic al României.*

■ *În perioada 1989-1996, în timp ce, în Cehia, masa monetară a crescut de 2,9 ori, iar prețurile de 3,0 ori, în România, masa monetară a crescut de 72 ori, iar prețurile de 136 ori.*

■ *PROGRAMUL prevede ca orice sporire a cantității banilor în circulație să fie aprobată prin lege, dobânzile practice de Banca Națională a României să fie de maximum 5% pe an, iar dobânzile active ale băncilor comerciale să fie de maximum 15% pe an.*

Banii constituie una din marile invenții ale omului. Ca și alte mari invenții omenești, banii pot fi folosiți spre binele cetățenilor și al națiunilor, sau în defavoarea acestora. Depinde de **cine concepe** sistemul bănesc al națiunii și de cine se află **la cârma** acestui sistem.

Banii reprezintă un **serviciu public** pus la dispoziția cetățenilor de statul național. Principala **funcție** a banilor este aceea de **mijlocitor** al **schimbului de mărfuri** (bunuri și servicii) dintre producătorii (proprietarii) acestora.

Una dintre calitățile cerute banilor pentru a-și îndeplini funcția de mijlocitor (transportator) al schimbului de mărfuri, este ca ei să nu fie nici mai mulți, nici mai puțini decât este necesar pentru a se asigura schimbul

(transferul) tuturor mărfurilor produse și acceptate spre cumpărare în economia națională. Cantitatea de bani în circulație trebuie să fie în permanent echilibru cu cantitatea de mărfuri, mai exact cu volumul și numărul tranzacțiilor ce se efectuează cu aceste mărfuri. Dacă sunt **mai puțini bani** decât este necesar, unele mărfuri nu-și găsesc cumpărători, se “stochează”, costurile acestora sunt incluse în costurile celor care se vând, ale căror prețuri cresc în mod corespunzător, ajungându-se la **inflație**. Dacă sunt **mai mulți bani** decât este necesar, cantitatea de mărfuri rămânând neschimbată, automat, prețurile la care vor “circula” aceste mărfuri vor crește corespunzător cu “plusul” de bani în circulație, ajungându-se la aceeași **inflație**. Raportul dintre cantitatea de bani și cantitatea de mărfuri care “circulă” zilnic într-o economie națională este un raport dinamic și complex. Menținerea lui sub control necesită pricepere și profesionalism. “Știința banilor” oferă însă instrumente suficiente și pertinente pentru ținerea sub control a acestui raport.

Atunci când cârmaciul sistemului bănesc al națiunii **știe sigur** că volumul și numărul tranzacțiilor cu mărfuri este în **scădere** și totuși el aruncă pe piață o **cantitate sporită de bani**, nu se mai pune problema priceperii, sau suficienței și pertinentei instrumentelor de la bordul sistemului. Într-o astfel de situație, avem de-a face cu o acțiune premeditată, criminală, de utilizare a banilor pentru declanșarea și întreținerea inflației, cu toate consecințele acesteia.

Sporirea continuă a masei monetare, a cantității de bani în circulație, în ciuda scăderii cantității de mărfuri în circulație, a reprezentat prima, cea mai sigură și una dintre cele mai importante pârgii pentru declanșarea și întreținerea inflației în România postdecembristă.

Am arătat, în altă parte a acestui PROGRAM, că Produsul Intern Brut al României, deci “cantitatea” de mărfuri în circulație a scăzut aproape continuu, în anul 1997 nivelul acestuia reprezentând abia 80% din nivelul anului 1989. Normal, **masa monetară**, deci cantitatea de bani necesară pentru schimbul acestei “cantități” mai scăzute de mărfuri ar fi trebuit să scadă și ea, în mod corespunzător.

În **Tabelul nr. 14** este redată “dinamica” masei monetare în România, în perioada 1990-1997.

Se observă că, practic, în fiecare an, masa monetară s-a dublat. Repetăm, în condițiile în care cantitatea de mărfuri s-a redus, aproape, an de an.

Pentru comparație, în **Tabelul nr. 15**, sunt redată dinamicile masei monetare și ale prețurilor (inflației) în România și Cehia, în perioada 1989-1996.

În timp ce la cehi, și ei tot în “tranziție”, pe o perioadă de 7 ani, atât masa monetară cât și prețurile au crescut de **numai trei ori**, în principal datorită **inflației de corecție**, la români, în aceeași perioadă de “tranziție”, de 7 ani, masa monetară a crescut **de 72 de ori**, iar inflația de **136 de ori**.

Creșterea continuă a masei monetare nu a reprezentat decât una din componentele “mașinăriei” concepută și pusă în mișcare de Banca Națională a României pentru declanșarea și întreținerea inflației și, prin aceasta, pentru distrugerea economiei românești.

După ce au ieșit pe benzile fabricii de făcut bani de hârtie, vagoanele de bancnote de 5, apoi 10, apoi 50 mii lei, reprezentând zeci de mii de miliarde de lei, n-au fost, pur și simplu, “transmise” băncilor, pentru ca acestea să le “arunce” cetățenilor, astfel încât aceștia, pomenindu-se cu sacii plini de bani, să ofere producătorului 1000 de lei pe ou, în loc de 50 de bani. S-ar fi obținut și astfel creșterea prețurilor, dar mult mai mică și mult prea simplă pentru gusturile “rafinat” ale Băncii Naționale a României.

Fiecare nouă emisiune de bancnote, toate fără nici o valoare, a fost împărțită de Banca Națională în două “grămezi”: una (mai mică) pentru împrumuturi guvernamentale, adică *pentru finanțarea deficitelor bugetului de stat*; a doua pentru acordarea de **credite de “refinanțare”** a economiei naționale.

Așa zisele credite guvernamentale, adică banii acordați Guvernului României de către Banca Națională pentru acoperirea deficitelor bugetului de stat a constituit benzina PREMIUM pentru focul inflației. Toți acești bani fic-tivi, fără acoperire în mărfuri, s-au “năpustit”, an de an, asupra mărfurilor existente, mărindu-le prețurile, proporțional cu raportul dintre cantitatea acestor bani fictivi și cantitatea de bani “curați”, aceia care ar fi fost în circulație, fără acest “dar otrăvit” al Băncii Naționale.

Cel mai “rafinat” și, în același timp, cel mai “eficace” combustibil utilizat de Banca Națională a României pentru declanșarea și întreținerea focului inflației l-au constituit, însă, așa-zisele **credite de refinanțare** a economiei naționale. În esență, aceste credite au reprezentat emisiuni de bani de hârtie, fără valoare, fără acoperire în mărfuri, bani care au intrat în circulație sub forma așa-ziselor **“credite direcționate”, “credite speciale”** etc, prin care s-au acoperit “găuri negre” ale unor agenți economici cu capital de stat - consumatori de energie importată - ale agriculturii, sau ale unor bănci.

Evident, nu era nici datoria, nici menirea Băncii Naționale să acopere nevoile de bani ale agenților economici. Aceștia trebuiau să-și procure banii necesari de la băncile comerciale, sau de pe piața de capital.

Menirea și datoria Băncii Naționale era aceea de a “finanța” eventualele creșteri ale Produsului Intern Brut, creșteri în cantitatea și calitatea bunurilor și serviciilor realizate în economia națională. Ea ar fi trebuit și ar fi putut să-și facă această datorie nu prin credite de “refinanțare”, ci prin scontarea de efecte comerciale, prin cumpărarea de obligațiuni emise de cei mai performanți agenți economici, cu dobânzi foarte mici - de ordinul 2%-3% pe an - stimulând astfel, realmente, creșterea economică.

Banca Națională a României a folosit “șiretlicul” creditelor de “refinanțare”, pe de o parte, pentru a mări în mod artificial masa monetară, cu noi și noi vagoane de bancnote, fără acoperire în mărfuri, generând automat inflația, pe de altă parte pentru a induce în întreaga economie **dobânzi astronomice, cămătărești**, care au acționat atât ca factor de creștere a prețurilor, de inflație, cât și ca factor de decapitalizare și, în final, de falimentare a agenților economici.

Începând cu anul 1993, dobânda medie percepută de BNR pentru acești bani “veninoși” a fost, în medie, de peste 40% pe an. În anul 1997, dobânda medie la aceste “credite” a fost, pe primele 11 luni, de 56% pe an.

Firește, dobânzile percepute de băncile comerciale pentru creditele acordate agenților economici se stabilesc pe baza dobânzilor de “refinanțare” practicate de Banca Națională, ele fiind **mai mari** decât dobânda de “refinanțare”, cu atât cu cât să acopere cheltuielile de funcționare ale respectivelor bănci și si le a’șigure și acestora un profit rezonabil.

În anul 1997, **dobânda activă**, adică aceea percepută de către băncile comerciale de la persoane fizice și juridice, a fost de 70,0% pe an, deci cu 14% mai mare decât dobânda de “refinanțare” impusă de Banca Națională pentru hârtiile sale lipsite de valoare.

În aceeași perioadă, **dobânda pasivă**, aceea acordată de bănci persoanelor fizice și juridice a fost de 60% pe an, cu numai 4% mai mare decât dobânda de “refinanțare”.

Dobânda reprezintă una dintre cele două forme principale ale profitului, respectiv ale “prețului”, capitalului, cealaltă fiind **dividendul**. Prin, natura sa, datorită gradului înalt de protecție pe care-l oferă contractul de împrumut, cu existența garanțiilor corespunzătoare, dobânda, ca preț al capitalului, **este mai mică** decât dividendul.

La rândul său, profitul, în general, ca preț al capitalului, și, deci, și formele sale specifice, dobânda, dividendul etc, se găsesc în raporturi de dependență față de prețul forței de muncă, față de salarii. Indiferent de forma sa concretă - dobândă, dividend - prețul capitalului se reflectă în “costul” și în prețul produselor și serviciilor, alături de salarii. Aparent paradoxal, dar

absolut logic, și legic, creșterea neconținută a ponderii prețului capitalului dincolo de punctul de echilibru al prețurilor capitalului și forței de muncă are ca efect final reducerea prețului capitalului la zero, prin îndepărtarea forței de muncă din procesul economic și aducerea capitalului în situația de a fi subutilizat și, în final, neutilizat.

Este exact rezultatul pe care și l-au propus și l-au realizat reformiștii români prin practicarea de dobânzi de “refinanțare” de 50%-60% pe an.

Practica țărilor cu economie capitalistă concurențială, productivă și eficientă, pune în evidență existența unor raporturi stricte între prețul capitalului și prețul forței de muncă, pe de o parte, și între aceste prețuri și prețurile bunurilor și serviciilor realizate în economie, raporturi a căror încălcare conduce la funcționarea ineficientă, sau la... nefuncționarea economiei.

O economie capitalistă nu poate funcționa eficient cu dobânzi de 70% pe an, cu dividende de 100% pe an, cu o pondere a profiturilor de 80% și a salariilor de 20% în valoarea nou creată.

Această lege a fost bine cunoscută de Banca Națională a României în toată perioada postdecembristă în care a practicat dobânzi de “refinanțare” de 50%-60% pe an, știind bine că acestea vor determina dobânzi comerciale de 70%-80% pe an, cu toate consecințele care decurg de aici.

În orice economie sănătoasă, dobânda, ca *preț de bază* al capitalului se află *sub control* autorității monetare a statului, respectiv al Băncii Naționale. Acest control se exercită prin *taxa de scont*, respectiv prin prețul cel mai mic al capitalului utilizat în economia națională. Taxa de scont reprezintă prețul plătit de cei mai performanți agenți economici pentru capitalul pus la dispoziție de Banca Națională în vederea sporirii masei monetare, corespunzător cu creșterea Produsului Intern Brut, adică a volumului și numărului tranzacțiilor cu mărfuri.

Întărirea autorității și responsabilității statului național român în funcționarea eficientă a economiei naționale trebuie să se manifeste și în practicarea unei politici monetare pusă în slujba cetățenilor și a națiunii. Această *nouă politică monetară* va avea la bază următoarele două comandamente fundamentale:

a) masa monetară, respectiv cantitatea de bani în circulație, va putea fi sporită numai ca urmare și direct proporțional cu creșterea, în termeni reali, a Produsului Intern Brut, a volumului și numărului tranzacțiilor cu mărfuri din economia națională; orice emisiune monetară va trebui să fie aprobată prin lege (Articolul 36 din LEGE);

b) taxa scontului, respectiv dobânda percepută de Banca Națională a României pentru orice sume avansate agenților economici și băncilor comerciale nu va putea fi mai mare de 5% pe an; în mod corespunzător, **dobânzile pasive**, practicate de băncile comerciale vor fi de maximum 10% pe an, iar **dobânzile active** de maximum 15% pe an (Articolul 30 din LEGE).

La un nivel al taxei de scont, respectiv al dobânzii de “refinanțare”, de 5% pe an, **dobânzile pasive, acordate** de băncile comerciale persoanelor fizice și juridice ar putea fi de 6%-7% pe an, în timp ce **dobânzile active**, percepute de bănci de la persoanele fizice și juridice vor putea fi de 8%-10% pe an. Astfel de niveluri de dobânzi nu vor mai genera inflație, vor descuraja tezurizarea banilor populației în bănci, în lichidități care nu-și găsesc împrumutătorii, și vor favoriza investirea banilor **direct** “în afaceri”, în societățile comerciale producătoare de bunuri și servicii destinate consumului populației și sporirii exporturilor țării.

Plafonarea, prin lege, a nivelului maxim al dobânzilor active și pasive ale băncilor comerciale este o măsură **temporară**, la care urmează să se renunțe pe măsură ce vă crește soliditatea și competitivitatea sistemului bancar național.

Capitolul 7.

BALANȚE COMERCIALE EXTERNE EXCEDENTARE. LICHIDAREA DATORIEI EXTERNE

■ După ce, în perioada 1985-1989, balanța comercială externă a României a înregistrat excedente cuprinse între 1,8 și 3,8 miliarde dolari SUA pe an, excedentul total pe cei 5 ani fiind de **11,6 miliarde dolari**, în perioada 1990-1997, același pământ românesc, aceleași fabrici românești, aceeași națiune română, sub bagheta “reformiștilor”, au “generat” un **deficit comercial extern cumulat de 13,6 miliarde dolari**, din cauza căruia România a contractat o datorie externă de **12 miliarde de dolari SUA**.

■ În perioada 1990-1996, în timp ce exportul mediu, anual, pe cap de locuitor al **României**, a fost de **254 dolari SUA**, al **Poloniei** a fost de **428 dolari**, al **Ungariei** de **1062 dolari**, al **Slovaciei** de **1045 dolari**, al **Cehiei** de **1338 dolari**, al **Sloveniei** de **3241 dolari**. Numai pentru România a funcționat “gogorița” cu căderea piețelor CAER-ului.

■ PROGRAMUL prevede ca, până în anul 2006, exporturile României să ajungă la **28-30 miliarde dolari SUA**, adică nivelul mediu realizat în 1996 de celelalte 5 țări central-europene menționate.

■ Creșterea prognozată a exporturilor românești va asigura excedentul comercial cerut de **lichidarea datoriei externe** și apoi participarea eficientă a economiei românești la schimburile comerciale internaționale.

Economia românească nu poate funcționa la parametrii maximi decât printr-un sistem sănătos de relații comerciale cu celelalte economii naționale de pe planetă. Ea are nevoie de materii prime și tehnologii, de care, la un moment dat, nu dispune și pe care trebuie să le importe. Pentru plata impor-

turilor, orice țară are nevoie de valută, de monedă străină, pe care nu o poate obține decât pe două căi: a) **exportând** bunuri și servicii de care au nevoie celelalte țări, de valoare egală cu importurile; b) **înglodându-se în datorii**, care trebuie rambursate, în viitor, tot prin exporturi, dar plătind, între timp, dobânzi împovărătoare, dobânzi generatoare de costuri suplimentare, factor de creștere a prețurilor, de **inflație**.

O politică economică pusă în slujba intereselor națiunii trebuie să aibă ca unul din principalele sale obiective să nu angajeze datorii externe în numele statului, al națiunii. Chiar și cea mai acceptabilă datorie externă, aceea făcută pentru **sporirea capitalului național**, deci pentru **investiții**, are drept consecință plata de **dobânzi**, care înseamnă **costuri absolute** suportate de națiune, fie din fondul său de consum - deci diminuarea nivelului de trai - fie din capitalul național - deci diminuarea surselor de creștere economică și, în final, tot diminuarea nivelului de trai al membrilor națiunii îndatorate. La nivel național, **dobânda înseamnă scurgerea de avuție către alte națiuni**.

Cu atât mai inacceptabilă este angajarea de datorie externă **pentru consum**. Națiunea consumă, astăzi, mai mult decât produce, surplusul de consum este obținut prin îndatorare externă, pentru care vor trebui plătite dobânzi - cu consecințele menționate - fără a beneficia de sporirea capitalului național cu care să producă, mâine, bunurile și serviciile necesare rambursării împrumutului și plății dobânzilor.

Angajarea unor astfel de datorii reprezintă **acte criminale ale guvernanților față de urmașii celor pe care îi guvernează**.

În anii '60 și '70, națiunea română a făcut un efort susținut pentru a-și crea și dezvolta una dintre cele mai moderne și competitive industrii din această zonă geografică. Efortul a impus și angajarea unei mari datorii externe pentru sporirea capitalului național, datorie care s-a ridicat la peste 10 miliarde dolari.

În anii '80, printr-un sacrificiu extraordinar, națiunea română a reușit să-și achite, integral, datoria externă, împreună cu dobânzile corespunzătoare, astfel încât la începutul anului 1990, România dispunea de un surplus valutar de aproape 4 miliarde dolari și de un capital național, materializat în miile de fabrici și uzine ale țării, cu o valoare de peste 200 miliarde de dolari. Plata datoriei externe, angajată pentru investiții, pentru dezvoltarea potențialului productiv și competitiv al economiei românești, a putut fi efectuată numai prin menținerea consumului la un nivel scăzut, prin ținerea sub control a importurilor, astfel încât acestea să poată fi depășite de exporturi, pentru a se crea surplusul necesar plăților externe. În **Tabelul nr. 16**, este

redată dinamica balanței comerciale externe a României în perioada 1985-1989.

În cei 5 ani de dinaintea Revoluției, în condiții de **dictatură**, de **conomie comunistă**, deci **ineficientă**, națiunea română a reușit, prin muncă și sacrificiu, să realizeze o balanță comercială excedentară, care i-a permis să obțină un surplus de 11,6 miliarde dolari SUA, o **medie anuală** de 2,3 miliarde dolari, cu care și-a achitat datoriile și a mai rămas și cu o rezervă valutară.

Datele din **Tabelul nr. 17** ne prezintă dinamica balanței comerciale externe a României în perioada 1990-1997 (a se vedea și **Graficul nr. 4**).

În cei 8 ani de “reformă”, România a acumulat un deficit comercial extern de peste **13,6 miliarde dolari**, lucru reflectat, firesc, în *datoria externă*, care, la începutul anului 1998, cu dobânzi cu tot, se cifra la... 12,05 miliarde dolari. În condițiile în care, cele 13,6 miliarde dolari de importuri suplimentare, au fost “păpate”, consumate, guvernării postdecembriști nefiind în stare să *construiască*, din acești bani, nici măcar gardurile unei uzine.

În **Tabelul nr. 18** este redată dinamica exporturilor, pe cap de locuitor, realizate în perioada 1990-1996, de România, Cehia, Polonia, Ungaria, Slovacia și Slovenia.

Luând în considerare exporturile pe cap de locuitor, rezultă că, în 1990, România a exportat de 1,4 ori mai puțin decât Polonia, de 2,3 ori mai puțin decât Slovacia, de 4,2 ori mai puțin decât Cehia, de 4,6 ori mai puțin decât Ungaria, de 10,2, ori mai puțin decât Slovenia. În loc să se îmbunătățească, situația României față de celelalte țări prezentate în tabel s-a *deteriorat* continuu. În anul 1996, România a exportat de 1,8 ori mai puțin decât Polonia, de 4,6 ori mai puțin decât Slovacia, ‘de 6,0 ori mai puțin decât Cehia, de 12,0 ori mai puțin decât Slovenia.

Pe perioada celor 6 ani, România a exportat de 1,7 ori mai puțin decât Polonia, de 4,1 ori mai puțin decât Slovacia, de 4,2 ori mai puțin decât Ungaria, de 5,3 ori mai puțin decât Cehia, de 12,7 ori mai puțin decât Slovenia.

În perioada 1990-1996, exporturile României au totalizat 41,4 miliarde . dolari SUA, iar importurile - 53,0 miliarde dolari, ceea ce înseamnă un deficit cumalat de 11,6 miliarde dolari. Dacă în perioada respectivă, exporturile românești pe cap de locuitor ar fi fost egale cu cele ale Poloniei, țara cu exporturile **cele mai scăzute** dintre cele prezentate în tabel, volumul total al exportului românesc ar fi fost egal cu 70,4 miliarde dolari SUA, exporturi care, ținând seama de volumul efectiv al importurilor - 53,0

miliarde dolari, ne-ar fi condus, nu la deficit, ci la un **excedent de 17,4 miliarde** dolari SUA.

La nivelul anului 1996, când importurile românești au fost de 10,6 miliarde dolari SUA, dacă am fi realizat cel puțin nivelul de “exportivitate” al Poloniei, de 634 dolari pe eap de locuitor, volumul exporturilor românești ar fi fost de 14,4 miliarde dolari, am fi obținut deci, într-un singur an, un excedent de 3,8 miliarde dolari SUA.

În evaluarea potențialului de export al României este mai corect să ne comparării nu cu Polonia, care a fost și este supusă la o “reformă” aproape la fel de demolatoare ca și aceea aplicată în România, ci cu potențialul **mediu** al celor 5 țări prezente în tabelul nr. 18. Potențialul industrial și agricol, potențialul **economic**, al României *este comparabil cu media* celor 5 țări.

În anul 1996, exportul mediu pe cap de locuitor, al celor 5 țări a fost de 1153 dolari. La acest nivel, exportul românesc ar trebui să fie de **26,2 miliarde dolari pe an**.

Din datele tabelului, se observă că nivelul de 1153 dolari, export anual, pe cap de locuitor, fusese deja depășit, în 1996, de patru dintre cele 5 țări, Ungaria - cu 1281 dolari, Slovacia cu 1650 dolari, Cehia cu 2119 dolari, Slovenia cu 4281 dolari. Din aceleași date, mai rezultă că în cei 6 ani, cu excepția Ungariei și a României, ale cărei exporturi au crescut de-abia de 1,7 ori, în celelalte patru țări creșterea a fost mai mult decât de două ori: în Slovacia de 2,1 ori, Polonia de 2,3 ori, Cehia de 2,5 ori, în Slovenia de 3,4 ori.

Nivelul complet necorespunzător al exporturilor românești, al balanței comerciale externe a României, în perioada 1990-1997 a reprezentat unul din “obiectivele” și în același timp unul din “mijloacele” strategiei “reformei” aplicate în România în această perioadă. În realizarea acestui “obiectiv strategic”, reformiștii au utilizat următoarele “mecanisme reformiste”:

- dezorganizarea activității agenților economici cu capital integral sau majoritar de stat, prin diluarea răspunderii și nestimularea corespunzătoare a administratorilor capitalului de stat în legătură cu rezultatele economico-financiare ale acestor unități economice;

- practicarea de dobânzi cămătărești, prin care s- a “realizat” decapitalizarea agenților economici, îndatorarea acestora față de bănci și față de bugetul statului, crearea artificială a așa-zisului blocaj financiar;

- declanșarea și întreținerea procesului inflaționist, cu mijloacele descrise, prin care s-a obținut nu numai accentuarea procesului de decapitalizare a agenților economici, ci și devalorizarea continuă a monedei naționale, utilizată, la rândul ei, ca pârgie pentru scumpirea importurilor

și ieftinirea exporturilor, pentru extinderea și consolidarea spiralei inflației interne;

- utilizarea sistemului de taxe vamale împotriva intereselor naționale, prin practicarea de taxe vamale prohibitive la importurile de materii prime și materiale care nu se produc în țară și de reduceri de taxe, sau taxe vamale reduse la produsele finite importate, care le concurează pe cele autohtone;

- lipsa de responsabilitate a autorităților statului pentru sprijinirea și pro movarea exporturilor românești prin activități diplomatice adecvate și prin stimulente fiscale corespunzătoare.

Prima și cea mai importantă consecință a înregistrării, an de an, de deficite la balanța comercială externă este **acumularea datoriei externe**, angajarea viitoarelor generații de români s-o ramburseze și să plătească dobânzile corespunzătoare,

A doua consecință a acumulării de deficite comerciale externe o reprezintă **devalorizarea continuă a monedei naționale**. Fără deficite ale balanței comerciale externe, moneda națională este, conform normelor și uzanțelor internaționale, **stabilă**. Evident, dacă “mânuiitorii” finanțelor naționale nu au acces la celelalte pârghii de manipulare a cursurilor de schimb împotriva intereselor naționale.

Prin devalorizarea continuă a monedei naționale, “reformiștii” au putut împușca doi iepuri: inflamarea inflației și devalorizarea muncii și a capitalului național. Orice devalorizare a monedei naționale conduce la scumpirea importurilor, scumpire care se propagă în întregul sistem de prețuri. Scumpirea importurilor înseamnă însă și devalorizarea muncii naționale și a capitalului național. După devalorizare, este nevoie de mai multe ore de munca și de mai mult capital pentru a dispune de **aceeași valoare importată**. Devalorizare înseamnă scurgere în afara țării de **mai multă bogăție națională**, pentru a beneficia de aceeași bogăție străină obținută anterior.

În domeniul comerțului exterior, pentru perioada 1999-2002, PROGRAMUL preconizează: creșterea susținută a exporturilor, astfel încât la sfârșitul perioadei, în anul 2002, volumul acestora să ajungă la 20 miliarde dolari, urmând ca, în următoarea perioadă de 4 ani, să atingă nivelul de 28-30 miliarde dolari și obținerea unui excedent al balanței comerciale externe în medie de 2 miliarde dolari pe an, astfel încât, în următorii 7-8 ani, să fie lichidată datoria externă acumulată în perioada 1990-1998. Prognoza balanței comerciale externe a României pentru perioada 1999-2006 este redată în **Tabelul nr. 19**. Pentru obținerea creșterii prognozate a exporturilor, PROGRAMUL prevede următoarele direcții de acțiune:

1. Îmbunătățirea substanțială a activității administratorilor capitalului de stat, de la directorul de societate până la Primul Ministru al țării. Această îmbunătățire se va realiza, pe de o parte, prin *asumarea de responsabilități* precise pentru rezultatele financiare ale activității agenților economici cu capital de stat, inclusiv în ceea ce privește obiectivele de export și prin stimularea corespunzătoare a administratorilor pentru obținerea acestor rezultate.

2. Punerea sistemului vamal al țării în slujba intereselor economiei naționale prin: practicarea de taxe vamale care să protejeze produsele finite ale industriei și agriculturii românești, îndeosebi cele destinate exportului; scutirea de taxe vamale, sau practicarea de taxe vamale reduse pentru importurile de materii prime și tehnologii care nu se produc în țară.

3. Acordarea de facilități fiscale exportatorilor români: scutire de TVA, de impozitele pe profituri și pe salarii.

4. Creșterea generală a disponibilităților de export prin investițiile preconizate de PROGRAM și de LEGE, în industrie, agricultură și servicii. Realizarea programului de investiții preconizat va asigura condiții favorabile pentru creșterea atât a exporturilor, cât și a importurilor necesare realizării acestor exporturi.

5. Fertilizarea generală a mediului economic național, prin stabilizarea monedei naționale, a prețurilor produselor și serviciilor, a nivelului dobânzilor.

6. Sporirea eficienței activității Ministerului Afacerilor Externe și Ministerului Comerțului prin responsabilizarea acestora cu o activitate pragmatică pentru dezvoltarea **relațiilor comerciale** ale țării cu toate statele lumii, indiferent de apartenența acestora la blocuri, uniuni și alianțe, pe baza principiului avantajelor reciproce, cu promovarea intereselor națiunii române.

Capitolul 8.

BUGETE DE STAT ECHILIBRATE. MAI MULȚI BANI PENTRU CETĂȚENI, MAI PUȚINI PENTRU “MAȘINĂRIA STATULUI”

■ În perioada 1990-1997, an de an, “reformiștii” au cheltuit, în medie, cu peste 22% mai mult decât le permiteau veniturile bugetare, acumulând un **deficit bugetar cumulat** de aproape **8 miliarde dolari SUA**, adică exact datoria externă efectivă, contractată în perioada respectivă.

■ Comparativ cu perioada 1985-1989, în perioada 1990-1997, cheltuielile efectuate de la bugetul de stat pentru **învățământ** au scăzut cu 10%, cele pentru **sănătate** - **cu 42%**, cele pentru **cercetarea științifică** - **cu 43%**, iar **alocațiile pentru creșterea și îngrijirea copiilor țării** - **cu 70%**. În aceeași perioadă, cheltuielile de la buget pentru întreținerea mașinăriei statului (**autorități publice** - președinție, parlament, guvern - **ordine publică și siguranță națională**), au crescut de 7 (**ȘAPTE**) ORI, iar cele militare de 2,6 ori, ceea ce demonstrează, cu claritate, caracterul **polițienesc, anticetățenesc** al statului român postcomunist.

■ În domeniul **politicii bugetare** PROGRAMUL prevede: echilibrarea imediată a bugetului general consolidat al României, începând cu anul 1999; creșterea, până în anul 2002, a veniturilor bugetare cu ~33% și a cheltuielilor cu 19%; reducerea impozitului pe salarii la o medie de 20%, a impozitului pe profit la 20% și scutirea integrală de impozit a profitului în vestit; reducerea contribuțiilor pentru asigurări sociale la 23% și a TVA-ului la 15%; reducerea ponderii în PIB a cheltuielilor pentru acțiuni economice la 0,98%, creșterea de **3 ori** a cheltuielilor pentru **cercetarea științifică**, de **2 ori** a celor pentru **mediu și ape**, de **1,8 ori** a celor pentru **învățământ**, de **3 ori** a **alocațiilor pentru copiii țării**; sporirea substanțială a salariilor funcționarilor publici, a ofițerilor și subofițerilor armatei și

poliției, a lucrătorilor din Justiție, a medicilor, dascălilor și cercetătorilor țării, transformarea acestora într-una din principalele componente ale elitei națiunii române.

Pentru a-și îndeplini funcțiile sale specifice - apărarea națională, apărarea ordinii publice, protecția mediului, asigurarea sănătății populației, educarea tinerei generații, înflorirea culturii naționale etc. - orice stat are nevoie de venituri, de sume bănești pe care și le asigură prin perceperea de **taxe și impozite** de la agenții economici și de la cetățenii săi.

Sumele bănești reprezentând taxele și impozitele plătite statului sunt componente firești ale costurilor și, respectiv, ale prețurilor mărfurilor, bunurilor și serviciilor produse și **vândute** în economia națională. Am subliniat cuvântul **vândute**, pentru a pune în evidență că taxele și impozitele încasate la bugetul statului sunt recunoscute, acceptate de economie ca părți firești ale prețurilor cu care mărfurile sunt schimbate de la un proprietar la altul.

Taxele și impozitele, ca și celelalte componente firești ale costurilor produselor - salarii, amortizări etc. - **nu sunt factori generatori de inflație**, adică de **creștere continuă și susținută** a prețurilor în economia națională.

Firească, statul, Guvernul, are obligația de a cheltui atât cât îi permit veniturile colectate de la populație, prin taxele și impozitele aprobate de către Parlament, prin lege.

Absolut **firească** pentru comportamentul lor iresponsabil, toate guvernele care s-au succedat la cârmuirea României după anul 1989 au cheltuit mai mult decât le permiteau veniturile, adică au guvernat țara cu bugete dezechilibrate, cu deficite bugetare.

În **Tabelul nr. 20**, este redată evoluția bugetului de stat al României în perioada 1990-1997.

În medie, guvernării români postdecembriști au cheltuit cu 22% mai mult decât le permiteau veniturile legale. În cei 8 ani de guvernare, postcomunistă, deficitul cumulat al bugetului de stat al României a fost de **7,7 miliarde dolari SUA**. Este vorba de bani cheltuiți de guvernării României **peste** veniturile legale ale bugetului 'de stat. Rog cetățenii României să citească cu atenție această cifră: **7,7 miliarde dolari SUA**. Cum bine se știe, FMI a ajuns să dicteze strategia dezvoltării economice a României pentru o... tranșă de împrumut de **80 milioane dolari**. Adică exact cât au consumat guvernării României postdecembriști, în plus, față de veniturile la care erau îndreptățiți, în fiecare din cele 96 de luni scurse

între 1 Ianuarie 1990 și 31 Decembrie 1997 (7,7 miliarde : 96 luni = 80 milioane lei).

De notat că deficitul cumulat al bugetului de stat pe perioada 1990-1997, de 7,7 miliarde dolari SUA, este aproape egal cu datoria externă efectivă acumulată de România la data de 31 Decembrie 1997. Altfel spus, dacă domniile guvernante ar fi cheltuit atât cât le permiteau veniturile bugetare, astăzi am fi avut aceeași datorie externă ca la începutul anului 1990, adică una egală cu... zero.

Firește, deficitul bugetului de stat a fost acoperit cu **datorii**, ca **împrumuturi guvernamentale**, contractate de Guvern de la Banca Națională a României, de la băncile comerciale, de la cetățenii țării.

Prin însăși **existența** lor, împrumuturile guvernamentale sunt **factori generatori de inflație**. Baniile împrumutate de guvern sunt **bani inflaționisti**. Chiar dacă nu provin din emisiuni monetare. Cu banii luați cu împrumut, guvernul “acaparează” o cantitate de mărfuri, care, altfel, ar fi stat la dispoziția populației, ar fi intrat în **oferta** de mărfuri către populație, a cărei **cerere** este deja constituită de veniturile realizate la momentul respectiv de populația în cauză. Împrumuturile guvernamentale **diminuează oferta**, echilibrul dintre ofertă și cerere este, rupt, **prețurile cresc**, apare inflația, care-și produce efectele implacabile.

Pe lângă influențarea directă a nivelului prețurilor, prin ruperea echilibrului dintre oferta și cererea de mărfuri din partea populației, deficitele bugetare acționează asupra prețurilor și indirect prin intermediul **costurilor**. Împrumuturile guvernamentale trebuie rambursate, date înapoi proprietarilor. Și nu oricum, ci cu **dobânzi**. Sumele necesare rambursării împrumuturilor și plății dobânzilor se obțin prin **sporirea** taxelor și impozitelor, deci prin sporirea **viitoarelor costuri**, costuri care, automat, vor umfla **viitoarele prețuri**. Cele **3,2 miliarde dolari** deficite bugetare înregistrate de Guvernul Văcăroiu în numai doi ani, 1995 și 1996, s-au “răzbunat” fără milă în “prețurile Guvernului Ciorbea” din anul 1997, când inflația a crescut cu 151% față de anul precedent.

În domeniul politicii veniturilor bugetare, PROGRAMUL își propune următoarele:

- Sporirea veniturilor bugetului general consolidat al României (bugetul de stat + bugetele locale + bugetul de asigurări sociale de stat) cu 33%, de la 10,69 miliarde dolari în 1997, la 14,20 miliarde dolari SUA în anul 2002.

- Reducerea gradului general de fiscalitate cu 10%, de la 30,7% în 1997, la 27,8% în anul 2002.

- Reducerea treptată a principalelor impozite directe și indirecte, astfel: impozitul pe salariu de la o medie de 25% la una de 20%; impozitul pe profit de la 38% la 20%, cu scutirea totală de impozit a profitului reinvestit; contribuția pentru asigurări sociale de la 31% la 23%; TVA-ul de la 22% la 15%;

- Cuprinderea, treptată, în sistemul de impozitare a tuturor veniturilor primare realizate de persoanele fizice și juridice.

Articolul 38 din LEGE prevede că:

“Guvernul României răspunde pentru echilibrul bugetului de stat. El are obligația de a prezenta Parlamentului, spre aprobare, numai bugete de stat echilibrate și conturi de execuție bugetară cu excedente.

În cazul în care bugetul de stat anual se realizează cu deficit, Primul Ministru și Ministrul Finanțelor își vor prezenta demisia și vor fi înlocuiți, cu respectarea prevederilor Constituției”.

Comparativ cu perioada 1985-1989, în perioada 1990-1997, cheltuielile efectuate de la bugetul de stat pentru **învățământ**, pentru educația tineretului țării au scăzut cu 10%, de la o medie anuală de 1,04 miliarde dolari SUA, la una de 0,94 miliarde dolari, cheltuielile pentru **sănătate** au scăzut cu 42%, de la 1,16 miliarde dolari pe an, la 0,67 miliarde dolari pe an; **alocațiile pentru copiii țării** au scăzut cu 70%, de la 1,25 miliarde dolari pe an, la 0,38 miliarde dolari pe an; cheltuielile pentru **cercetare științifică** au scăzut cu 42%, de la 0,20 miliarde dolari pe an, la 0,11 miliarde dolari pe an. (vezi **Tabelul nr. 21 și Graficul nr. 5**).

Menționăm că începând cu anul 1996, Comisia Națională pentru Statistică a desființat rubrica “alocația pentru copii”, amestecând-o, printre altele, cu “indemnizațiile de disponibilizare”, într-o nouă rubrica, denumită “asistență socială”. Aceasta pentru a ascunde atât acțiunea criminală de reducere până la desființare a alocațiilor bugetare pentru copiii țării, cât și acțiunea, la fel de criminală, de utilizare a banilor publici pentru mituirea “disponibiliza-ților”, ale căror eventuale indemnizații ar fi trebuit să fie plătite de proprietar, adică de FPS, din profiturile realizate din administrarea capitalului, nu din banii contribuabililor.

În timp ce au avut grijă să diminueze drastic cheltuielile pentru cercetare, pentru sănătate și învățământ și, mai ales, cele pentru creșterea și îngrijirea copiilor țării, “reformiștii” au crescut de 7 ori (**ȘAPTE** ori) cheltuielile pentru **întreținerea mașinăriei statului**, de la o **medie anuală**, de 79 milioane de dolari, în perioada 1985-1989, la o medie anuală de **553 milioane dolari** pe an, în perioada 1990-1997 (sunt incluse, aici, cheltuielile pentru **autoritățile publice** centrale - președinție, parlament, guvern etc. - și

cele pentru **ordinea publică și siguranța națională**). La aceasta, trebuie adăugată și creșterea de 2,6 ori a **cheltuielilor militare**, de la 254 milioane de dolari pe an, la 659 milioane de dolari pe an.

Ponderea celor două capitole de cheltuieli, (apărare și autorități) în PIB, a crescut de la 0,8% în anul 1989, la 4,7% în anul 1997, ceea ce demonstrează, cu claritate, faptul că statul creat în România, în perioada 1990-1997, este un **stat polițienesc, anticetățenesc**.

Ținând seama de prevederile privind creșterea Produsului Intern Brut, precum și de dimensiunile datoriei publice angajate de “reformiști” în numele națiunii române, PROGRAMUL propune următoarea politică în ceea ce privește cheltuielile bugetare în primii patru ani de după adoptarea LEGII:

1. În primii patru ani, bugetul general consolidat al României va fi echilibrat, în sensul că cheltuielile nu vor depăși veniturile, fiind interzisă mărirea datoriei publice deja angajate, contractarea de noi credite guvernamentale.

În primul an al Programului, anul 1999, volumul total al cheltuielilor bugetare va fi redus cu circa 2% față de cel realizat în anul 1997, de la 11,97 miliarde dolari la 11,70 miliarde dolari SUA, atât cât va fi și volumul veniturilor, realizându-se astfel echilibrul general al bugetului.

Reducerea volumului de cheltuieli se va realiza exclusiv la capitolul “Acțiuni economice”, celelalte capitole de cheltuieli bugetare urmând să se situeze, în acest prim an al PROGRAMULUI, la nivelele realizate în anul 1997.

2. Începând cu anul 1999, capitolul bugetar privind “serviciul datoriei publice” se va ridica la 2,0 miliarde dolari pe an, astfel încât până în anul 2004 să fie complet lichidată datoria publică a statului român.

3. Începând cu anul 2000, ținând seama de creșterea susținută a veniturilor bugetare, devenită posibilă prin sporirea Produsului Intern Brut al țării, PROGRAMUL propune schimbări fundamentale în structura cheltuielilor bugetului de stat al României. Se prevede: reducerea substanțială a cheltuielilor pentru **acțiuni economice**, a căror pondere în PIB va scădea de la 6,08%, în anul 1997, la 0,98%, în anul 2002, astfel de cheltuieli urmând să fie preluate de bugetul FPS, sau altă instituție care va administra capitalul statului român; **menținerea** cheltuielilor de **apărare, ordine publică, siguranță națională și autorități publice** la nivelul realizat în anul 1997, ceea ce va avea ca efect reducerea ponderii acestor cheltuieli în PIB, de la 4,7% la 3,2%; creșterea de **3 ori** a cheltuielilor pentru **cercetare științifică**, de **2,5 ori** a cheltuielilor pentru **mediu și ape**, de **1,8 ori** a

cheltuielilor pentru **sănătate**, de **1,7 ori** a cheltuielilor pentru **învățământ**, de **1,4 ori** a celorlalte capitole de cheltuieli, din capitolul “asistență socială” urmând să fie eliminate complet indemnizațiile pentru disponibilizați - acestea fiind suportate de FPS - și să fie sporite de cel puțin **3 ori alocațiile pentru copiii țării**.

Reamintim că, pentru consumul general al populației, pe perioada 1997-2002 este prevăzută o creștere de 12,6%, de la 26,2 miliarde dolari la 29,5 miliarde dolari SUA.

Prin creșterea mult mai rapidă a cheltuielilor bugetare decât a consumului final al populației, luându-se în considerare și reducerea cheltuielilor materiale în totalul cheltuielilor bugetare, PROGRAMUL vizează o *creștere substanțială a salariilor funcționarilor publici*, înțelegând prin aceasta ofițerii și subofițerii țării, din armată, ca și din poliție, juriștii, dascălii, medicii, funcționarii din administrația publică centrală și locală etc.

În concepția PROGRAMULUI, funcționarul public, personalul angajat în serviciul statului român, ales sau numit, este servitorul cetățeanului, dar este un servitor *foarte calificat, foarte competent*, și, dacă vrem să fie, realmente, *incoruptibil, foarte bine plătit*,

În concepția PROGRAMULUI, statul și funcționarii publici reprezintă una dintre componentele principale ale *elitei naționale*, elită care trebuie *pregătită și plătită* în mod corespunzător.

Capitolul 9.

ERADICAREA CORUPȚIEI ȘI A CRIMINALITĂȚII ECONOMICE

■ *Criminalitatea economică este un alt fel de a spune încălcării dreptului de proprietate.*

■ *Corupția este direct proporțională cu capitalul existent în proprietatea statului și în vers proporțională cu calitatea funcționarului public, care, la rândul ei, este direct proporțională cu salariul pe care-l primește de la stat și cu calitatea clasei politice din care face parte.*

■ *Legea 15/1990 - primul și cel mai important și mai josnic act de corupție al celei mări crime economice din istoria românilor. Prin adoptarea acestei legi, societatea românească a fost infectată cu cancerul corupției și al criminalității economice, energia națiunii fiind deturnată de către “reformiști” spre îmbogățire rapidă, nu prin muncă, inovație și spirit de economisire, ci prin furtul de proprietate, în primul rând de la stat - de la FPS, de la primării, de la vamă, de la buget, de la bănci - dar și de la cetățeni - prin bănci, fonduri mutuale, rasdaq-uri și alte astfel de “mecanisme” financiar- “reformiste”.*

■ *Eradicarea corupției și criminalității economice în România este imposibilă fără restabilirea drepturilor de proprietate ale cetățenilor asupra capitalului care le-a fost furat prin Legea. 15/1990, Legea 58/1991, Legea 55/1995 și Legea 8/1998.*

■ *Aplicarea prevederilor LEGII și ale PROGRAMULUI va avea ca efecte, printre altele, și: sporirea răspunderii, dar și a salariilor funcționarilor publici, la toate nivelele, astfel încât să se asigure o mai bună administrare a averii publice, ca și protejarea acestora față de încercările de mituire a lor în operațiunile de încasare a veniturilor și de efectuare a cheltuielilor bugetare; formarea unei noi mentalități față de*

dreptul individului la proprietate și prosperitate, acest drept urmând să-și aibă sursa exclusiv în muncă, inovație și spirit de economisire; formarea unei noi clase de miliardari români, proveniți din întreprinzători-patroni și întreprinzători-administratori, care să-și acumuleze miliardele nu din “afaceri” necurate cu administratorii proprietății de stat, sau din “tunuri” date cetățenilor prin bănci, fonduri mutuale etc, ci din profituri curate, realizate prin inovație, prin aducerea pe piață de noi produse și servicii, sau introducerea în fabricație de noi tehnologii.

Fenomenul criminalității economice definește, mulțimea actelor inițiate și puse în practică de indivizi, sau grupuri de indivizi, prin care aceștia, făptuitorii crimei, criminalii, urmăresc, fie să distrugă averea altuia, fie să și-o însușească. Crima economică constă în distrugerea sau însușirea de avere, capital sau venit, care *este proprietatea altuia*. Criminalitatea economică este-un alt fel de a spune încălcării *dreptului de proprietate*.

Mijloacele și formele concrete ale crimei economice sunt nelimitate ca număr și varietate, după cum nelimitate, ca număr, sunt elementele concrete în care există averea, valorile economice, ca și aptitudinile criminalilor de a imagina și pune în practică “mecanisme” de distrugere și de furt.

O fabrică de tractoare, de exemplu, poate fi *distrusă* prin forță, printr-un bombardament, sau cu ajutorul unei bombe. Ea poate fi *însușită*, de asemenea, prin forță, printr-o cucerire militară, soldată cu demontarea fabricii din țara învinsă și remontarea ei în țara învingătoare. Tot așa cum un autoturism poate fi și el distrus cu ajutorul unei bombe, sau însușit, furat, prin forță, de un grup de indivizi înarmați, care-l pun pe proprietar cu fața la zid și-i cer cheile. Același autoturism mai poate fi furat și în lipsa proprietarului, în timpul nopții, sau al zilei, cu chei false, sau alt “mecanism”, prin care se realizează “însușirea” bunului altuia.

În lumea modernă, *crima economică*, adică distrugerea, sau furtul bunurilor altuia, se realizează mai puțin prin forță, mai puțin cu mijloacele primitive, ale cheilor false, sau spargerii ușilor etc, ci prin mecanisme ultra-sofisticate, în primul rând de înșelare, de inducere în eroare a proprietarului.

În lumea modernă, cea mai mare parte a averilor se află nu în grija proprietarului, ci în grija, în păstrarea administratorului, persoană *plătită* de proprietar pentru a *administra* bunurile, adică pentru a *le folosi* într-o activitate care să-i “aducă” proprietarului fie direct produse sau servicii, fie

venituri sau profituri, cu care proprietarul să poată cumpăra produse, sau servicii.

În lumea modernă, crima economică, adică distrugerea, sau însușirea valorilor economice ale altuia, se săvârșește, de regulă, de către criminal, de către hoț, cu **complicitatea administratorului**, prin “mecanismul” cunoscut sub numele de **“corupție”** și care constă în aceea că, în schimbul unei mici părți din averea ce urmează a fi distrusă sau însușită, această mică parte fiind cunoscută sub numele de **“mită”**, administratorul, adică cel **“corupt”**, îl ajută pe criminal, **“corupătorul”**, să distrugă, sau să-și însușească, fără plata cuvenită, o parte mult mai mare din averea proprietarului, administrată de administrator, însușirea realizându-se printr-o multitudine, de “mecanisme” puse la dispoziție de “știința” și “practica” **“financiară”**.

Crima economică se “aplică” atât proprietății private, a cetățeanului, cât și proprietății **publice**, a **statului**, care proprietate “publică” este tot a cetățenilor, dar dată în **administrarea** statului și nu a unui administrator **privat**, fie el persoană fizică sau persoană juridică, privată.

Proprietatea publică, adică aceea **“cedată”** de cetățeni statului, prin sistemul de **taxe** și **impozite**, pentru a fi utilizată de stat **în folosul cetățenilor**, pentru a li se asigura acestora serviciile publice - de apărare națională, apărare, a drepturilor de proprietate, de educație a tinerei generații etc. - această proprietate publică este mult mai vulnerabilă în fața actelor de criminalitate economică, deoarece “administratorul” acestei proprietăți, odată cu primirea în administrare a averii, primește și **puterea statală** și **protecția** acestei puteri, protecție de care nu beneficiază administratorul privat, al proprietății private. Administratorul “statal”, “public”, este mult mai “coruptibil” decât administratorul privat. Aceasta nu pentru că el este, prin definiție, mai necinstit, ci pentru că **este protejat** de puterea statală.

Corupția este direct proporțională cu averea existentă în proprietatea statului și invers proporțională cu calitatea funcționarului public care, la rândul ei, este direct proporțională cu salariul plătit de stat și cu calitatea clasei politice din care face parte.

Bunurile existente în proprietate publică sunt, de regulă, **inalienabile**, adică odată intrate în această proprietate, publică, a statului, ele nu o mai părăsesc, **nu trec într-o altă** proprietate, prin **acte comerciale**, de vânzare.

Articolul 135, pct. (5) din Constituția României, prevede că: “Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate”.

Restricția constituțională, prin care bunurile proprietate publică sunt inalienabile, la care se adaugă protecția autorității statale, face ca aceste bunuri să fie mai puțin vulnerabile la actele de criminalitate economică, de distrugere, sau însușire.

Dacă bunurile în cauză sunt practic invulnerabile, rămân vulnerabile **veniturile** ce pot fi obținute de stat prin administrarea, concesionarea, ori închirierea acestor bunuri, venituri care pot constitui obiectul actelor de criminalitate economică, însoțite sau nu de corupție, așa cum am definit-o mai sus.

Din nefericire, pentru români, “reformiștii” au avut grijă ca, în. textul Constituției României, adoptată în anul 1991, să nu precizeze că statul este numai proprietar al averii publice și nu și proprietar de avere privată. În același articol 135, după ce, la pct. (2) se precizează că “proprietatea este **publică și privată**”, iar la pct. (3), că “**proprietatea publică aparține statului** sau unităților administrativ-teritoriale”, la pct. (4) se stipulează că “bogățiile de orice natură ale subsolului, căile de comunicație, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil și acelea ce pot fi folosite în interes public, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de lege, fac **obiectul exclusiv al proprietății publice**”.

După cum se observă, Constituția României, adoptată în anul 1991, nici nu acordă, nici nu interzice dreptul statului de a deține bunuri în **proprietate privată**. Logic, statul nu are nevoie de o astfel de proprietate. Statul există pentru a oferi cetățenilor săi **servicii publice**, astfel încât în proprietatea publică a statului trebuie să **intre și să rămână bunuri** care sunt de uz, sau de **interes public**, nu de uz sau de interes **privat**. **Și uzul și interesul public** trebuie **dovedite**, demonstrate, prin răspunsuri clare la întrebări de genul: Este acest bun de uz (folos) public, sau de uz privat? Prezintă el interes public, pentru o întreagă comunitate, sau prezintă interes privat, pentru o persoană fizică, sau juridică, privată? Este el **parc**, sau **amplasament** pentru o vilă particulară? Este el spital municipal, folosit, gratuit, de toți cetățenii orașului, sau spital particular, la care au acces numai cei ce pot plăti un anumit preț de intrare?

Rațiunea de a fi a statului nu este aceea de a avea în proprietate vile particulare, sau spitale particulare, deci **proprietate privată**. Rațiunea de a fi a statului este aceea de a avea în proprietate publică parcuri, spitale, grădinițe, școli, biblioteci etc. - comunale, orașănești, municipale, naționale - care să fie de uz și **interes comunal, orașenesc, municipal, național** și la care **toți** membrii comunității - **comună, oraș, municipiu, țară** - să aibă **acces egal**

și gratuit, aceste servicii publice fiind suportate din taxe și impozite, din veniturile bugetului statului, sau ale unităților administrativ-teritoriale, nu din venituri cu caracter **privat**, cum sunt cele realizate prin producția și vânzarea de bunuri și servicii pe piață, contra unui *preț*, plătit de persoane fizice și juridice private.

“Părinții” Constituției României, adoptată în decembrie 1991, nu aveau cum să introducă în textul acesteia o prevedere care să limiteze dreptul statului român numai la proprietatea publică. În momentul definitivării textului acestei Constituții și supunerii ei la vot, fuseseră săvârșite, deja, primele două acte ale **celei mai mari crime economice din istoria românilor**. În anul 1990, fusese adoptată Legea nr. 15, de reorganizare a fostelor unități economice “de stat” ca societăți comerciale și regii autonome, iar în anul 1991, Legea nr. 58 ‘ privind privatizarea societăților comerciale.

La data adoptării Legii nr. 15/1990, erau în vigoare prevederile Constituției României, adoptate în 1965. Conform acestor prevederi, toate bunurile existente în patrimoniul fostelor întreprinderi “de stat”, întregul capital al acestora, se aflau în proprietatea “comună”, a “întregului popor”, deci a tuturor cetățenilor României. Încălcând prevederile Constituției, membrii Parlamentului României, aleși de cetățeni pentru a le apăra drepturile, inclusiv drepturile de proprietate, au săvârșit unul dintre cele mai odioase acte de criminalitate economică și de corupție din istorie. Ei au votat Legea 15/1990, prin care 85% din averea deținută de cetățenii României în fostele întreprinderi “de stat” a fost “trecută” în “proprietatea privată” a statului român, fără ca cetățenii României să primească ceva în schimb. Cocoloși în scaunele de “legiuitori”, prin votul românilor din data de 20 mai 1990, senatorii și deputații care au votat Legea nr. 15/1990, au săvârșit unul dintre cele mai hidoase acte de **corupție** din istorie. Contra “mitei”, concretizată în ocuparea funcției de senator, sau deputat, cu salariile și alte indemnizații și favoruri însoțitoare, acești “administratori” ai averii cetățenilor României s-au transformat în “complici” ai “reformiștilor”, punând la dispoziția acestora uriașă avere acumulată de români de-a lungul a două milenii.

Prin Legea 58/1991, aceiași parlamentari au legiferat căile prin care capitalul românesc, intrat în proprietatea privată a statului, urma să “iasă” din această proprietate, fără ca statul român să primească, în schimb, echivalentul **valoric** corespunzător.

Cele două legi - nr. 15/1990 și nr. 58/1991 - ambele neconstituționale, ele însele acte de înaltă criminalitate economică, de rapt al drepturilor de proprietate - au creat cadrul juridic, “legal”, pentru declanșarea și întreținerea mecanismelor “reformei”, un șir nesfârșit de crime economice,

acte de distrugere și de jefuire a averii cetățenilor României, transferată **gratuit** în proprietatea privată a statului și “retransferată”, apoi, *cvasigratuit*, în proprietatea privată a investitorilor “strategici”, selecționați de reformiștii însărcinați cu “privatizarea” proprietății “private” a statului român. Diferența între “**gratuit**” și “*cvasigratuit*” o reprezintă “**mita**” primită de administratorii capitalului de stat, pentru facilitarea “tranzacțiilor”, prin care capitalul a ieșit din proprietatea statului român, “mită” din care o parte a intrat în buzunarul administratorilor corupți, iar o altă parte a fost “aruncată” cetățenilor români sub formă de “indemnizații de disponibilizare”, sau alte “programe” de asistență socială, pentru ca aceștia, cetățenii României, să accepte funcționarea mecanismelor “reformei”.

Sub umbrela “reformei” au apărut și au crescut nestingherite, ca număr și dimensiuni, precum ciupercile în mediu prielnic, și acte *clasice* de corupție și de criminalitate economică, cum ar fi **contrabanda** cu țigări, cu cafea, cu armament, cu benzină, **evaziunea fiscală**, ca și crimele economice mai mărunte, dar foarte numeroase, “**găinăriile**”, concretizate în furturi de materiale și piese de schimb din fabrici, furturi de motorină și benzină din conducte, furt de energie electrică și de apă, furturi de autoturisme, radiocaseto-foane, spargerii de case etc. etc.

Treptat, societatea românească a fost infectată cu cancerul corupției și al criminalității economice, energia națiunii fiind deturnată spre îmbogățirea prin furtul de proprietate, în primul rând de la stat, dar și de la semenii. În locul muncii, al producției, al inovației și spiritului de economisire, ca singurele surse firești de îmbogățire și prosperitate, “reformiștii” au pus furtul, capacitatea de a fura de la FPS, de la primărie, de la vamă, de la buget, de la bănci, de la cetățeni, prin fonduri mutuale, bursă, rasdaq etc.

Cei mai mulți dintre îmbogățiiții “reformei” românești postcomuniste nu sunt **întreprinzători autentici**, care să fi pus pe picioare o entitate economică **nouă** și care să se fi îmbogățit prin *inovație*, prin lansarea pe piață a unui **produs nou**, sau **serviciu nou**, sau să fi introdus în fabricație o **tehnologie nouă**, să fi obținut, deci, **profituri mari** din prețul de cvasimonopol pe care-l asigură **inovația**. Mulți dintre îmbogățiiții “reformei” românești postcomuniste sunt “miliardari de carton”, ei și-au acumulat averile prin corupție și acte de criminalitate economică, prin furt de la stat, sau de la cetățeni.

Averile miliardarilor de carton ai României postcomuniste au fost acumulate, în principal, pe următoarele căi:

1. Furt de capital de la Fondul Proprietății de Stat (FPS). Pe această cale, averi uriașe au fost transferate, gratuit, din proprietatea statului în

proprietatea privată a unor persoane fizice, sau juridice. Acest transfer a fost posibil ca urmare a neadoptării de către Parlament a unor prevederi legislative ferme privind responsabilitatea FPS, ca administrator al capitalului de stat, de a administra eficient capitalul de stat, de a-l vinde la valoare. În același sens, a acționat și foarfecă prețuri-amortizare, respectiv neevaluarea capitalului de stat corespunzător cu creșterea prețurilor. Drept urmare, **activele** - terenuri, clădiri, utilaje, echipamente etc. - și **acțiunile** statului administrate de FPS au fost “vândute” la **prețuri** mai mici de zeci și sute de ori decât valorile lor reale. Normal, un capital de 100 milioane de dolari, intrat în proprietatea privată cu prețul de 1 milion de dolari a început să producă profituri corespunzătoare valorii sale reale, de 100 milioane de dolari, profituri care, tot normal, au intrat în buzunarul noului proprietar.

2. Furt din veniturile FPS și ale primăriilor. Lipsa legislației care să ocrotească averea reprezentată de capitalul de stat și, de aici, administrarea iresponsabilă a acestui capital, a facilitat și transferul gratuit de **venituri** de la stat (primării) la persoane fizice și juridice, pe două canale:

a) închirierea, concesiunea etc. de active ale statului către persoane fizice și juridice private, la “prețuri” (de închiriere, concesiune) cu mult sub nivelul pieței, astfel încât aceste venituri din capital - chirii, redevențe - în loc să intre în buzunarul statului, sau primăriilor, au intrat în buzunarul miliardarilor de carton ai “reformei”.

b) cumpărarea de către SRL-uri căpușe de la stat a unor produse și servicii, realizate în unitățile de stat, la prețuri mici, și revânzarea acestora către populație, la prețurile pieței, mult mai mari, diferențele intrând în buzunarele proprietarilor de SRL-uri, în multe cazuri aceștia fiind și “administratori”- manageri, directori ai unităților de stat în cauză.

3. Furt de capital bănesc de la cetățeni prin intermediul băncilor.

Imense sume de bani depozitate de cetățeni la bănci au fost acordate ca împrumuturi, contra mită, unor așa-zisi întreprinzători, fără garanții corespunzătoare, materiale, sau moral-profesionale, împrumuturi care n-au mai putut fi rambursate. “Întreprinzătorii” în cauză au trăit pe picior mare, mulți ani, din veniturile realizate cu capitalul împrumutat și nerambursat, multe venituri, ca și capitaluri, au fost transferate în străinătate și acum sunt “păpate” de cei în cauză. Cei cărora nu le-a reușit “transferul” în străinătate, au procese pe rol, în justiție, care vor dura ani, sau poate zeci de ani.

Între timp, cetățenii, proprietarii banilor depuși la bănci, au rămas cu buza friptă, sau și-au primit banii, prin preluarea pierderilor băncilor la “dato-

ria publică”, a statului, pierderi care, în ultimă instanță, vor fi “acoperite” tot de către cetățeni.

4. Furt din veniturile bugetului de stat, prin acțiuni de contrabandă, adică evitarea plății taxelor vamale, ca și prin evaziunea fiscală, în general, adică prin neplata impozitelor și taxelor stabilite prin lege.

Aplicarea prevederilor PROGRAMULUI și ale LEGII va conduce la vindecarea rapidă și definitivă a societății românești de cancerul corupției și al criminalității economice.

La originea acestui proces cancerigen generalizat se află Legea 15/1990, prin care au fost încălcate drepturile de proprietate ale cetățenilor României asupra capitalului național, săvârșindu-se astfel cea mai mare crimă economică și cel mai josnic act de corupție din istoria românilor. Vom înțelege mai bine dimensiunea și gravitatea, acestui act de corupție și criminalitate economică, comparându-l cu marea “corupție” și marea “crimă economică” reprezentată de afacerea ȚIGARETA II, pentru mediatizarea căreia s-au consumat tone de hârtie și de cerneală, ca și zile întregi de transmisii radio și de televiziune. Prin afacerea ȚIGARETA II, cetățenii României, statul român, au fost “prejudiciați”, “păgubiți” cu marea sumă de... 500.000 dolari SUA. Prin Legea 15/1990, aceiași cetățeni ai României au fost “prejudiciați”, “păgubiți”, jefuiți cu suma de... 150 miliarde dolari SUA, adică de 300.000 ori mai mult. Aceasta, fără să mai adăugăm “consecințele” adoptării Legii 15/1990, întregul șir de acte de crimă economică și acte de corupție care i-au urmat, una dintre aceste consecințe fiind chiar afacerea ȚIGARETA II, care, într-un stat necorupt și necriminal, ar fi avut șanse foarte mici să-și facă apariția.

Rămânând la faptul în sine, al celor 150 miliarde dolari SUA, observăm, că, având în vedere “atenția” acordată afacerii ȚIGARETA II, mass-media românească ar trebui să-și folosească spațiile de mediatizare pentru prezentarea conținutului și a efectelor Legii 15/1990, exclusiv și continuu, pentru o perioadă de cel puțin... **500 de ani!**

Eradicarea corupției și criminalității economice în România va trebui să înceapă cu anularea primului și celui mai important act de corupție și de criminalitate economică săvârșit împotriva cetățenilor acestei țări reprezentat de Legea 15/1990 și înlocuirea lui cu prevederile LEGII și ale PROGRAMULUI, a căror aplicare va avea următoarele efecte:

- restabilirea drepturilor de proprietate ale cetățenilor asupra întregului capital inclus în patrimoniul societăților comerciale și regiilor autonome create prin Legea 15/1990;

- recuperarea capitalului transferat, fără echivalent, din proprietatea statului în proprietatea privată a persoanelor fizice și juridice;
- stabilirea răspunderii Guvernului României de a administra eficient capitalul trecut în proprietatea statului prin Legea 15/1990, astfel încât acest capital să reintre integral în proprietatea privată a cetățenilor țării;
- reducerea și, în final, **lichidarea** completă a proprietății **private** a statului și a unităților administrativ-teritoriale, acestea urmând să dispună, exclusiv, de dreptul de proprietate asupra averii publice, respectiv bunuri de uz și de interes public;
- sporirea **răspunderii**, dar și a **salariilor funcționarilor publici**, **la** toate nivelele, astfel încât să se asigure o mai bună administrare a averii publice, ca și protejarea acestora față de încercările de mituire a lor în operațiunile de încasare a veniturilor și de efectuare a cheltuielilor bugetare;
- înăsprirea sancțiunilor prevăzute de lege pentru fapte de încălcare a drepturilor de proprietate, de stat, sau privată, avându-se în vedere inclusiv **instituirea pedepsei capitale** pentru fapte deosebit de grave din această categorie;
- formarea unei **noi mentalități** față de dreptul individului la **proprietate și prosperitate**, acest drept urmând să-și aibă sursa exclusiv în muncă, inovație și spirit de economisire;
- formarea unei **noi clase de miliardari români**, proveniți din **întreprinzători-patroni** sau **întreprinzători-administratori**, care să-și acumuleze miliardele din **profituri “curate”**, realizate prin **inovație**, prin aducerea pe piață de **noi** produse și servicii, sau introducerea în fabricație de **noi** tehnologii, și nu din “afaceri” necurate cu administratorii proprietății de stat, sau din “tunuri” date cetățenilor prin bănci, fonduri mutuale etc.

Capitolul 10.

REFACEREA ȘI DEZVOLTAREA INDUSTRIEI NAȚIONALE

■ În perioada 1950-1989, națiunea română, printr-un efort extraordinar, trăind și muncind în condițiile unor mari privațiuni, a creat o puternică industrie națională, competitivă pe plan mondial, capabilă să asigure o valorificare superioară a resurselor naturale și de forță de muncă ale țării și să participe eficient la schimburile comerciale internaționale.

■ Nivelul tehnologic al produselor realizate de industria prelucrătoare românească la sfârșitul deceniului al 9-lea era comparabil cu cel realizat în țările cu industrie dezvoltată; el era apropiat de cel realizat în țări ca SUA și Japonia, era egal cu cel realizat în țări ca Austria și Olanda și era superior celui realizat în țări ca Danemarca și Norvegia.

■ Distrugerea potențialului industrial al României a reprezentat unul din obiectivele imediate și principale ale “reformei”: în numai 3 ani, 1990-1992, sub guvernările Roman și Stolojan, valoarea producției industriale a țării a scăzut de 3 ori, de la 64,1 miliarde dolari SUA, în anul 1989, la 21,8 miliarde dolari SUA, în anul 1992, adică atât cât fusese în anul... 1972. Două decenii de muncă eroică ale unei națiuni au fost azvârlite pe apa sâmbetei în 3 ani de gu vernare iresponsabilă!

■ Dintre toate sectoarele industriale, cele mai năpăstuite au fost industria alimentară, industria chimică și industria ușoară. Comparativ cu anul 1989, în anul 1997, valoarea producției industriei alimentare a fost de 2,7 ori mai mică, iar a celei ușoare de 2,5 ori mai mică. Cu cinism criminal, “reforma” a condamnat națiunea română la înfometare și la secondhandizare, la umiliința de a mânca “resturile” alimentare ale altora și de a îmbrăca și a încălța ceea ce alții au purtat și au aruncat.

■ Prin aplicarea prevederilor LEGII și ale PROGRAMULUI, industria românească urmează a fi refăcută treptat, dar într-un ritm susținut, astfel

*încât în anul 2004 valoarea producției industriale s-o egaleze pe aceea din anul 1989. Comparativ cu anul 1997, până în anul 2002, în condițiile în care valoarea totală a producției industriale va crește de 1,8 ori, se prevede o creștere mai rapidă a producției **industrii alimentare** (2,7 ori), a **industrii ușoare** (2,3 ori) și a **industrii chimice** (2,1 ori).*

În anul 1950, la 5 ani de la terminarea celui de-al doilea război mondial, industria românească revenise la nivelul anului 1938, fiind reprezentată, în principal, de subramuri ale **industrii extractive** - extracția petrolului, gazelor naturale, cărbune - ale **industrii alimentare** - carne, lapte, brânzeturi, uleiuri comestibile, zahăr, bere - de **prelucrare a țigăiului** - benzină, motorină. - de **prelucrare a lemnului** - cherestea, hârtie - și producții ne semnificative de fontă, oțel, ciment, acid sulfuric, sodă caustică și calcinată.

După anul 1950, timp de patru decenii, în ciuda restricțiilor impuse de economia de tip comunist, instaurată în România de forțe străine, economie prin definiție inhibantă pentru inițiativa economică, națiunea română, printr-un efort creator extraordinar și în condițiile unor mari privațiuni, a reușit să construiască o industrie complexă și modernă, capabilă să asigure un înalt grad de valorificare a forței de muncă și a resurselor naturale ale țării.

Între 1950 și 1989, producția industrială a României a crescut de 44 de ori, într-un ritm mediu anual de 9,3%, unul dintre cele mai ridicate ritmuri de creștere din lume.

Au fost dezvoltate și modernizate **industriile extractive** ale țării - producția lecărbuni a crescut de 12 ori, de la 239 kg/locuitor la 2871 kg/locuitor - a fost dezvoltată și modernizată producția de **energie electrică și termică** - producția de energie electrică a crescut de 22 de ori, de la 150 kwh/locuitor la 3276 kwh/locuitor - a fost, practic, creată din temelii o puternică **industrie prelucrătoare**, începând cu producția de fontă și oțel, de ciment, de prelucrare a produselor agroalimentare și sfârșind cu ramuri de vârf ale industriei constructoare de mașini.

Industria românească, creată în deceniile 6-9 ale acestui secol, a fost realizată, în cea mai mare parte, (65% - 70%), prin **import de licențe și know-how** din cele mai avansate țări ale lumii, majoritatea tehnologiilor achiziționate având, în anul 1990, o vechime de numai 15-20 de ani, aceste

tehnologii fiind **la nivelul cel mai ridicat de performanță la momentul introducerii lor în fabricație**.

Nivelul tehnologic al produselor realizate de industria prelucrătoare românească la sfârșitul deceniului al 9-lea, era comparabil cu cel realizat de țările cu industrie **dezvoltată**. Așa cum se poate vedea din **Graficul nr. 7**, nivelul tehnologic al acestor produse era apropiat de cel realizat în **Japonia, SUA, Regatul Unit, egal** cu cel realizat în **Austria, Olanda, Turcia și supe -rior** celui realizat în țări precum **Danemarca, Norvegia, Grecia** (A se vedea Anca Dachin: *“Tranziția și structurile industriale în România”*, Editura Național, 1997).

Acesta este adevărul despre **nivelul tehnologic** al industriei românești din anul 1989 și nu gogorițele “reformiștilor” care au caracterizat-o, ca fiind un “morman de fier vechi”. Industria românească de la sfârșitul deceniului al IX-lea al secolului XX era o **industrie modernă, competitivă** pe plan mondial, capabilă să asigure valorificarea superioară a resurselor interne ale țării și să participe eficient la schimburile economice internaționale.

Diminuarea rapidă și substanțială a capacității industriale, a României a constituit unul din obiectivele principale ale “reformei”. Atacul împotriva industriei românești s-a declanșat imediat după Revoluția din Decembrie, la început, cum era și firesc, pe planul manipulării informaționale, propagandistice. Industria românească a fost decretată drept un “morman de fier vechi”, o industrie “energofagă”, “materialofagă”, “manoperofagă” ș.a.m.d.

Odată lansată eticheta de “morman de fiare vechi”, “reformiștii” și-au pus în aplicare programul de **dezindustrializare** a României, de diminuare a potențialului productiv și competitiv al industriei românești, de aducere a acestei industrii cât mai aproape de starea de “morman de fiare vechi”, astfel încât să poată fi scoasă la vânzare la prețuri de sute de ori sub valoarea ei reală.

Principalele “**componente și etape**” ale procesului de **dezindustrializare a României** sunt prezentate în graficul nr. 1, respectiv în mecanismul legislativ, administrativ și financiar al “reformei”, pentru industrie acest mecanism prezentând următoarele aspecte, specifice:

1. **Etatizarea** capitalului național industrial, respectiv trecerea acestuia **din proprietatea “întregului popor” în proprietatea statului** român postcomunist. Reorganizarea întreprinderilor “de stat” ca societăți comerciale și regii autonome având ca proprietar același stat român postcomunist controlat de “reformiști”.

2. Introducerea haosului, a incompetenței și iresponsabilității în administrarea capitalului național industrial, prin înlocuirea a mulți administratori capabili, profesioniști, cu veritabile “lichele”, selectate și numite în posturi de către “reformiști” după criteriul “loialității” față de “reformă” și al lipsei de scrupule în participarea la rosul ciolanului și în executarea programului de subminare a economiei românești.

3. Punerea capitalului național industrial la dispoziția șacalilor “reformei”, prin închirierea, concesionarea etc. acestui capital la prețuri de nimic, utilizându-se cu dibăcie foarfeca **inflație-chirii capital de stat**, cu ajutorul căreia averi imense au trecut din proprietatea “de stat”, în proprietatea **privată** a SRL-urilor căpușe, create de administratorii postcomuniști la nordul, estul, sudul și vestul societăților comerciale și regiilor autonome înființate prin Legea 15/1990.

4. Punerea în funcțiune a celorlalte “foarfeci” și “cercuri vicioase” ale mecanismului “reformei” care au secătuit veniturile și capitalul circulant al agenților economici cu capital de stat, punându-le, în schimb, pe umeri **povara datoriilor** către bănci, furnizori și către stat (blocajul financiar), ca și **povara subvențiilor** de la buget, din banii contribuabililor, imaginea de “găuri negre” care trebuie nu “reparate” cu banii furați de către guvernanți de la cetățeni, ci **închise, lichidate, vândute** pe doi dolari. Acesta era, de fapt, obiectivul ascuns, dar adevărat, al “reformei”.

În numai trei ani, 1990-1992, sub guvernele conduse de Petre Roman și Theodor Stolojan, producția industrială a României a scăzut de aproape trei ori, de la 64,1 miliarde dolari, în anul 1989, la 21,8 miliarde dolari SUA, în anul 1992, adică atât cât fusese în anul... 1972. O formidabilă forță productivă, creată de națiunea română în două decenii de muncă eroică și incalculabile privațiuni a fost distrusă în trei ani de guvernările Roman și Stolojan.

Reducerea rapidă, în primii ani ai “reformei”, a producției industriale, în multe ramuri la mai puțin de o treime, a reprezentat o “etapă” importantă în realizarea obiectivelor “reformei”: s-a redus oferta internă, creându-se “cerere” masivă pentru importuri; s-a redus potențialul de export al țării, care, în combinație cu importurile sporite, au generat deficitele comerciale externe, deci formarea **datoriei externe**; s-a redus cererea internă de produse agricole și industriale, au crescut costurile fixe, agenții economici din industrie și-au sporit **datoriile** către bănci și către furnizori, au intrat în **blocaj financiar**, au început să **lucreze cu pierderi**, au devenit “**găuri negre**”, gata să poată fi hulite, să fie trecute pe listele “negre” de **lichidare, închidere, vânzare... pe doi bani**.

În anul 1997, industria României a funcționat cu 50% din capacitatea sa, realizând o producție totală de 31,8 miliarde dolari SUA, adică de 2 ori mai puțin decât în anul 1989. (**Graficul nr. 6**).

Deși au trâmbițat pe toate drumurile că “reforma” lor urmărește “**restructurarea**” industriei, vrând să spună, prin aceasta, **îmbunătățirea** structurii industriei, și “**re tehnologizarea**” acesteia, adică **ridicarea nivelului tehnic** al industriei naționale, în realitate, guvernării postdecembriști ai României, au dus o politică efectivă de **destructurare**, de înrăutățire a structurii și **detehnologizare**, de reducere a nivelului tehnic al industriei românești.

Așa cum se poate constata din datele prezentate în tabelul nr. 23, în perioada 1989-1997, **structura de ramură** a industriei românești s-a **deteriorat**, în mod evident, ponderea **industriei prelucrătoare** a scăzut de la 90% în 1989, la 84% în 1997, în timp ce ponderea **industriei extractive** a crescut, de la 6,2% în 1989, la 8,9% în 1997. Cumulat, ponderea industriei extractive și a energiei electrice și termice a crescut de la 10,1% la 15,9%, în detrimentul industriei prelucrătoare. (vezi **Tabelul nr. 23**).

Scăderea ponderii industriei producătoare, industrie, prin definiție, **purtătoare** a unui nivel tehnic mai ridicat și **producătoare** de progres tehnic, s-a realizat nu prin **creșterea** mai accentuată a industriei extractive, care poate interveni ca o schimbare firească, prin descoperirea și valorificarea unor noi zăcăminte naturale, de exemplu, ci prin **distrugerea mai accentuată** a industriei prelucrătoare decât a celei extractive. Între 1989 și 1997, valoarea industriei extractive a scăzut cu 29%, a industriei de energie electrică și termică a scăzut cu 12%, în timp ce a industriei prelucrătoare a scăzut cu 54%, la mai puțin de jumătate.

Reducerea cu **numai 12%** a **valorii** producției de energie electrică și termică este datorată, în bună măsură, creșterii mai rapide a prețurilor la energie decât la celelalte produse industriale. În realitate, între 1989 și 1997, producția fizică de energie electrică a scăzut cu 25%, de la 75,9 miliarde kwh, la > 56,9 miliarde kwh, iar producția de energie termică a scăzut de 2,4 ori, de la 182 milioane Gcal, la 76,4 milioane Gcal. (**Graficul nr. 8**).

Comparativ cu anul 1989, în anul 1997, **industria extractivă** a României a produs de 1,8 ori mai puțin **cărbune**, de **1,4** ori mai puțin **țiței**, de 2,1 ori mai puține **gaze naturale**, de 17,2 ori mai puțin **minereu de fier**, de 1,5 ori mai puțin **plumb**, de 1,7 ori mai puțin **cupru**. (**Tabelul nr. 24**).

În anul 1997, **industria alimentară** și-a redus valoarea producției de 2,7 ori față de anul 1989, producând de 2,2 ori mai puțină **carne**, de 3,8 ori mai puține **preparate din carne**, de 2,1 ori mai puțină **margarina**, de 4,0 ori

mai puțin **lapte**, de 5,1 ori mai puțin **unt**, de 2,7 ori mai puțin **zahăr**, de 5,0 ori mai puțin **produse zaharoase**. (Tabelul nr. 25 și Graficul nr. 9).

Aducerea industriei alimentare românești - industrie care nu depinde nici de importuri, nici de piețe de desfacere externe, pentru care au existat, din belșug, capacități de producție, forță de muncă foarte calificată și ar fi putut exista, tot din belșug, și materii prime și capitaluri circulante - în această stare de degradare, într-un interval de numai 8 ani, în care, pentru români, n-au existat nici războaie, nici calamități naturale, evidențiază, cum nu se poate mai bine, **cinismul criminal** al guvernanților postdecembriști ai României, care au apelat, astfel, la arma **înfometării națiunii române**, pentru a o determina să se lase jecmănită, expropriată de propria avere și transformată în națiune de robi.

“Reforma” și-a propus nu numai să-i înfometeze pe români, ci și să-i **umilească**, direct, prin **secondhandizare**. În timp ce industria ușoară românească - de textile, confecții, încălțăminte - a fost pusă pe butuci, românii sunt supuși la umiliința de a cumpăra și utiliza haine și încălțăminte **purtate**, deja, și aruncate la coș de alții. Comparativ cu 1989, în 1997, România a produs de **3,3 ori** mai puțin **țesături**, de **3,6 ori** mai puțin **tricotaje**, de **1,6 ori** mai puțin **confecții**, de **3,0 ori** mai puțin **perechi de încălțăminte**. (Tabelul nr. 26 și Graficul nr. 10).

Metalurgia românească, una dintre cele mai moderne din lume, a fost adusă în situația umilitoare ca, în. anul 1997, să realizeze o producție de 2,4 ori mai mică decât aceea realizată în anul 1989, după ce în anul 1993, când a produs mai puțin de 3,4 ori decât în anul 1989, era cât pe ce să fie demolată. Comparativ cu anul 1989, în 1997, România a produs de 2,2 ori mai puțin oțel, mai puțin laminate din oțel, mai puțin țevi din oțel, de 1,7 ori mai puțin aluminiu, de 1,5 ori mai puțin laminate din aluminiu. (Tabelul nr. 27 și Graficul nr.11).

Adusă în situația de a lucra cu jumătate din capacitate, deci în situația de a-și repartiza aceleași **costuri fixe**, cele datorate clădirilor și utilajelor, asupra unei producții de două ori mai mică, industria metalurgică românească, ca și celelalte, de altfel, și-a redus veniturile, a fost forțată să angajeze datorii, să nu-și mai poată plăti furnizorii, să înregistreze “pierderi”, unitățile sale componente având ocazia să le fie întreruptă și alimentarea cu energie, astfel încât, acum, prezentate drept “mastodonți” și “găuri negre”, sunt gata pregătite pentru a fi “cumpărate” la prețuri mai mici de zeci și sute de ori decât valoarea lor reală.

În topul general al distrugerii, ca sector industrial, **chimia**, împreună cu **petrochimia**, ocupă locul doi, imediat după industria alimentară. Într-adevăr, în timp ce, comparativ cu anul 1989, în anul 1997, industria alimentară realiza o producție de 2,7 ori mai mică, industria chimică realiza o producție de 2,65 ori mai mică, locul trei în acest “clasament” sinistru revenind industriei ușoare, cu o producție de 2,63 ori mai mică decât în 1989. În anul 1997, comparativ cu anul 1989, România a produs de **11,4 ori** mai puține *fibre și fire artificiale*, de **5,7 ori** mai puțin *acid sulfuric*, de **4,9 ori** mai puțină *păcură* și mai puține *lacuri și vopsele*, de **4,0 ori** mai puțini *antidăunători*, de **3,1 ori** mai puține *îngrășăminte chimice*, de **2,2 ori** mai puține *medicamente*, de **2,2 ori** mai puțină **motorină**, de **1,7 ori** mai puțină *benzină*. (**Tabelul nr. 28 și Graficul nr. 12**).

În ansamblul celor 5 mari sectoare ale industriei prelucrătoare (alimentară, ușoară, chimie, metalurgie, construcții de mașini), mult hulita *industrie constructoare de mașini*, deși a înregistrat aceeași tendință generală de descreștere, s-a “opus” cu mai multă îndârjire “reformei” distrugătoare, astfel încât, în anul 1997, comparativ cu anul 1989, acest sector industrial a realizat o producție de “numai” 1,5 ori mai mică (a se compara cu industria alimentară, la care adâncimea “prăpastiei” este de 2,7 ori, industria chimică - 2,65 ori, industria ușoară - 2,63 ori, industria metalurgică - 2,45 ori).

Printre subramurile industriei constructoare de mașini care au opus o rezistență deosebită caracatiței “reformei” se număra industria rulmenților, industria constructoare de autoturisme de oraș, industria de mașini și echipamente, de mașini și aparate electrice, în care se detașează industria de frigidere, unul dintre puținele sectoare ale economiei românești care, în 1997, a realizat *o producție fizică* superioară față de media anilor 1985-1989, reprezentată prin societatea comercială ARCTIC Târgoviște, al cărei manager, neputând fi îngenuncheat de “reformă”, a ajuns pe mâna justiției, “acuzat” de mita.

Din contra, nimeni nu a ajuns ta fața vreunei instanțe de judecată pentru motivul că în 1997, comparativ cu anul 1989, România a produs de **57 de ori** mai puține *vagoane de mărfuri*, de **16 ori** mai puține *radioreceptoare și radiocasetofoane*, de **7 ori** mai puține *autobuze și autocamioane*, de **6 ori** mai puține *televizoare*, de **5 ori** mai puține *transformatoare*, de **3,4 ori** mai puține *motoare electrice* de 0,25 kw și peste. (**Tabelul nr. 29 și Graficul nr. 13**).

Fără îndoială că acțiunea ucigașă a foarfecii prețuri-amortizare, determinând reducerea considerabilă a investițiilor pentru înnoirea capitalului fix al agenților economici cu capital de stat a **redus iremediabil nivelul**

tehnic al industriei românești. Este un **preț** uriaș, pe care națiunea română va, trebui să-l plătească în următorul deceniu.

Totuși, la data când sunt scrise aceste rânduri, industria românească este, încă, pe picioare. Cu mici diferențe, de la ramură la ramură și de la sector la sector, în 1997, această industrie a produs, totuși, 50% din producția realizată în anul 1989.

Cea mai mare parte a capitalului fix, a activelor corporale imobilizate ale acestei industrii - terenuri, clădiri, **infrastructura tehnologică** de bază - căi de transport uzinale, conducte etc. - sunt **disponibile**, sunt în stare de funcționare. Este, de asemenea, disponibilă **șiforța de muncă** cerută de refacerea rapidă a potențialului de producție al industriei românești. Formarea acestei forțe de muncă a cerut mulți ani și multe miliarde de dolari. Acum, o bună parte a ei este neutilizată.

Adoptarea și aplicarea prevederilor LEGII și ale PROGRAMULUI va crea celelalte două condiții necesare refacerii potențialului productiv al industriei românești: **sursele bănești** necesare pentru **completarea și înnoirea echipamentului industrial** și pentru constituirea **capitalului circulant** necesar acestei ramuri economice; refacerea treptată a **cererii interne** pentru produsele industriale, începând cu cererea de produse industriale pentru agricultură, continuând cu cererea de produse mterindustriale și continuând cu cererea de produse industriale pentru consumul populației, al sectorului terțiar și pentru export.

În perioada 1999-2002, din volumul total al investițiilor autohtone, de circa 55 miliarde dolari SUA, circa 45%, respectiv circa 25 miliarde dolari SUA vor reveni industriei naționale. Din acestea, 35%, adică 9 miliarde dolari SUA, vor fi reprezentate de investițiile ce vor fi făcute pentru crearea și dezvoltarea **industriei sătești**, cu prioritate **industrie alimentară** și **industrie ușoară**, iar restul de 16 miliarde dolari pentru recapitalizarea unităților indus- triale existente și pentru înființarea de noi unități industriale în mediul urban.

Prin acest volum de investiții, până în anul 2002, valoarea producției industriale va crește la 56 miliarde dolari SUA, reprezentând 87% din valoarea producției realizate în anul 1989, iar produsul intern brut creat în industrie va ajunge la 18,8 miliarde dolari SUA, superior celui realizat în anul 1989.

Este posibil ca descoperirile de noi zăcăminte de hidrocarburi în bazinul Mării Negre să producă o revigorare rapidă a **industriei extractive românești**. În prognoza noastră, am făcut abstracție de această eventualitate, luând în considerare o stabilizare a valorii producției extractive românești

la circa 3 miliarde dolari SUA pe an, respectiv 75% din valoarea realizată în anul 1989,

Intrarea în funcțiune a noilor capacități de producție de energie nucleară, precum și refacerea producției fizice de energie termică cel puțin la nivelul celei realizate în anul 1989, va face posibilă creșterea valorii **producției ener-getice**, până în anul 2002, la peste 3 miliarde dolari pe an, cu 20% mai mult decât în anul 1989.

În anul 2002, cele două industrii - extractivă și energetică - cu ritmurile de creștere menționate, vor realiza, împreună, o producție în valoare de 6 miliarde dolari SUA pe an, adică 10,8% din totalul valorii producției industriale din acel an, aproximativ aceeași pondere deținută în anul 1.989.

Până în anul 2002, pe ansamblu, valoarea **industrii prelucrătoare** românești va crește cu 87% față de anul 1997, ajungând la nivelul de 50 miliarde dolari SUA”, sau 87% față de valoarea realizată în anul 1989. Nivelul anului 1989, de 57,6 miliarde dolari SUA, urmează să fie atins în cursul anului **2005**.

Pentru **industria alimentară**, PROGRAMUL prevede o creștere mai rapidă decât toate celelalte sectoare ale industriei prelucrătoare, astfel încât, în anul 2002, valoarea producției industriei alimentare să atingă nivelul realizat în anul 1989, adică 8 miliarde dolari SUA pe an. La această creștere vor con-tribui: **investițiile masive** pentru majorarea capitalului societăților comerciale de profil existente, pentru crearea de societăți comerciale noi, cu prioritate în mediul sătesc, cu profil de industrie alimentară, de 2,5 - 3,0 miliarde dolari; creșterea rapidă a efectivelor de animale și, respectiv, a producției zootehnice, la rândul lor realizate prin programul de investiții în zootehnie și în producția agricolă vegetală; o **politică vamală** care să protejeze producția internă de alimente.

O creștere susținută este prevăzută și pentru **industria moară**, valoarea producției realizată de acest sector în anul 1989 urmând să fie atinsă în anul 2004. Sunt avuți în vedere aceiași factori de susținere a creșterii ca și la industria alimentară, respectiv: un program masiv de **investiții**, atât pentru majorarea capitalului societăților comerciale de profil existente, cât și pentru crearea de noi societăți comerciale de industrie ușoară, în primul rând în mediul sătesc, pentru prelucrarea produselor agricole autohtone - in, cânepă, lână, piei, mătase etc; o **politică vamală** care să protejeze producția internă, să ieftinească importurile de materii prime, materiale și tehnologii necesare industriei ușoare, în primul rând importurile de **bumbac** și fire de bumbac; o **politică fiscală**, care să stimuleze exporturile; o **politică comercială externă** deosebit de activă pentru a asigura atât debușee pentru

exporturile industriei ușoare, cât și necesarul de materii prime, materiale și tehnologii.

Capitolul 11.

RECAPITALIZAREA, INDUSTRIALIZAREA ȘI URBANIZAREA SATULUI ROMÂNESC

-
- 29 miliarde dolari SUA pentru recapitalizarea agriculturii și a satului românesc;
 - Crearea a peste 150.000 noi agenți economici și a unui milion de locuri de muncă în mediul rural;
 - Înnoirea și sporirea parcului de tractoare și mașini agricole; “infuzia” capitalului țăranilor români va repune în stare de funcționare, la întreaga lor capacitate, uzinele TRACTORUL Brașov și SEMĂNĂTOAREA București, ca și alte fabrici constructoare de mașini, precum și pe cele metalurgice, siderurgice și petrochimice;
 - Repunerea în stare de funcționare a sistemului de irigații și extinderea acestuia la 50% din suprafața arabilă a țării;
 - Creșterea producției de cereale a României la peste 30 milioane tone pe an;
 - Renașterea zootehniei românești: creșterea cu circa 50% a producției agricole animale, astfel încât în anul 2002, România să producă 150 kg carne pe cap de locuitor, 370 kg. lapte și 450 ouă;
 - 9 miliarde dolari SUA în investiții pentru **industrializarea satelor**, pentru crearea unei puternice **industrii sătești**; mori, brutării, fabrici de ulei, fabrici de prelucrare a laptelui, abatoare - fabrici de mezeluri, fabrici de prelucrare a lânii, a pieilor etc;
 - 8 miliarde dolari pentru **urbanizarea satului românesc**: repararea și dotarea școlilor sătești; (re)construcția și dotarea dispensarelor umane și veterinare; extinderea sistemelor de alimentare cu apă, energie electrică, gaze, centralelor telefonice, modernizarea rețelei de drumuri dinăuntru și dinafară localităților rurale ale țării.

1. În cele peste patru decenii ale dominației regimului comunist în România, prin sistemul de remunerare a muncii (salarizare) și cel al prețurilor, o importantă parte a veniturilor create de țărâna română a fost transferată la orașe, fiind transformată în capitalul cu care au fost create miile de fabrici și uzine de-a lungul și de-a latul țării. Acest capital trebuie să revină în proprietatea celor care l-au creat - țărâna României.

2. Ca urmare a modului defectuos, premeditat, în care a fost concepută și aplicată Legea 18/1990, a fondului funciar, capitalul acumulat în complexele agrozootehnice ale fostelor CAP-uri a fost distrus aproape în întregime.

Datorită proastei administrări și neamortizării corespunzătoare a activelor corporale, a fost, de asemenea, distrusă și cea mai mare parte a capitalului acumulat în fostele stațiuni de mecanizare a agriculturii (AGROMECH-uri) -tractoare, semănători, combine etc.

Datorită aceleiași proaste administrări, sistemul de irigații al țării, care a înghițit multe miliarde de dolari, a fost adus în stare de paragină și repunerea lui în stare de funcționare va necesita alte multe miliarde de dolari.

Prin dobânzile cămătărești și prin aplicarea de taxe vamale contrare intereselor naționale, au fost distruse cele mai multe dintre complexele agrozootehnice ale țării, a căror refacere va necesita mulți ani și alte multe miliarde de dolari.

A fost adusă în stare de ruina și bruma de mică industrie care fusese creată în satele românești înainte de și în timpul regimului comunist - mori, brutării, dărace, prese de ulei etc.

3. Politica de decapitalizare a satelor, aplicată și în timpul regimului comunist și al celui postcomunist, a creat un imens decalaj în dezvoltarea infrastructurii localităților rurale față de cele urbane, cu tot nivelul scăzut și al acestora din urmă. Există, încă, în România, localități rurale care nu dispun de energie electrică, puține au sisteme moderne de alimentare cu gaze, cu apă curentă, sisteme de canalizare, centrale telefonice, puține dispun de școli, de dispensare umane și veterinare, cu dotări corespunzătoare, de șosele și drumuri intra și interlocalități etc.

4. Efectul combinat al proceselor menționate anterior este acela că agricultura României este una dintre **cele mai înapoiate** din Europa, în care

se ară și se recoltează cu **animale**, cu o productivitate deosebit de scăzută, că, dintr-un apreciat exportator de produse agroalimentare, România a ajuns să trăiască din **importuri** de astfel de produse, că marea majoritate a țăranilor români au un nivel de trai cu mult sub cel avut de țăranii din țările dezvoltate cu un secol în urmă.

Aplicarea prevederilor PROGRAMULUI și ale LEGII va schimba din temelii situația agriculturii, ca ramură a economiei naționale, ca și **locul țăranului** în societatea românească. Prin aplicarea acestor prevederi se va realiza: recapitalizarea agriculturii și satului românesc; re tehnologizarea și modernizarea producției agricole; industrializarea și urbanizarea satului românesc.

Recapitalizarea agriculturii și a satului românesc

În mediul rural, locuiesc circa 8 milioane de viitori deținători și beneficiari ai obligațiunilor ce urmează a fi emise în baza Legii Proprietății și Prosperității Românilor (LEGEA).

În primii patru ani de după adoptarea LEGII, cei 8 milioane de locuitori ai satelor, deținători de obligațiuni, vor beneficia de un capital total în sumă de 29,3 miliarde dolari SUA, respectiv 228.000 miliarde lei, în prețurile lunii decembrie 1997.

Cele 29,3 miliarde dolari vor proveni din următoarele **surse**: 7,9 miliarde dolari - **dobânzi la obligațiuni**; 5,3 miliarde dolari - **răscumpărări de obligațiuni** de către stat din **profiturile realizate de stat** din acțiunile deținute la societățile comerciale; 11,6 miliarde dolari - **răscumpărări de obligațiuni** din **vânzarea de acțiuni către persoane fizice și juridice române și străine**; 4,5 miliarde dolari - **economii din profituri, salarii și alte venituri primare ale țăranimii**.

Pe parcursul celor 4 ani, fiecare din cele 2700 comune ale țării va putea face investiții în valoare de 10,9 miliarde dolari, sau 87.000 miliarde lei, în prețurile lunii decembrie 1997.

Anual, cele 2700 comune ale țării, vor putea face investiții în valoare de 7,3 miliarde dolari, respectiv de 58.400 miliarde lei, în fiecare din cele 2700 comune putând fi realizate investiții în valoare de 22 miliarde lei pe an.

Prognoza noastră este aceea că cele 29,3 miliarde dolari vor putea avea următoarele destinații:

- 5,9 miliarde dolari, adică 20%, vor fi investiți de către țărani în **acțiuni deținute de stat** la societăți comerciale, societăți cu care, în mod

natural, țăranii vor colabora pentru valorificarea produselor agricole: silozuri, mori, fabrici de pâine, de ulei, de zahăr, de bere, abatoare etc;

- 3,5 miliarde dolari - 12% - vor putea fi investiți în acțiuni emise de **societățile comerciale pentru mecanizarea lucrărilor agricole**, existente sau nou înființate;

- 2,3 miliarde dolari - 8% - pentru achiziționarea de acțiuni la societățile comerciale specializate în repararea, modernizarea și extinderea **sistemelor de irigații**;

- 4,4 miliarde dolari - 15% - pentru achiziționarea de acțiuni la societăți comerciale, existente sau noi, specializate în **producție zootehnică**, în creșterea păsărilor și animalelor;

- 8,8 miliarde dolari - 30% - pentru achiziționarea de acțiuni emise de **societăți comerciale industriale**, existente sau care vor fi **înființate la sate**, pentru valorificarea produselor agricole - mori, brutării, fabrici de ulei, de zahăr, fabrici de prelucrare a laptelui, abatoare, fabrici de mezeluri, darace, filaturi de lână, fabrici de textile și confecții din lână, tăbăcării, fabrici de încălțăminte etc.

- 4,4 miliarde dolari - 15% - pentru achiziționarea de **obligațiuni emise de primăriile comunale** în vederea finanțării lucrărilor de îmbunătățire a infrastructurii localităților rurale, a serviciilor publice oferite cetățenilor satelor românești.

Programul de investiții pentru recapitalizarea agriculturii și a satului românesc, în perioada 1999-2002, este prezentat în **Tablelul nr. 30**.

Lăsând de o parte investițiile în acțiuni deținute de stat în societățile comerciale și pe cele în obligațiunile emise de primării, rezultă că cele 2700 comune vor putea investi în societăți comerciale, existente sau noi, amplasate pe teritoriile lor, un capital în valoarea de 19,0 miliarde dolari SUA, sau 152.000 miliarde lei, în prețurile lunii decembrie 1997.

Cu acești bani ar putea fi înființate 152.000 noi societăți comerciale, fiecare cu un capital social de un miliard de lei.

Fiecare din cele 152.000 societăți comerciale ar putea angaja 6-7 salariați, ceea ce înseamnă circa un milion de noi locuri de muncă în mediul rural, adică atât cât să poată fi absorbiți toți șomerii actuali ai țării.

În fiecare din cele 2700 comune ale țării vor putea fi înființate circa 56 noi societăți comerciale, fiecare cu un capital de un miliard de lei, în fiecare comună urmând a fi create locuri de muncă pentru circa 300 de salariați.

În fiecare din cele 2700 comune vor putea fi înființate: 3-4 societăți comerciale specializate în mecanizarea lucrărilor agricole, fiecare dispunând de un capital social de 3-4 miliarde lei, de 7-8 tractoare, 2-3

combine agricole și 10-12 salariați, 12-13 societăți comerciale specializate în producția zootehnică, cu alți 60-70 salariați, și 25-30 societăți comerciale cu profil industrial, cu alți 150-160 salariați.

Desigur, crearea acestor unități cu caracter productiv, agricol și industrial, va reclama și va face și posibilă înființarea la sate de societăți comerciale specializate în construcții, transporturi, servicii publice, comerț, aprovizionarea satelor cu produse industriale realizate la orașe și a orașelor cu produse agricole și industriale realizate la sate.

Așa cum rezultă din datele prezentate în **Tabelul nr. 31**, investițiile realizate de locuitorii satelor vor determina creșterea participării agriculturii și a industriei sătești la sporirea Produsului Intern Brut al țării. În anul 2002, numai aceste investiții vor participa la crearea Produsului Intern Brut cu suma de 9,13 miliarde dolari, ceea ce înseamnă aproape 18% din PIB-ul realizat în acel an.

Cele 29,3 miliarde dolari investiți de locuitorii satelor vor crea, până în anul 2002, locuri de muncă pentru circa un milion de salariați, ale căror câștiguri nete vor crește de la 92 dolari pe lună în anul 1999, la 144 dolari SUA în anul 2002.

Aceste investiții vor determina și crearea de noi venituri bugetare, al căror volum va crește de la 300 milioane de dolari în anul 1999, la 2,5 miliarde de dolari în 2002. Aceasta-în condițiile reducerii gradului de fiscalitate la 27,8%, adică a impozitului pe salarii și profituri la 20%, a TVA-ului la 15% și a contribuțiilor de asigurări sociale și de sănătate la maximum 23%.

Numai din aceste venituri suplimentare, fiecare din cele 2700 primării comunale, prin preluarea la bugetele locale a 35% din impozite, mai puțin CAS, ar putea beneficia, în anul 2002, de o sumă de peste 2,0 miliarde lei.

Înnoirea și sporirea parcului de tractoare și mașini agricole

În următorii 4 ani, cu cele 3,5 miliarde dolari, care urmează a fi investiți în acțiuni emise de societăți comerciale specializate în mecanizarea lucrărilor agricole ar putea fi reînnoit, complet, parcul de tractoare și mașini agricole al țării.

Luând în considerare prețurile lunii decembrie 1997, rezultă că înlocuirea a circa 120.000 de tractoare care au o "vârstă" mai mare de 5 ani, ar necesita un volum de investiții egal cu 1,2 miliarde dolari SUA. Pentru înlocuirea și a 20.000 de combine agricole, ar trebui alte 0,8 miliarde dolari

SUA, rămânând suficienți bani (1,5 miliarde dolari) pentru înnoirea și completarea restului parcului de mașini agricole - semănători, cultivatoare, remorci, pluguri, discuri etc. - și pentru asigurarea **capitalului circulant** al societăților comerciale specializate în mecanizarea lucrărilor agricole - achiziționare semințe, îngrășăminte, carburanți etc.

Anual, uzinele producătoare de tractoare și mașini agricole ale țării ar putea primi comenzi, de la țărani România, în medie, în valoare de 875 milioane de dolari SUA, sau 7000 miliarde lei, în prețurile lunii decembrie 1997. Numai comenzile de tractoare ar însuma, anual, 30.000 bucăți, respectiv 68% din întreaga capacitate de producție a uzinelor TRACTORUL din Brașov, uzine, care în anul 1997, au “reușit” să vândă țăranilor României 1300 de tractoare. Cum, la TRACTORUL Brașov, volumul comenzilor de export depășește cu mult diferența de capacitate, de 14.000 tractoare pe an, rezultă că chiar în primul an de după adoptarea LEGII, uzina brașoveană va trebui să reangajeze cea mai mare parte din cei 13.000 de oameni pe care i-a aruncat pe drumuri, în armata șomerilor, ca urmare a politicilor economice neghioabe aplicate în România după Decembrie 1989.

La fel și cu uzina SEMĂNĂTOAREA din București, care n-ar mai avea nevoie de nici un “nonhailender” ca “s-o pună pe picioare”, mai corect “s-o mulgă”. Prin aplicarea prevederilor LEGII, uzina bucureșteană ar putea lucra la întreaga ei capacitate, ar putea să-și reangajeze toți foștii salariați, fără nici o “infuzie” de capital străin, ci **numai pe baza infuziei capitalului țăranilor României.**

La fel și cu celelalte uzine ale țării, producătoare de autocamioane, autoturisme de teren etc, ca și cele producătoare de îngrășăminte chimice, ierbi-cide, insecticide etc. Toate își vor putea relua activitatea la întreaga lor capacitate, prin noi înșine, prin capitalul național, al țăranilor și al celorlalți cetățeni ai României, **prin adoptarea și aplicarea LEGII.**

Cererea de produse industriale creată prin impulsul dat de investițiile țăranilor nu se va opri la tractoare și autocamioane, ea se va propaga în întregul sistem economic național, atât în amonte, prin siderurgie, metalurgie și petrochimie, până la industriile primare ale țării, cât și în aval, prin industria alimentară, către toate industriile producătoare de bunuri de consum, cu toate consecințele ee decurg de aici, pentru creșterea cererii interne de produse și servicii, pentru crearea de locuri de muncă, pentru creșterea produsului intern brut, a fondului de consum, a nivelului de trai al populației.

Repararea și extinderea sistemelor de irigații

Din suprafața **agricolă** totală a țării, de 14,8 milioane hectare, în anul 1990, erau irigate 3,1 milioane hectare, deci 21,1%. În același an, din suprafața **arabilă** totală, de 9,5 milioane hectare, erau irigate 2,91 milioane hectare, adică 31,0%.

Timp de 6 ani, 1990-1995, suprafața agricolă pentru irigat a crescut cu numai 1100 hectare, de la 3.109.000 hectare, la 3.110.100 hectare, respectiv cu 0,04%. Practic, suprafața agricolă a țării amenajată pentru irigat a rămas la nivelul anului 1989.

Din nefericire, pe de o parte, cea mai mare parte a sistemelor de irigații a fost lăsată de izbeliște, multe instalații și amenajări au fost distruse și scoase din funcțiune iar, pe de altă parte, din lipsă de resurse financiare, producătorii agricoli n-au putut plăti serviciile oferite de sistemele de irigații, ceea ce a făcut ca acestea să funcționeze cu pierderi și să acumuleze mari datorii, situație, de altfel, creată pentru toți agenții economici români, prin politica economică dezastruoasă a guvernanților postdecembriști.

Cu cele 2,9 milioane hectare suprafață arabilă irigată, și alte 6,6 milioane hectare, neirigate, dar foarte fertile, din care o parte ar mai putea fi irigate, România are toate condițiile pentru a realiza o producție stabilă de cereale de cel puțin 30 milioane tone pe an, respectiv cu circa 50% mai mult decât produce în prezent.

Pentru realizarea acestui obiectiv, sunt necesare, pe lângă înnoirea și sporirea parcului de tractoare și mașini agricole, și următoarele:

- repararea și repunerea în funcțiune a sistemelor de irigații existente la întreaga lor capacitate;
- realizarea de noi sisteme de irigații, astfel încât suprafața amenajată pentru irigat să ajungă la cel puțin 50% din suprafața arabilă a țării;
- asigurarea surselor de finanțare necesare pentru **exploatarea rentabilă** a sistemelor de irigații și pentru **utilizarea rentabilă** a acestora de către producătorii agricoli, deci înzestrarea cu capital circulant atât a producătorilor agricoli cât și a agenților economici specializați în exploatarea sistemelor de irigații.

Pentru realizarea celor 3 subobiective menționate, PROGRAMUL prevede un program de investiții în sumă de 2,3 miliarde dolari, adică 18.400 miliarde lei, o medie de 4600 miliarde lei în fiecare din cei patru ani ai perioadei la care ne referim.

Pentru repararea instalațiilor și amenajărilor aferente sistemelor de irigații ale celor 3,1 milioane hectare de suprafață agricolă deja irigată sunt suficiente 500 milioane lei pe hectar, respectiv 1550 miliarde lei pentru întreaga suprafață. Alocând alte 500 milioane lei pe hectar, un total de 1550 miliarde lei, pentru asigurarea capitalului circulant necesar finanțării cheltuielilor de exploatare, rezultă că chiar și în primul an de după adoptarea LEGII, rămân disponibile 1500 miliarde lei pentru realizarea de noi sisteme de irigații, disponibilitățile totale pentru extinderi, pe perioada celor 4 ani, fiind de peste 15000 miliarde lei.

Creșterea producției de cereale a României la peste 30 milioane tone pe an

Efectul combinat al înnoirii și sporirii parcului de tractoare și mașini agricole, al reparării și extinderii sistemelor de irigații și al asigurării capitalului circulant necesar finanțării producției agricole vegetale, nu poate fi altul decât creșterea substanțială a volumului și calității acestei producții și, ceea ce este foarte important, creșterea siguranței obținerii acestei producții.

Estimăm că, prin realizarea programului de investiții prezentat mai sus, în anul 2002, producția de cereale a României va fi de cel puțin 30 milioane tone, în următoarea structură: 10,0 milioane tone - grâu și secară; 3,5 milioane tone - orz și orzoaică; 0,5 milioane tone - ovăz; 16,6 milioane tone porumb; 0,04 tone - sorg și orez. Producțiile medii la hectar vor atinge următoarele cote: 4000 kg/ha - grâu și secară; 5000 kg/ha - orz și orzoaică; 5200- porumb. (Prognoza evoluției producției de cereale este prezentată în **Tabelul nr. 32**).

Nici producțiile medii la hectar, nici cantitățile totale de cereale prognozate pentru anul 2002 nu sunt la nivelul celor înregistrate în țările dezvoltate, astfel încât putem afirma că, în perioada următorilor 4 ani - 2002-2006 - există posibilitatea unei noi creșteri a producției de cereale, în general a producției agricole vegetale a României.

Realizarea cantităților prognozate la cereale și alte produse agricole vegetale va crea condiții pentru sporirea consumului populației la astfel de produse, dezvoltarea producției animale, implicit a consumului populației la astfel de produse, crearea de disponibilități pentru dezvoltarea industriilor sătești și orășenești specializate în prelucrarea produselor agricole vegetale - mori, brutării, fabrici de ulei, de zahăr etc. - ca și disponibilități pentru

export, pentru echilibrarea balanței comerciale externe, pentru stabilitatea cursului de schimb al monedei naționale, pentru stabilitatea prețurilor produselor și serviciilor consumate de populație etc.

Renașterea zootehniei românești

Prognoza noastră prevede că din sumele încasate de locuitorii satelor, 15 procente, respectiv suma de 4,4 miliarde dolari, sau 35200 miliarde lei, în prețurile lunii decembrie 1997, vor fi alocate pentru refacerea producției agrozootehnice.

Refacerea producției de carne, lapte, ouă, necesită investiții nu numai pentru achiziționarea și apoi creșterea animalelor și păsărilor, ci și investiții pentru achiziționarea construcțiilor și instalațiilor aferente acestei producții.

Firească, o bună parte din disponibilul de 4,4 miliarde dolari vor fi utilizate pentru înființarea de noi societăți comerciale agrozootehnice, care își vor începe activitatea prin cumpărarea terenurilor și construirea clădirilor și instalațiilor necesare pentru adăpostirea animalelor și păsărilor, care și ele vor trebui achiziționate din aceleași fonduri de investiții.

“Chiar dacă în mare parte deteriorate, sau lăsate în paragină, multe din construcțiile și instalațiile crescătoriilor de păsări și de animale sunt încă pe picioare. Readucerea acestora în stare de funcționare va costa mult mai puțin decât construirea unora noi.

Pentru recuperarea și repunerea în stare de funcționare a acestor construcții și instalații, PROGRAMUL preconizează ca acțiunile deținute de stat la societățile comerciale care au în patrimoniul lor aceste active - unitățile de tip “avicola”, “suimprod” etc. - să fie convertite cu obligațiunile deținute de cetățeni români, cu prioritate de cei din mediul rural, care vor intra astfel în proprietatea acestor construcții și instalații, fără a fi nevoie de utilizarea lichidităților, a sumelor bănești de care vor beneficia prin aplicarea prevederilor LEGII.

În aceste condiții, putem aprecia că din cele 4,4 miliarde dolari, circa 30%, adică un miliard de dolari vor fi suficienți pentru repararea construcțiilor și instalațiilor existente în complexele zootehnice existente, ca și pentru construirea de noi astfel de complexe.

Pentru repopularea vechilor complexe, popularea celor noi și asigurarea finanțării activității acestora rămân disponibile 3 miliarde dolari, respectiv 24000 miliarde lei, în prețurile lunii decembrie 1997.

Luând în considerare aceste prețuri, ale lunii decembrie 1997, rezultă că pentru refacerea numărului de păsări și animale din anul 1989 ar fi suficiente 7000 miliarde lei, cu care ar putea fi achiziționate: **775.000 vaci** (3875 miliarde lei), **510.000 scroafe** (1020 miliarde lei), **2.200.000 oi** (1100 miliarde lei), **14.000.000 păsări adulte** (700 miliarde lei).

În cei patru ani, vor putea fi achiziționate păsări și animale de producție într-un număr de aproape două ori mai mare decât pierderile din perioada 1990-1997, respectiv în valoare de circa 13.000 miliarde lei, diferența de 11.000 miliarde lei, până la suma de 24.000 miliarde lei, fiind suficientă pentru acoperirea necesităților de capital circulant pentru desfășurarea activităților de creștere și îngrijire a păsărilor și animalelor (vezi **Tabelul nr. 33**).

Există, deci, posibilitatea ca, până în anul 2002, efectivele de animale și păsări ale țării să crească astfel față de anul 1989: la bovine cu 25%-30%, ajungând la un număr de 8,0 - 8,5 capete; la porcine cu 45%-50%, respectiv 21-22 milioane capete; la ovine cu 21%-22%, respectiv 19-20 milioane capete; la păsări, cu 28%-30%, respectiv 160-170 milioane capete (vezi **Tabelul nr. 34 și Graficul nr. 14**).

Creșterea efectivelor de animale și păsări va determina sporirea producției agricole animale, în medie cu 45%-50% față de aceea realizată în anii 1985-1990, astfel încât, în anul 2002, producția anuală de carne ar putea ajunge la 3,2 milioane tone, respectiv la 144-145 kg pe locuitor, producția de lapte - la 65 milioane hectolitri, sau 370 kilograme pe locuitor, producția de lână - la 55 milioane kilograme, sau 2,5 kg pe locuitor, producția de ouă la 9,7 miliarde bucăți sau 450 ouă pentru fiecare locuitor (vezi **Tabelul nr. 35**).

Aceste producții, deși încă reduse față de cele realizate de țările vest-europene, care dispun de condiții naturale mai puțin propice decât ale României, vor fi, totuși, suficient de mari pentru a asigura o creștere substanțială a consumului populației, a nivelului de trai, ca și participarea acestei producții la sporirea exporturilor țării, la echilibrarea balanței comerciale externe, la stabilitatea cursului de schimb al monedei naționale, ca și a nivelului general al prețurilor în economia națională.

Industrializarea satelor

Nefireasca politică de investiții practică atât de regimul comunist, cât și de cel postdecembrist a creat nefireasca situație că satul românesc produce grâul, dar mănâncă pâine fabricată la oraș, produce carne, dar mănâncă mezeluri fabricate tot la oraș. Și grâul și carnea trebuie să suporte cheltuielile de transport dus și întors, la și de la oraș, pentru a ajunge pe masa celui care le-a produs. La fel și cu multe alte produse agroalimentare.

Unul din principalele obiective ale PROGRAMULUI și ale LEGII este și acela de a pune capăt acestei situații nefirești, printr-un efort susținut de investiții pentru *industrializarea satului românesc*, prin crearea, la sate, a tuturor industriilor necesare asigurării fabricării tuturor produselor agroalimentare, destinate consumului sătenilor, ca și a celei mai mari părți din aceste produse destinate consumului populației urbane și, chiar, exportului.

Consecințele acestui proces de industrializare a satelor nu se rezumă numai la reducerea corespunzătoare a costurilor ci și la *sporirea calității vieții sătenilor*, care vor putea trece la consumul de *pâine caldă* și de preparate din *carne proaspete*. Sunt multe alte consecințe, dintre care menționăm: sporirea numărului de locuri de muncă în mediul sătesc, unde rata reală a șomajului, mai precis rata de subutilizare a forței de muncă este foarte ridicată; sporirea veniturilor realizate de locuitorii satelor, atât sub forma salariilor, cât și a profiturilor, deci a sursei de ridicare a nivelului de trai al sătenilor, dar și a surselor de alimentare a bugetului de stat, ca și a bugetelor comunelor, sporirea pe această cale a surselor de finanțare a lucrărilor de îmbunătățire a infrastructurii satelor - drumuri, alimentări cu apă, gaze, electricitate etc. - astfel încât calitatea acestora să fie adusă, treptat, la nivelul celor din localitățile urbane.

Conform estimărilor noastre, în primii patru ani de după adoptarea LEGII, cei 8 milioane de locuitori ai satelor vor dispune de un fond de investiții de circa 8,8 miliarde dolari care ar putea fi utilizați pentru *crearea de industrii* care să prelucreze o bună parte din producția agricolă și animală a țării, astfel încât să se asigure complet consumul sătenilor, de astfel de produse, ca și o parte a consumului orașenilor, precum și disponibilități pentru export.

În **Tabelul nr. 36** sunt prezentate cifrele orientative privind realizarea acestui program de investiții pentru industrializarea satelor României în perioada 1999-2002. Reamintim că aceste, cifre au la bază prețurile lunii

decembrie 1997 și cursul de schimb de 8000 lei/dolar SUA. În ceea ce privește numărul de unități productive pe comună s-a luat în calcul o *medie* de 4 sate pe comună, această cifră putând, evident, să difere de la o comună la alta, în funcție de dimensiunea reală a fiecărei comune și de subunitățile acesteia.

Prin realizarea programului de investiții menționat, în următorii 4 ani de după adoptarea LEGII, în satele României ar putea fi create 97.200 societăți comerciale cu caracter industrial și prestări de servicii, fiecare dispunând, în medie, de un capital social în valoare de 722 milioane lei, și 3-4 salariați. Cele 97.200 societăți comerciale vor dispune de un capital social în valoare de 70.200 miliarde lei, din care 12.000 miliarde lei (17%) va putea fi utilizat drept **capital circulant**.

În anul 2002, în cele 97.200 societăți comerciale ar putea lucra 351.600 salariați, fiecare câștigând un salariu lunar mediu net de 144 dolari, respectiv 1.152.000 lei, în prețurile lunii decembrie 1997.

Participarea celor 97.200 societăți comerciale la realizarea Produsului Intern Brut al țării în anul 2002 se va cifra la 3,9 miliarde dolari SUA, sau 10% din întregul PIB realizat în anul 1997.

Urbanizarea satului

Așa cum rezultă din datele prezentate în **Tabelul nr. 37**, în perioada celor patru ani de după adoptarea LEGII, primăriile celor 2700 de comune ale țării vor putea beneficia, în plus față de veniturile lor actuale, de fonduri de investiții în valoare de 5,9 miliarde dolari SUA, respectiv peste 47.000 miliarde lei, în prețurile lunii decembrie 1997. În medie, pe fiecare comună, aceasta înseamnă 2,2 milioane dolari SUA, sau 18 miliarde lei, în patru ani, respectiv 4,4 miliarde lei anual.

Aceste sume vor proveni din două surse: a) încasări din vânzări de obligațiuni emise de primăriile comunale și cumpărate de locuitorii satelor cu banii obținuți din valorificarea obligațiunilor emise în baza LEGII și b) venituri obținute de primăriile comunale prin reținerea la nivelul lor a 35% din impozitele pe salarii, impozitele pe profituri și taxa pe valoarea adăugată realizate în societățile comerciale care își vor desfășura activitatea pe teritoriile lor.

Precizăm ca în conformitate cu prevederile alin. 3 din *Articolul 30* al LEGII: ***“pentru obligațiunile emise de primării și de agenții economici, dobânda acestora va fi de maximum 20% pe an și va fi scutită de impozit”***.

Având în vedere că dobânda maximă pe carp o vor putea acorda băncile pentru depozitele constituite de persoanele fizice și juridice va fi de 10% pe an și va fi impozabilă, este de prevăzut că obligațiunile emise de primării vor atrage mult mai multe resurse decât cele estimate în prognoza noastră.

Cele 4,4 miliarde lei pe an puse la dispoziția fiecărei comune prin aplicarea prevederilor LEGII vor crea condiții pentru o veritabilă **urbanizare a satului românesc**, pentru îmbunătățirea substanțială a infrastructurilor acestora. Vor fi suficienți bani pentru repararea și dotarea **școlilor** sătești, pentru construcția, repararea și dotarea **dispensarelor umane și veterinare**, pentru extinderea sistemelor de alimentare cu **energie electrică, cu apă, gaze**, pentru construcția și modernizarea **centralelor telefonice**, pentru extinderea și modernizarea sistemului de drumuri dinăuntru localităților și dintre acestea.

Capitolul 12

REÎNTREGIREA PATRIEI PRIN SPORIREA PUTERII ECONOMICE A NAȚIUNII

Suntem **singura națiune** a Europei care trăim în două state diferite, constituite pe **părți ale teritoriului național**, definit ca atare de istorie.

Cele două **state “românești”**, România și Republica Moldova, se declară state “independente” și “suverane”, adică, vezi Doamne, “stăpâne”, având puterea de a face “ce vor mușchii” lor, nefiind, în nici un fel, obligate să ceară voie, sau să dea socoteală, vreunui alt stat, pentru ce fac, sau pentru ce nu fac.

Nici unul din cele două **state “românești”** nu este “legat” prin vreun tratat, cu un alt stat, sau cu un grup de state, care să-i limiteze suveranitatea, adică puterea de a hotărî ce să facă și ce să nu facă, printre altele, puterea de a hotărî unirea celor două state într-unui singur, de a hotărî deci, Reîntregirea Patriei.

Fără a subevalua răspunderea ce revine și **clasei politice de la Chișinău**, trebuie să recunoaștem că principala răspundere pentru nerealizarea Reîntregirii Patriei revine **clasei politice de la București**, din România. Ea, această clasă politică, este responsabilă pentru situația economică dezas-truoasă în care a fost adusă țara, iar dezastrul economic al României constitu-ie **cauza fundamentală** a neînfăptuirii Reîntregirii Patriei.

Cu totul alta ar fi fost poziția clasei politice de la Chișinău, ca și a populației Republicii. Moldova dacă, în deceniul scurs de la Revoluție, economia României, în loc să se afunde tot mai adânc în prăpastie, și-ar fi sporit, an de an, puterea și ar fi devenit un **exemplu de urmat**, un **punct de sprijin și un punct de atracție** pentru partea națiunii române care locuiește în Republica Moldova.

Așa cum am arătat, în cei 8 ani scurși de la Revoluție, Produsul Intern Brut al României, în loc să crească, a scăzut dramatic, astfel încât

“pierderea” de valoare economică înregistrată în această perioadă nefastă din istoria noastră se ridică la aproape 60 miliarde de dolari SUA, salariile românilor din dreapta Prutului s-au redus la jumătate, datoria externă a României a depășit 12 miliarde de dolari SUA.

De ce să dorească românii din stânga Prutului să se unească cu Țara? Să le scadă și lor nivelul de trai, să le scadă și lor puterea de cumpărare a salariilor la jumătate, să se înhame și ei (și copiii lor) să plătească datoria externă angajată de clasa politică iresponsabilă de la București?

Numai 2,5% din pierderea de PIB realizată în perioada 1990-1997, respectiv 1,5 miliarde dolari SUA, ar fi fost ultrasuficienți pentru terminarea, cu mulți ani în urmă, a celui de-al doilea reactor nuclear de la Cernavodă.

Nimic și nimeni nu ne-ar fi împiedicat să punem acest reactor la dispoziția Republicii Moldova, să tăiem **“ombilicul” dependenței energetice** a Republicii Moldova față de alte state, să construim, astfel, **“podul”** integrării noastre energetice, un pod de milioane de ori mai necesar și mai benefic, pentru națiune, decât **“podurile de flori”** ale propagandei politicianiste.

Cu numai 5% din pierderea de PIB realizată în România în perioada 1990-1997, deci cu 3 miliarde de dolari SUA, am fi putut face suficiente investiții în Republica Moldova, în această perioadă, prin care am fi putut crea suficiente locuri de muncă, pentru ca frații noștri de peste Prut să lucreze la ei acasă, și nu prin Dombas și prin Crimeea, să lucreze pentru ei și pentru copiii lor, și nu pentru străini, să lucreze în fabricile lor, care ar fi putut importa materiale și subsansamble din România, ar fi realizat produse care să se vândă în România. Sporirea substanțială a schimbului de produse dintre unitățile agricole, industriale și comerciale amplasate în stânga și în dreapta Prutului, ar fi cerut și ar fi făcut posibilă construirea și altor “poduri” peste Prut, poduri adevărate, din fier și beton, prin care puteam realiza și **“integrarea”** sistemului de **căi ferate**, ca și a celui de **căi rutiere**.

Iată de ce, la dimensiunea “economică” și “socială” a “reformei” postco-muniste din România, trebuie adăugată și dimensiunea “națională”, ea, “reforma” distrugătoare, fiind principala cauză a nerealizării Reîntregirii Patriei.

Aplicarea prevederilor LEGII și ale PROGRAMULUI, atât în România, cât și în Republica Moldova, va asigura **sporirea puterii economice a națiunii** române, singura **pârghie realistă** pe care trebuie să ne sprijinim în eforturile noastre de a ne realiza visul Reîntregirii Patriei.

O bună parte din cele 150 de miliarde dolari SUA ce urmează a fi **investite de către cetățenii României** în perioada 1999-2010, pot și trebuie investite **în stânga Prutului și pentru românii din stânga Prutului.**

Ca și aceea din România, actuala industrie din Republica Moldova trebuie grabnic repusă pe picioare. Trebuie create noi sectoare și ramuri industriale, care să asigure prelucrarea tuturor materiilor prime realizate în această parte a teritoriului național, în primul rând a celor agricole.

Pentru următorii 10-12 ani, obiectivul nostru fundamental, al tuturor românilor din dreapta și din stânga Prutului, trebuie să-l constituie crearea **sis-temului economic național românesc, integrat**, capabil să valorifice cu maximum de eficiență munca națională și capitalul național al României Reîntregite.

În această perioadă, la Cernavodă, România va construi nu încă unul, ci încă patru reactoare nucleare, adică toate cele cinci proiectate inițial. România **are nevoie și are puterea** de a construi această **forță energetică. Costul** celor 4 reactoare - circa 6 miliarde dolari SUA - **reprezintă mai puțin de o treime** din pierderea de PIB înregistrată în cei trei ani ale guvernărilor Roman și Stolojan și mai puțin decât pierderea de PIB realizată într-un **singur an** de guvernarea Ciorbea. Cele 6 miliarde dolari SUA reprezintă numai 10% din investițiile prevăzute în PROGRAM pentru perioada 1999-2002.

Nu banii ne-au lipsit și ne lipsesc, ci **încrederea** în forțele noastre, **voinea politică** de a transforma în **faptă** dreptul națiunii române de a trăi în prosperitate și demnitate.

Integrarea energetică a sistemului economic național românesc, de la extremitatea estică la cea vestică și de la extremitatea nordică la cea sudică, și asigurarea **independenței energetice** a întregului teritoriu național reprezintă condiții fundamentale pentru realizarea visului de Reîntregire a Patriei și, apoi, pentru asigurarea integrității și suveranității României Reîntregite, pen-tru prosperitatea națiunii române, pentru participarea ei cu eficiență și demni-tate la schimburile economiei internaționale.

II. LEGEA PROPRIETĂȚII ȘI PROSPERITĂȚII ROMÂNILOR
(LEGEA)
(PROIECT)

Capitolul 1.

Dispoziții generale

Articolul 1.

Întregul capital deținut de statul român și de autoritățile publice locale în societățile comerciale și regiile autonome, create în baza prevederilor Legii 15/1990, aparține cetățenilor României.

Articolul 2.

Recunoașterea drepturilor de proprietate asupra capitalului prevăzut la articolul 1 se realizează printr-o emisiune de obligațiuni, în conformitate cu prevederile prezentei legi.

Capitolul 2.

Emisiunea de obligațiuni

Articolul 3.

În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Ministerul Finanțelor va efectua o emisiune de obligațiuni prin care statul român se va angaja să restituie cetățenilor României capitalul trecut în patrimoniul societăților comerciale și regiilor autonome create prin aplicarea prevederilor Legii 15/1990.

Articolul 4. Obligațiunile prevăzute la articolul 3 sunt nominative, ținute în cont.

Articolul 5.

Valoarea nominală a unei obligațiuni este de 1.000.000 (un milion) lei.

Articolul 6.

Fiecare cetățean major al României este îndreptățit să primească un număr de 60 obligațiuni, fiecare obligațiune având o valoare nominală de 1.000.000 de lei, respectiv un total de 60.000.000 lei.

Articolul 7.

Sunt îndreptățiți să primească cele 60 de obligațiuni toți cetățenii României care au primit cupoane nominative de privatizare, în baza Legii 55/1995, precum și cei care au primit carnete cu certificate de proprietate în baza Legii 58/1991 și le-au folosit înainte de adoptarea Legii 55/1995.

Articolul 8.

De obligațiunile emise în baza prevederilor prezentei legi beneficiază și foștii proprietari sau acționari ai societăților comerciale, preluate de regimul comunist, după 6 martie 1945.

Numărul de obligațiuni cuvenite foștilor proprietari sau acționari, ca și modul de distribuire al respectivelor obligațiuni, va fi stabilit printr-o lege specială.

Articolul 9.

Pentru atestarea calității de deținător de obligațiuni Ministerul Finanțelor va emite și distribui cetățenilor prevăzuți la articolele 7 și 8 câte un certificat de creditor, în care va fi menționat numărul de obligațiuni deținut de fiecare cetățean, valoarea nominală, unitară și totală a acestora, dobânda anuală, numărul de identificare, precum și condițiile de răscumpărare a obligațiunilor și de plată a dobânzii.

Articolul 10,

Certificatele de creditori pentru beneficiarii prevăzuți la articolul 7 vor fi distribuite în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, iar cele pentru beneficiarii prevăzuți la articolul 8 vor fi distribuite în termenele și în condițiile stabilite prin legea specială.

Articolul 11.

Termenul limită de răscumpărare a obligațiunilor emise în baza prevederilor prezentei legi este de 20 de ani de la data emiterii lor.

Articolul 12.

Prețul de răscumpărare al fiecărei obligațiuni este egal cu valoarea ei nominală, indexată cu indicele general al inflației din România, între luna decembrie a anului 1997 și antepenultima lună de dinaintea răscumpărării respectivei obligațiuni.

Articolul 13.

Dobânda la obligațiunile ce fac obiectul prezentei legi este de 3 (trei) la suta pe an, respectiv 30.000 (treizeci mii) lei dobândă pe an, pentru fiecare obligațiune, și se datorează începând cu data de 1 ianuarie 1998.

Articolul 14.

Dobânda datorată, în baza prevederilor prezentei legi de către statul român, cetățenilor, deținători de obligațiuni, va fi indexată cu indicele general al inflației din România, între luna decembrie a anului 1997 și antepenultima lună de dinaintea plății dobânzii.

Dobânda prevăzută la alineatul precedent este plătită din dividendele încasate de către Ministerul Finanțelor pentru acțiunile deținute de statul român la societățile comerciale, precum și din alte surse, aprobate prin lege.

Articolul 15.

Dobânda anuală, prevăzută la articolul 13, se plătește în două tranșe semestriale. Prima tranșă se plătește până la data de 30 iunie, iar cea de-a doua tranșă se plătește până la data de 31 decembrie a fiecărui an.

Articolul 16.

Ministerul Finanțelor va organiza plata dobânzilor datorate în baza prevederilor prezentei legi în așa fel încât în fiecare lună a unui an calendaristic să se plătească aproximativ același volum de dobânzi, iar acesta să fie proporțional cu numărul deținătorilor de obligațiuni din fiecare județ al țării.

Articolul 17.

Răscumpărarea obligațiunilor emise în baza prezentei legi se efectuează din încasările obținute de Ministerul Finanțelor din vânzarea acțiunilor deținute de statul român la societățile comerciale, precum și din alte surse, aprobate prin lege.

Sumele încasate de Ministerul Finanțelor din vânzarea acțiunilor deținute de statul român la societățile comerciale vor fi utilizate, temporar, pentru recapitalizarea societăților comerciale la care statul român este acționar și pentru constituirea de depozite bancare purtătoare de dobânzi, până la utilizarea lor pentru răscumpărarea obligațiunilor. Dobânzile încasate ca urmare a constituirii acestor depozite vor fi utilizate pentru răscumpărarea obligațiunilor emise în baza prevederilor prezentei legi și pentru acoperirea cheltuielilor de funcționare ale Departamentului Capitalului de Stat.

Articolul 18.

Începând cu data de 1 ianuarie 1999, Ministerul Finanțelor va răscumpăra, anual, întregul număr de obligațiuni pentru care au fost create resurse de răscumpărare. Numărul de obligațiuni ce vor fi răscumpărate anual, precum și sumele destinate răscumpărării lor, vor fi aprobate prin lege.

Articolul 19.

Ministerul Finanțelor va organiza efectuarea răscumpărărilor de obligațiuni în așa fel încât în fiecare lună a unui an calendaristic să se efectueze aproximativ același volum de răscumpărări, iar acesta să fie proporțional cu numărul deținătorilor de obligațiuni din fiecare județ al țării. ,

Articolul 20.

Obligațiunile emise în baza prevederilor prezentei legi sunt convertibile în acțiuni deținute de statul român la societățile comerciale.

Schimbul de obligațiuni contra acțiuni se face luându-se în considerare prețul de piață al celor două tipuri de valori mobiliare.

Articolul 21.

Obligațiunile emise în baza prevederilor prezentei legi vor fi tranzacționate pe piața secundară a valorilor mobiliare din România, ele putând fi cumpărate, de statul român, de persoane fizice, cetățeni români și de persoane juridice române.

Primii deținători ai obligațiunilor emise în baza prevederilor prezentei legi nu le pot vinde la un preț mai mic decât jumătatea valorii nominale, actualizată la data vânzării. ,

Aceste obligațiuni vor putea fi utilizate drept garanții pentru obținerea de credite de la băncile comerciale, credite care vor putea fi folosite exclusiv pentru achiziționarea de valori mobiliare pe piața primară a acestora.

Capitolul 3.

Dispoziții finale și tranzitorii

Articolul 22.

La data intrării în vigoare a prezentei legi, toate regiile autonome create prin aplicarea prevederilor Legii 15/1990 și netransformate, încă, în societăți comerciale, se organizează ca societăți comerciale, având ca acționar unic statul român.

În capitalul social al societăților comerciale rezultate din aplicarea prevederilor alineatului precedent nu se includ bunuri de natura celor prevăzute la art. 135 alin.(4) din Constituție.

Contractele de societate și statutele societăților comerciale create prin aplicarea prevederilor prezentului articol, societăți considerate de Guvernul României ca având caracter strategic pentru economia națională, vor conține clauza acțiunii de aur, prin care statul român, prin Ministerul Finanțelor, va avea drept de veto asupra hotărârilor adunărilor generale ale acționarilor soci-etăților comerciale în cauză.

Sunt considerate societăți comerciale cu caracter strategic toate băncile create prin aplicarea prevederilor Legii 15/1990, cele în al căror patrimoniu sunt incluse bunuri de natura celor prevăzute la art. 135 alin, 4 din Constituție, precum și cele provenite din fostele IAS-uri.

Articolul 23.

Capitalul societăților comerciale create prin aplicarea prevederilor arti-colului 22 al prezentei legi se divide în acțiuni nominative, fiecare cu o valoare nominală de 1.000 lei, emise în formă dematerializată.

Articolul 24.

Se autorizează Ministerul Finanțelor să hotărască divizarea societăților comerciale create în baza prevederilor articolului 22 în așa fel încât sa se asigure condiții optime pentru managementul acestora, în scopul obținerii unei maxime eficiențe a activităților lor economice.

Articolul 25.

La data intrării în vigoare a prezentei legi, Fondul Proprietății de Stat își încetează activitatea și se reorganizează ca Departament al Capitalului de Stat, subordonat Ministerului Finanțelor.

Departamentul Capitalului de Stat va funcționa pe baza Statutului Fondului Proprietății de Stat modificat în conformitate cu prevederile prezentei legi, prin hotărâre a Guvernului României.

Activitatea Departamentului Capitalului de Stat este supusă controlului Curții de Conturi a României, ca și celelalte instituții ale statului român.

Articolul 26.

Departamentul Capitalului de Stat va funcționa cu un buget propriu, separat de bugetul de stat.

Bilanțul contabil și bugetul de venituri și cheltuieli al Departamentului Capitalului de Stat vor fi aprobate prin lege.

Cheltuielile de funcționare ale Departamentului Capitalului de Stat vor fi acoperite din veniturile obținute de această instituție din administrarea capitalului de stat: dividende, dobânzi, câștiguri de capital etc.

Profiturile realizate de Departamentul Capitalului de Stat se utilizează pentru răscumpărarea obligațiilor emise în baza prevederilor prezentei legi.

Articolul 27.

Guvernul României este responsabil pentru administrarea eficientă a capitalului de stat.

În cazul în care capitalul administrat prin Departamentul Capitalului de Stat nu înregistrează un profit net (dividende) anual de cel puțin 5 la sută, Primul Ministru și Ministrul Finanțelor își vor prezenta demisia și vor fi înlocuiți, cu respectarea prevederilor Constituției.

Diminuarea capitalului administrat de Departamentul Capitalului de Stat prin răscumpărarea obligațiilor și conversia acestora în acțiuni nu este considerată pierdere de capital.

Pierderile de capital înregistrate de Departamentul Capitalului de Stat se acoperă de la bugetul de stat, cu aprobarea Parlamentului României.

Articolul 28.

Acțiunile deținute de statul român la societățile comerciale se tranzacționează pe piața secundară a valorilor mobiliare din România, la prețurile practicate pe această piață.

Prețul la care pot fi oferite spre vânzare acțiunile prevăzute la alineatul precedent nu poate fi mai mic decât valoarea nominală a acțiunilor respective, actualizată la data vânzării.

Prețul la care pot fi oferite activele deținute de societățile comerciale la care este acționar statul român nu poate fi mai mic decât valoarea de achiziție, actualizată la data vânzării.

Articolul 29.

În cursul anilor 1998, 1999 și 2000, toate sumele încasate de persoane fizice și juridice din vânzarea de valori mobiliare (acțiuni, obligațiuni, etc.) pe piața secundară a acestora, precum și veniturile (dobânzi, dividende etc.) obținute de persoanele fizice și juridice ca urmare a deținerii de valori mobiliare, rămase după plata impozitelor convenite statului român, vor fi utilizate exclusiv pentru capitalizare, respectiv, fie pentru constituirea de depozite bancare, purtătoare de dobânzi, fie pentru achiziționarea de acțiuni și obligațiuni pe piața primară a valorilor mobiliare.

Pe piața primară a valorilor mobiliare, sumele prevăzute la alineatul precedent vor putea fi investite numai în obligațiuni emise de primării și în acțiuni și obligațiuni emise de societăți comerciale care au un capital social de cel puțin un miliard lei, în prețurile lunii decembrie 1997, și un număr de cel puțin 3 de acționari.

Articolul 30.

Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, dobânda percepută de Banca Națională, a României pentru sumele¹ avansate băncilor comerciale, este de maximum 5 (cinci) la sută pe an.

Începând cu aceeași dată, dobânzile acordate de băncile comerciale pentru depozitele constituite de persoanele fizice și juridice sunt de maximum 10 (zece) la sută pe an, iar dobânzile percepute de băncile comerciale pentru creditele acordate persoanelor fizice și juridice sunt de maximum 15 la sută pe an.

Pentru obligațiunile emise de primării și de agenții economici, dobânda acestora va fi de maximum 20 la sută pe an și va fi scutită de impozit.

Statul român se obligă să reconstituie valoarea depozitelor bancare juridice private, în funcție de inflația realizată în România.

De prevederile alineatului precedent, vor beneficia numai depozitele bancare în lei cu termen de cel puțin un an, iar sumele respective vor fi acoperite de la bugetul de Departamentului Capitalului de Stat.

Articolul 31.

Pentru profiturile realizate în România din tranzacțiile cu terenuri și active imobiliare, care au făcut parte din patrimoniul societăților comerciale și regiilor autonome create în baza Legii 15/1990, persoanele fizice și juridice plătesc statului român un impozit de 80 la sută.

Impozitul pe profitul realizat din tranzacțiile prevăzute la alineatul precedent se calculează și se plătește pentru fiecare tranzacție de vânzare în parte și va fi utilizat pentru răscumpărarea obligațiunilor emise în baza prevederilor prezentei legi.

Articolul 32.

Profiturile din exploatare realizate de agenții economici și reinvestite pentru majorarea capitalului lor social sunt scutite de impozit.

Prevederile alineatului precedent nu se aplică impozitului pe profitul realizat din activitățile de jocuri de noroc, de intermediari și tranzacții valutare cu valori mobiliare. Impozitul pe profitul realizat din aceste activități este de 80 la sută și va fi utilizat pentru răscumpărarea obligațiunilor emise în baza prevederilor prezentei legi.

Articolul 33.

La data intrării în vigoare a prezentei legi, toate datoriile agenților economici către alți agenți economici se transformă în acțiuni (părți sociale) deținute de creditorii.

Capitalul social al acestor agenți economici, ca și structura acționariatului lor, se modifică în mod corespunzător.

Prevederile acestui articol nu se aplică creditelor, ca și dobânzilor aferente acestor credite, acordate de băncile cu capital exclusiv privat și nici celor acordate de bănci agenților economici cu capital exclusiv privat.

Articolul 34.

În termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Guvernul României va reanaliza toate tranzacțiile prin care Fondul Proprietății de Stat a transferat capitalul de stat către persoane fizice și juridice private, el având obligația de a recupera, prin acțiuni în justiție, întregul capital de stat înstrăinat, fără echivalent, prin încălcarea prevederilor legale în vigoare.

Articolul 35.

Toți agenții economici din România au obligația de a-și constitui fondurile de amortizare a activelor imobilizate, prin aplicarea cotelor

de amorti-zare, stabilite prin lege, asupra valorii actualizate a activelor respective, și de a utiliza aceste fonduri exclusiv pentru investiții.

Actualizarea valorii activelor imobilizate se realizează prin aplicarea coeficienților de actualizare stabiliți prin hotărâri ale Guvernului României.

Pentru surplusurile de capital rezultate din actualizarea valorii terenurilor și activelor imobilizate care au făcut parte din patrimoniul societăților comerciale și regiilor autonome create în baza Legii 15/1990 vor fi emise acțiuni care vor intra în proprietatea statului român.

Articolul 36.

Emisiunile monetare, cerute de creșterea reală a volumului și numărului tranzacțiilor din economia națională, se aprobă prin lege.

Banca Națională a României răspunde pentru echilibrul monetar și valutar al economiei naționale, pe-care-l realizează prin vânzări și cumpărări de titluri de stat și prin vânzări și cumpărări de valută străină, ca și prin alte tranzacții și mijloace specifice.

Articolul 37.

Orice obligație financiară externă care angajează statul român se aprobă prin lege.

Articolul 38.

Guvernul României răspunde pentru echilibrul bugetului de stat. El are obligația de a prezenta Parlamentului, spre aprobare, numai bugete de stat echilibrate și conturi de execuție bugetară cu excedente.

În cazul în care bugetul de stat anual se realizează cu deficit, Primul Ministru și Ministrul Finanțelor își vor prezenta demisia și vor fi înlocuiți, cu respectarea prevederilor Constituției.

Articolul 39.

Guvernul României răspunde pentru echilibrul balanței comerciale externe. El realizează acest echilibru, în principal, prin utilizarea adecvată a taxelor vamale și a facilităților fiscale acordate exportatorilor.

În cazul în care balanța comercială externă anuală se realizează cu deficit, Primul Ministru, Ministrul Afacerilor Externe și Ministrul Comerțului își vor prezenta demisia și vor fi înlocuiți, cu respectarea prevederilor Constituției.

Articolul 40.

În cazul în care inflația anuală realizată în România este mai mare de 10 la sută, ca și în cazul în care devalorizarea anuală a monedei naționale - leul - este mai mare de 10 la sută, Primul Ministru și Guvernatorul Băncii Naționale a României își vor prezenta demisia și vor fi înlocuiți, cu respectarea prevederilor Constituției.

Prevederile acestui articol se aplică începând cu anul calendaristic următor celui în care se împlinește un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Articolul 41.

Se autorizează Guvernul României și Banca Națională a României să stabilească instrucțiuni și norme metodologice pentru aplicarea prevederilor prezentei legi.

Articolul 42.

Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, orice dispoziții contrare își încetează aplicabilitatea.

Martie, 1997

Dr. Constantin COJOCARU

III. FILE DIN ISTORIA UNEI LUPTE NETERMINATE (LUPTA)

“Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie”

1. PRIMĂVARA AMÂNATĂ A ROMÂNIEI *)

Cu oarecare întârziere, mi-a parvenit, la Chicago, Comunicatul Consiliului Frontului Salvării Naționale, dat publicității în ziua de 24 decembrie 1989. Comunicatul conține 20 de puncte, de propuneri, al căror ansamblu trebuie privit ca reflectând platforma politică a acestuia. 6 din cele 20 propuneri se referă direct la problemele economice ale țării. Ele sunt următoarele: 7 - Se acționează pentru restructurarea întregii economii naționale pe baza rentabilizării și eficienței, renunțarea la conducerea centralizată; 8 - Promovarea inițiativei libere și competenței în conducerea unităților economice; 9 -Restructurarea agriculturii prin ajutorarea micilor proprietari și producători; 15 - Reorganizarea întregii activități de comerț; 16 - Stoparea exportului de alimente și produse agro-alimentare; 17 - Diminuarea exportului de produse petroliere, pentru a asigura necesitățile naționale.

*) Studiul **“Restructurarea economiei românești”** publicat, prima dată, într-o formă prescurtată, în ziarul Adevărul, din 13-14 februarie 1990, studiu ce avea să se transforme, de-a lungul anului 1990, în “Varianta Cojocaru” de reformă economică.

Primăvara visată de mine în luna ianuarie a anului 1990 nu și-a făcut, din păcate, apariția în economia și societatea românească. Dimpotrivă, iarna comunistă, metamorfozată în iarna “reformistă”, și-a prelungit existența, cu aproape un deceniu. Refuzând și încălcând drepturile de proprietate ale românilor, “reformiștii” și-au pus în aplicare propria lor “politică de restructurare” economică, aceea de acaparare a capitalului românesc și de transformare a românilor într-o națiune de robi salariați, lipsiți de proprietate, obligați să-și câștige existența din salarii de mizerie.

În ciuda pierderilor și a degradărilor la care a fost supusă economia, ca și societatea românească, de către “reformiști”, România are încă șansa de a ieși din iarna comunisto - reformistă și a se bucura de soarele primăverii adevăratei democrații. “Varianta Cojocaru” a cărei **esență** constă în **apărarea dreptului românilor la proprietate și prosperitate**, a rezistat și va rezista timpului și criticilor. **Mai devreme, sau mai târziu, națiunea română va impune aplicarea ei în practică.**

Ultimele, două puncte - stoparea exportului de produse alimentare și diminuarea celui de produse petroliere - sunt acțiuni de moment, desigur, bine venite, însă ele pot, cu greu, fi legate de noțiunea de platformă politică. Pe termen lung, România va continua să facă schimb de produse agricole cu alte țări, să exporte unele produse agricole - sunt ramuri ale agriculturii în care țara, în condiții normale de eficiență, va avea, întotdeauna, un surplus – și să importe produse agricole, pe care nu le poate produce rentabil. La fel cu produsele petroliere. Ce și cât va importa și exporta țara din aceste produse va depinde de condițiile concrete ale fiecărei perioade, deciziile urmând a fi luate de către întreprinzători, pe criterii economico-financiare, nu în mod arbitrar, de către birocrați incompetenți. Guvernul va trebui însă să-și asume răspunderi proprii în acest domeniu, să ajute întreprinzători particulari prin acțiuni diplomatice și pârghii financiare adecvate, sistem judicios de taxe vamale, de garanții pentru creditele acordate de bănci exportatorilor și importatorilor etc.

Celelalte patru puncte ale Comunicatului, referitoare la economie, pot fi, cu ușurință, grupate într-unul singur: **RESTRUCTURAREA ECONOMIEI NAȚIONALE**. Într-adevăr, punctul 7 se referă la “restructurarea întregii economii naționale”, punctul 9 - la “restructurarea agriculturii”, punctul 15 la “reorganizarea întregii activități de comerț”. Agricultura și comerțul nu sunt nimic altceva decât **COMPONENTE** ale economiei naționale, - alături de industrie, transporturi, bănci etc. - iar “reorganizarea” este un alt fel de a spune “restructurare”. Punctul 8, privind “promovarea inițiativei” (care, în paranteză fie spus, nu poate fi decât “liberă” și “competentă”, așa că nu are; nevoie de aceste atribute) în conducerea unităților economice”, este o dependentă a structurilor, intrând și ca în conceptul de restructurare a economiei naționale.

Comunicatul nu ne spune nimic despre structura **ACTUALĂ**, respectiv, cea lăsată de dictatură, nici despre structura **VIITOARE**, ce va rezulta ca urmare a procesului de schimbare, de restructurare. Nu căpătăm prea multe detalii nici relative la **CUM**, prin ce mijloace, se va face restructurarea. Tot ceea ce ni se spune este că “restructurarea întregii economii naționale” se va face “pe baza rentabilizării și eficienței”, în timp ce “restructurarea agriculturii” se va face “prin ajutorarea micilor proprietari și producători”. Relația naturală între restructurare, pe de o parte, și rentabilizare și eficiență, pe de altă parte, este exact inversă, în sensul că rentabilizarea constituie **SCOP**, în timp ce restructurarea este **MIJLOC**, eficiența (cum o arată și numele) este **EFACT**, în timp ce structura este **CAUZA**. Altfel spus, trebuie să ne propunem să ridicăm nivelul rentabilității și eficienței

economice naționale prin, pe baza restructurării acesteia. Să punem boii și carul la locul lor natural. În ceea ce privește agricultura, observ, mai întâi, că nu numai MICII proprietari-producători agricoli au nevoie de ajutor, ci toți agricultorii, mici și mari. În al doilea rând, ajutorul pe care guvernul îl va da întreprinzătorilor români, nu numai celor din agricultură, ci din toate ramurile economiei naționale, este de dorit și va fi bine venit, însă el, ca atare, nu este de natură să schimbe structura economiei.

Elemente de optimism

Conceptul de structură economică este unul deosebit de complex. Elementele sale constitutive pot însă fi grupate astfel: **structura materială**, de ramură (produse, ramuri, subramuri), **structura tehnică** (utilaje, tehnologii), **structura forței de muncă** (meserii, nivele de calificare), **structura financiară** (taxe, impozite, dobânzi) etc. și **structura de proprietate**. Aceste componente sunt interdependente, se influențează reciproc, fiecare contribuind la crearea avuției naționale, fie direct, fie indirect, prin influența, favorabilă, sau nefavorabilă, pe care o exercită asupra celorlalte elemente structurale.

Ce. este rău în structura economiei românești, ce trebuie schimbat, restructurat? Răspunsul meu la această întrebare este că, DEȘI TOATE COMPONENTELE STRUCTURII ECONOMIEI NAȚIONALE VOR SUFERI SCHIMBĂRI, AJUSTĂRI, ACEEA CARE ARE CEA MAI MARE SI ACUTĂ NEVOIE DE SCHIMBARE, CU CARE TREBUIE ÎNCEPUT SI ASUPRA CĂREIA TREBUIE CONCENTRATĂ ATENȚIA FACTORILOR POLITICI ÎN ACESTE MOMENTE ESTE STRUCTURA DE PROPRIETATE. Aceasta deoarece schimbarea formei de proprietate va determina și schimbarea celorlalte componente structurale, schimbare favorabilă, care să le facă propice creșterii eficienței, rentabilității. Altfel spus, SCHIMBAREA FAVORABILĂ A CELORLALTOR COMPONENTE ESTE IMPOSIBILĂ FĂRĂ SCHIMBAREA FORMEI DE PROPRIETATE.

Referitor la acest subiect, circulă multe idei eronate, născute fie din necunoaștere, fie din nu prea lăudabile intenții.

Nu sunt puțini aceia care afirmă că structura de ramură a economiei românești este complet necorespunzătoare, dându-se ca exemplu construirea unor ramuri industriale - siderurgie, petrochimie - consumatoare de materii prime de care țara nu dispune, trebuind să le importe. Pe cei ce fac astfel

de afirmații îi invit să privească la alte țări - spre exemplu, Japonia - care, deși sunt și mai puțin dotate cu acele materii prime, au construit puternice industrii în domeniile respective, foarte, foarte rentabile. RĂUL NU CONSTĂ ÎN FAPTUL CĂ S-AU CONSTRUIT FABRICI SIDERURGICE ȘI PETROCHIMICE, CI CĂ, DIN CAUZA FORMEI DE PROPRIETATE, CARE A GENERAT INCOMPETENȚĂ ȘI IRESPONSABILITATE, NU S-A CONSTRUIT SISTEMUL DE PIAȚĂ, DE MARKETING, CARE SĂ PERMITĂ VÂNZAREA EFICIENTĂ A PRODUSELOR ACESTOR INDUSTRII, ATÂT PE PIAȚA INTERNĂ, CÂT ȘI, MAI ALES, PE CEA EXTERNĂ.

O idee particulară, legată de structura de ramură, o reprezintă așa-zisa "industrializare forțată" a României în perioada postbelică. Această idee vrea să spună că, în respectiva perioadă istorică, România s-a industrializat prea repede și prea mult, dincolo de posibilitățile și nevoile sale. Ideea este greșită, deoarece o analiză mai atentă arată că, pe de o parte, industria românească actuală este mult sub nevoile și posibilitățile țării, iar, pe de altă parte, alte țări s-au industrializat într-un ritm mult mai accelerat. Există numeroase produse, industrii - tehnică de calcul, telecomunicații, medicamente, echipament turistic, de cercetare, învățământ, bunuri de larg consum etc. - de care țara are acută nevoie și pe care le poate asimila rapid. INDUSTRIALIZAREA ȚĂRII VA CONTINUA; DEOSEBIREA VA CONSTA ÎN ACEEA CĂ NOILE INDUSTRII VOR FI RENTABILE, EFICIENTE, DEOARECE VOR FI CREATE DE ÎNTREPRINZĂTORI COMPETENȚI DIN PUNCT DE VEDERE TEHNIC ȘI COMERCIAL.

O altă idee falsă referitoare la economia românească privește forța de muncă. Se afirmă că forța de muncă de care dispune țara este slab calificată, incapabilă să mănuiască tehnologia modernă. Din acest motiv, spun vocile descurajatoare, vor fi necesari ani mulți pentru reeducarea tehnică a populației, implicit ajutorul străin în acest domeniu. Adevărul este altul. Corpul profesoral românesc, format în covârșitoarea lui majoritate din români în prima generație de la opincă, a preluat de la părinți o atitudine corectă față de muncă și profesie, un profund atașament față de interesele poporului, este înzestrat cu bune cunoștințe tehnice, profesionale. În pofida intervențiilor distrugătoare ale clicii comunist-dejist-ceaușiste, sistemul instructiv-educativ românesc și-a păstrat independența funcțională, asigurând o bună pregătire profesională a poporului, nu numai la nivelul muncitorilor, dar și al celor cu pregătire medie și superioară. O dovadă o constituie faptul că, după o perioadă scurtă, deși grea, de adaptare, numeroși emigranți români - muncitori, tehnicieni, ingineri, economiști, medici etc. - devin la fel de

buni, în multe cazuri mult mai buni, decât colegii lor autohtoni: americani, francezi, germani, aus-tralieni etc.

ROMÂNIA DISPUNE DE UN POTENȚIAL PRODUCTIV CARE O POATE TRANSFORMA ÎNTR-O ȚARĂ BOGATĂ ȘI PROSPERĂ, ÎNTR-UN SCURT INTERVAL DE TIMP. POPORUL ROMÂN A FOST ADUS ÎN STAREA DE SĂRĂCIE ACTUALĂ CA URMARE A DOI FACTORI PRINCIPALI: 1) PRODUCTIVITATEA SCĂZUTĂ A ECONOMIEI NAȚIONALE DETERMINATĂ DIRECT DE FACTORI MOTIVAȚIONALI - LIPSA DE INIȚIATIVĂ, COINTERESARE, COMPETENȚĂ, RESPONSABILITATE - DETERMINAȚI, LA RÂNDUL LOR, DE STRUCTURA DE PROPRIETATE - PROPRIETATEA COMUNISTĂ, DE CLICĂ, ASUPRA AVUȚIEI NAȚIONALE; 2) JEFUIREA ȚĂRII DE CĂTRE CLICĂ, ÎN CÂRDĂȘIE CU ACOLIȚII EI DIN AFARĂ, JEFUIRE CARE N-AR FI FOST POSIBILĂ FĂRĂ EXISTENȚA RESPECTIVEI STRUCTURI DE PROPRIETATE.

Restructurarea proprietății

Structura de proprietate se referă la relația dintre individ și rezultatele muncii sale și ale muncii altora, la relația dintre membrii societății și bogăția acesteia. Omenirea a cunoscut, practic, două forme de fundamentale de proprietate: proprietatea individuală (care ar putea fi denumită și proprietate provenită din muncă), în care individul producător este și proprietar în sensul că-și însușește și dispune liber de rezultatele muncii sale - și numai ale muncii sale - și proprietatea înstrăinată, care, indiferent de formele ei istorice concrete - iobăgistă, feudală, comunistă - se caracterizează prin aceea că producătorul este deposedat de o parte a rezultatelor muncii sale, acestea fiind

Însușite de un grup redus de membri ai societății, deținători ai puterii politice, financiare și/sau militare - stăpânii de sclavi, feudali, clicile comuniste. PROPRIETATEA INDIVIDUALĂ ȚINE LA DISTANȚĂ PUTEREA DE VIAȚĂ ECONOMICĂ, ÎN TIMP CE PROPRIETATEA COMUNISTĂ INFILTREAZĂ PUTEREA ÎN ECONOMIE CU TOATE CONSECINȚELE RELE, CE DECURG DE DE AICI. ÎN ROMÂNIA, CLICA DE LA CONDUCEREA ȚĂRII, ADUSĂ DIN AFARA ȚĂRII, MAI ÎNTÂI A EXPROPRIAT POPORUL ROMÂN, însușindu-și avuția acumulată de acesta de-a lungul secolelor, APOI, treptat, a instaurat proprietatea sa, a clicii - cunoscută sub denumirile de proprietate de stat și cooperatistă -

prin care, an de an, ȘI-A ÎNSUȘIT PARTEA CEA MAI IMPORTANTĂ A REZULTATELOR MUNCII POPORULUI, lăsându-i acestuia strictul necesar pentru a ființa ca forță de muncă, iar în ultimii ani nici atât. O bună parte a avuției creată de poporul român în această jumătate de secol a fost consumată în mod parazitar de clică, o altă parte a fost transferată, fără echivalent, în străinătate, iar restul se găsește în țară, sub tormă de fabrici, uzine, drumuri etc. ACEASTĂ AVUȚIE ESTE A POPORULUI ȘI EA TREBUIE DATĂ ÎNAPOI ROMÂNILOR, PRIN ÎMPROPRIETĂRIE, PRIN TRANSFORMAREA PROPRIETĂȚII COMUNISTE ÎN PROPRIETATE INDIVIDUALĂ. ÎMPROPRIETĂRIEA ESTE PRIMUL ȘI CEL MAI IMPORTANT ELEMENT AL “RESTRUCTURĂRII ÎNTREGII ECONOMII NAȚIONALE”.

PROPRIETATEA INDIVIDUALĂ - sub formele în care ea este practică astăzi în țările democratice ale lumii - proprietate personală, de asociație și corporatistă - prin faptul că garantează producătorului însușirea rezultatelor muncii sale și libertate deplină în folosirea acestora, ESTE GENERATOARE DE INIȚIATIVĂ, CREATIVITATE, INVENTIVITATE, COINTERESARE, COMPETENȚĂ ȘI RESPONSABILITATE, din partea TUTUROR participanților la activitatea economică, nu numai, a cadrelor de conducere, tot așa cum PROPRIETATEA COMUNISTĂ GENEREAZĂ DEZINTERES FAȚĂ DE MUNCĂ, IRESPONSABILITATE, LENE, PARAZITISM, IMPOSTURĂ, SPIRIT DE DESCURCĂREALĂ, NEPOTISM ȘI, PRIN TOATE ACESTE, INEFICIENTĂ ȘI SĂRĂCIE.

ÎMPROPRIETĂRIEA POPORULUI ESTE O NECESITATE ECONOMICĂ - FĂRĂ EA NU VA FI EFICIENȚĂ, PRODUCTIVITATE, RENTABILITATE, BOGĂȚIE, PROSPERITATE - ESTE O NECESITATE POLITICĂ – FĂRĂ EA NU VA FI DEMOCRAȚIE, UNITATE, PACE SOCIALĂ: ESTE O NECESITATE MORALĂ – FĂRĂ EA NU VA FI DREPTATE ȘI CINSTE.

Tehnica împroprietării

Există desigur mai multe modalități tehnice de înfăptuire a împroprietării și invit specialiștii, ca și publicul larg, să-și exprime părerea în acest sens. Personal, consider că aceea care răspunde cel mai bine necesităților economice și politice, de moment și de perspectivă, ale României este următoarea:

1 - Împărțirea întregii averii naționale, reflectată în valoarea netă de bilanț la data de 31 decembrie 1989, către populație, prin emiterea de TITLURI DE PROPRIETATE (TDP-uri) prin care românii, particulari, vor deveni CREDITORI asupra averii naționale existente la acea dată.

2 - Transformarea unităților economice de stat și cooperatiste în CORPORAȚII (pe care le voi denumi DE STAT, pentru a le distinge de cele ce vor fi înființate exclusiv cu capital particular, denumite CORPORAȚII PUBLICE). Corporațiile de stat vor emite ACȚIUNI DE CORPORAȚIE (AC-uri), ce vor reflecta valoarea netă de bilanț a unităților respective la data de 31 decembrie 1989.

3 - Schimbarea, treptată, de către populație a TDP-urilor pe acțiuni și activele corporațiilor de stat, astfel încât, în final, toate aceste corporații de stat să devină corporații publice.

4 - Înființarea, treptată, de ÎNTREPRINDERI particulare, care vor utiliza drept capital inițial TDP-uri și bani economisiți de populație

5 - Introducerea mecanismelor PIEȚEI LIBERE pentru desfășurarea schimbului de mărfuri, pe baza legii cererii și ofertei, prin reactivarea vechiului Cod Comercial Român, îmbunătățit cu experiența din ultimele decenii a țărilor democratice

6 - Introducerea în economia românească a unor forme moderne de organizare - leasing, franchising, etc. - prin care întreprinzătorii particulari - mari sau mici - pot folosi, prin închiriere, mijloace fixe - clădiri, echipamente, vehicule, etc. - care rămân în proprietatea marilor corporații sau a statului.

7 - Crearea unui nou sistem de taxe- pe venituri, salarii, vânzări, proprietăți etc. - care să asigure organelor de stat suficiente venituri pentru îndeplinirea funcțiilor lor, să introducă disciplina și spirit de răspundere financiară; atât în activitatea întreprinzătorilor particulari, cât și a organelor de stat,

ELEMENTUL CENTRAL AL PROPUNERII MELE ÎL CONSTITUIE TITLUL DE PROPRIETATE (TDP-ul). EL VA ÎNDEPLINI DOUĂ FUNCȚII PRINCIPALE: 1) TRANSFERAREA PROPRIETĂȚII DIN MÂINILE STATULUI ÎN CELE ALE POPULAȚIEI, FĂRĂ PERTURBAREA CIRCULAȚIEI BĂNEȘTI, CU EVITAREA COMPLICAȚIILOR TEHNICE ȘI SOCIALE PE CARE LE-AR PROVOCA ÎMPĂRȚIREA “ÎN NATURĂ” A AVUȚIEI NAȚIONALE ÎNTRE MEMBRII SOCIETĂȚII; 2) SURSA DE CAPITAL PENTRU DEMARAREA RAPIDĂ A ZECI DE MII DE ÎNTREPRINDERI PARTICULARE: PERSONALE, ÎN ASOCIAȚIE SAU CORPORAȚII.

TDP-urile vor fi hârtii de valoare, ce vor putea fi schimbate pe bani, la valoarea lor de piață, care va fi egală, mai mare sau mai mică decât valoarea lor nominală, ca și pe acțiuni și active ale corporațiilor. De asemenea, ele vor putea fi ipotecate, la bănci, pentru obținerea de împrumuturi (de capital, nu și pentru consum), sau drept garanții pentru obținerea de contracte de leasing sau franchising. Ele vor circula pe piață prin simpla andosare, care va preciza cine este cel căruia i-au fost vândute, noul proprietar, cu formularea: "Plătește D-lui..." sau "Plătește Companiei...". Cele schimbate pe active și acțiuni ale corporațiilor de stat vor fi anulate, retrase de pe piață și distruse. În acest moment, ele își încheie existența, misiunea lor, aceea de transferare a proprietății în mâinile întreprinzătorilor particulari, fund îndeplinită.

Titlurile de Proprietate vor avea o valabilitate de 4 ani, în sensul că cele care până la 31 decembrie 1994 nu vor fi fost schimbate de către deținătorii lor pe acțiuni sau active ale corporațiilor, vor fi anulate.

Valoarea nominală a TDP-urilor va reflecta valoarea netă de bilanț (capitalul net) a avuției naționale la data de 31 decembrie 1989. Să presupunem că la acea dată, prin estimări competente, se stabilește că această valoare este de 5.000.000.000.000 lei. Să presupunem, în continuare, că la aceeași dată, numărul celor îndreptățiți să fie împroprietăriți (poate fi și număr de ani lucrați, la rândul lui corectat cu un coeficient dat pentru proprietățile confiscate - colectivizate - de către comuniști) este de 10.000.000. Rezultă că, în medie, fiecare român este îndreptățit la 500.000 lei, primind 5.000 TDP-uri, fiecare cu o valoare nominală de 100 lei.

Concomitent cu emiterea TDP-urilor, toate unitățile economice de stat și cooperatiste - cu excepția unor sectoare care, prin natura lor specifică, pot și trebuie să rămână în proprietatea organelor de stat, locale și centrale - gospodărirea localităților, poștă, învățământul general obligatoriu, asigurările sociale, banca națională etc. - vor fi transformate în CORPORAȚII de stat. Pe măsură ce populația va cumpăra acțiunile lor, corporațiile de stat se vor transforma în corporații publice. Pe timpul existenței lor, corporațiile de stat vor avea două conturi de capital: capitalul acționarilor particulari - acțiuni vândute populației - și capitalul guvernului - acțiuni încă nevândute populației. Evident, fiecare acțiune va avea drept de vot în numirea comisiilor de administrație - și de participare la profit, la dividende, ca și la pierderi.

Activele corporațiilor de stat vor fi oferite spre vânzare numai prin licitații publice, atât contra bani, o astfel de tranzacție neafectând conturile de capital - se va reduce un cont de activ, mijloace fixe, de exemplu - și va crește alt cont de activ, cel de bani - cât și contra TDP-uri, caz în care

reducerea contului de activ - mijloace fixe - va fi compensată prin reducerea contului de capital al guvernului, reducerea numărului de acțiuni deținut de guvern. TDP-urile respective fiind anulate, vor fi retrase din circuit.

Dividendele încasate de stat de la corporațiile în care el va deține acțiuni - cele rentabile - precum și diferențele favorabile de preț obținute din vânzarea la licitație a activelor corporațiilor de stat vor fi folosite pentru sprijinirea (subsidii, împrumuturi etc.) acelor corporații de stat care, deși se vor dovedi nerentabile în arena pieții libere, vor fi angajate în realizarea de produse și servicii considerate vitale pentru buna funcționare de ansamblu a economiei naționale în această perioadă de tranziție.

Fără îndoială că aplicarea în practică a propunerilor de mai sus va cere un susținut și competent efort legislativ și organizatoric. Acesta poate și trebuie să fie făcut: prin el vom aduce... PRIMĂVARA în economie, în întreaga societate românească.

31 ianuarie 1990
Chicago, USA

Dr. Constantin COJOCARU

2. “REFORMA” CRIMINALĂ - DEMASCATĂ ÎN FAȘĂ *)

Ținând seama de legile și hotărârile adoptate până în prezent, concepția de privatizare a Guvernului României (Guvernul – n.a.) se concretizează următoarele:

1. Prin Decretul-lege nr. 54/1990 privind libera inițiativă s-a dat voie să se organizeze mici întreprinderi particulare. Aceste întreprinderi au fost organizate de către *cei care au avut bani, capital, la data respectivă*. Cei care au avut astfel de capital au fost - și sunt – privilegiații și bișnițarii vechiului regim, nu masele largi de muncitori, țărani, intelectuali, care din salariile și retribuțiile plătite de către vechiul regim de-abia dacă au avut din ce să trăiască de azi pe mâine, nicidecum să acumuleze capitaluri cu care să cumpere hoteluri, restaurante, terenuri etc.

Un efect important al apariției acestor întreprinzătorii-*bișnițari* a fost acela al înfloririi *corupției și speculei*, prin care se jefuiesc de două ori masele largi de salariați: o dată pentru că o parte din munca lor, din avuția care, în prezent, le aparține, dar se găsește “în proprietatea statului” trece pe gratis, prin tot felul de aranjamente, în proprietatea particulară: a doua oară prin vânzarea, către cumpărători a produselor și serviciilor la preturi de speculă. În felul acesta, se îmbogățesc, fără muncă, atât întreprinzătorii-bișnițari, cât și administratorii întreprinderilor de stat (sticla de bere, în

*) Studiul “PRIVATIZAREA EFECTUATĂ DE GUVERNUL ROMÂNIEI, publicat în ziarul ADEVĂRUL din 14 august 1990. Toate previziunile făcute în acest studiat au fost confirmate de istoria postcomunistă a României. Într-adevăr, prin aplicarea prevederilor Legii nr. 58/1991 și Legii nr 55/1995, în proprietatea cetățenilor României a ajuns “mai nimic”, respectiv mai puțin de 6% din capitalul societăților comerciale și regiilor autonome create în bza Legii 15/1990 . Sectorul particular creat în economia românească este unul oligarhic, bazat pe capital acumulat prin corupție, speculă și furt din avuția statului și a populației; din lipsa surselor de capital, întreprinderile mici și mijlocii falimentează una după alta: economia românească a depășit situația de “inferioritate”, aflându-se, deja, în situația de subordonare și de “cerșetorie față de capitalul străin.

loc să fie vândută cu 5 lei, este vândută bietului cumpărător cu 25 lei, 5 lei intrând în buzunarul statului, adică în proprietatea “întregului popor”, 10 lei în buzunarul bișnițarului și 10 lei în cel al funcționarului întreprinderii de stat, sub forma ciubucului, funcționar care, mai “devreme sau mai târziu, devine și el întreprinzător-bișnițar.

Este o mare deosebire între situația de dinainte de Revoluție - mai exact înainte de adoptarea Decretului-lege nr. 54/1990, atunci când proprietatea “de stat”, “a întregului popor” era singura existenta - când din punct de vedere al salariaților, transferurile de avuție dintr-o unitate economică într-alta nu aveau nici o importanță - și situația de după Decretul-lege nr. 54/1990, când avuția *trece efectiv* dintr-o proprietate într-o altă proprietate, de la proprietarul abstract, întregul popor, la proprietarul concret, din *proprietatea salariaților* în proprietatea lui Popescu sau Georgescu. Prin această “mișcare”, domnul Popescu, *posesor de capital bănesc*, în cele mai multe cazuri de proveniență ilicită, devine *proprietar de avuție reală* - hotel, restaurant, tractor, autobuz etc. - în mod definitiv și veșnic, în timp ce proprietatea “salariaților” se micșorează continuu până la completa dispariție.

2. Prin Decretul-lege nr. 96/1990 s-a legiferat dreptul guvernului de a încheia contracte de societăți mixte cu întreprinzătorii străini, societăți în care o parte a capitalului va reprezenta avuția în proprietate “de stat”, a “întregului popor român”, în timp ce o altă parte o va reprezenta avuția întreprinzătorului (particular) străin. Una dintre urmările acestui decret-lege este aceea că s-au încheiat sau sunt pe cale de a se încheia contracte care au ca efect transferul neechivalent de avuție din “proprietatea întregului popor român” în aceea a întreprinzătorilor particulari străini. A se vedea în acest sens articolul “O afacere de un miliard” publicat în ziarul “Adevărul” din 22 iulie 1990. Aceasta este posibil datorită faptului că “partenerul” român de afaceri nu este proprietarul averii în cauză, nici reprezentant al proprietarilor individuali ai averii respective, ci unul sau mai mulți burocrati guvernamentali, de regulă incompetenți și fără răspundere materială pentru consecințele deciziilor și actelor lor.

3. Prin Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, recent adoptată de către parlamentul României, se stabilește că:

A. O parte importantă a unităților economice de stat - cele din industria energetică, exploatarea minelor și a gazelor naturale, poștă, transporturi feroviare, armament și *altele stabilite de guvern* - vor fi transformate în *regii autonome*. Trebuie observat că legea declară regia autonomă *ca proprietară*

a bunurilor din patrimoniul său. Prin această hotărâre, Parlamentul își depășește, atribuțiile, deoarece bunurile respective sunt *proprietatea poporului român* și ele nu pot fi transferate, fără compensație, în nici o altă proprietate, fără consimțământul direct - prin Constituție sau referendum național - al poporului român.

De fapt, prin alte prevederi ale legii, statul, adică guvernul, continuă să exercite atribuțiile de proprietar, în principal acela de a numi managementul (conducerea) și de a-și însuși beneficiile unităților economice în cauză.

B. Restul unităților economice de stat vor fi transformate în *societăți* (comerciale) *pe acțiuni*. La început, adică în momentul când va fi adoptată legea în cauză, în ceea ce privește proprietatea, nici aceste societăți nu vor fi altceva decât “aceeași Mărie dar cu altă pălărie”. Vor fi aceleași unități economice de stat cu numele schimbat în SOCIETĂȚI PE ACȚIUNI. Deși și societățile sunt declarate *proprietare* ale patrimoniului lor, tot statul, guvernul, va rămâne adevăratul proprietar, el fiind acela care va numi managementul SOCIETĂȚII și care-și va însuși beneficiile acesteia.

4. După cum se știe, *acțiunile SOCIETĂȚILOR* exprimă o relație foarte importantă, și anume dreptul de proprietate al celor care le dețin asupra unei părți din capitalul societăților respective. Exemplu: SOCIETATEA PE ACȚIUNI “AURORA”, să zicem, are un capital de 10.000.000 lei. Aceasta este valoarea clădirilor, utilajelor, mașinilor, materialelor ce formează averea ei. SOCIETATEA va emite 10.000 de acțiuni a câte 1.000 lei fiecare ($10.000 \times 1.000 = 10.000.000$ lei). Dacă cineva deține 5.100 acțiuni, asta înseamnă că el are 51 la sută din totalul acțiunilor “Aurora”, ceea ce îi asigură majoritatea de voturi necesare pentru numirea membrilor consiliului de administrație și, evident, 51 la sută din beneficiile ce vor fi realizate de către SOCIETATE. Cel care deține acțiunile, acționarul, este proprietarul lor și el le poate vinde liber pe piață, pe bani. *Prețul real de piață* al acțiunilor poate fi, dar de regulă nu este egal cu valoarea lor nominală. O acțiune din exemplul de mai sus, cu o valoare de 1.000 lei, poate fi vândută și cu 1.000 lei, dar și cu 900 lei sau 1.100 lei. Prețul real de piață al acțiunilor depinde de capacitatea SOCIETĂȚII de a realiza beneficii: cu cât SOCIETATEA este mai rentabilă, adică realizează beneficii mai mari, cu atât acțiunile ei au un preț mai mare, “se vând mai bine”.

5. Din prevederile Legii privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale rezultă că, la început, singurul acționar, singurul proprietar al tuturor acțiunilor, ale tuturor SOCIETĂȚILOR va fi statul, guvernul.

Articolul 23 al legii prevede că, în perioadă următoare, o parte din aceste acțiuni, și anume până la 30 la sută din acțiunile noilor “societăți”, va intra în mod gratuit în proprietate particulară, așa fel încât populația, indivizii vor deveni proprietari de acțiuni, acționari.

Mecanismul prin care cele 30 de procente din capitalul “societăților” vor intra în proprietate particulară este următorul: fiecare SOCIETATE constituită prin reorganizarea unei unități de stat va emite un TITLU DE VALOARE egal cu 30 la sută din capitalul său social - o bucată de hârtie, pe care va fi înscrisă o anumită valoare, în cazul nostru, al societății AURORA de 3.000.000 lei. Titlurile de valoare emise de SOCIETĂȚI vor fi trimise la AGENȚIA NAȚIONALĂ DE PRIVATIZARE (A.N.P.); Agenția le va însuma și va calcula totalul valorii lor pe țară, să zicem, 75 miliarde lei; această sumă urmează a fi distribuită, “în mod egal și gratuit, tuturor cetățenilor români cu domiciliul în țară, care până la data de 31 decembrie 1990 au împlinit vârsat de 18 ani” (legea exclude de la “distribuire” anumite categorii de “condamnați”, care nu prezintă însă importanță pentru subiectul nostru); să presupunem că cei îndreptățiți la distribuire sunt în număr de 15 milioane; împărțind cele 75 de miliarde (titluri de valoare) la cei 15 milioane rezultă că fiecare cetățean român va fi îndreptățit la 5.000 lei; pentru această sumă, Agenția va emite o altă hârtie, denumită ÎNSCRIS NOMINATIV, pe care va fi tipărită valoarea de 5.000 lei; se înțelege că s-ar. putea să rezulte ca fiecare cetățean să primească nu unul, ci două sau mai multe înscrisuri nominative, fiecare cu valoare de 5.000 lei; rămâne de văzut, legea nu ne-o spune; timp de un an de la data publicării legii, ÎNSCRISURILE NOMINATIVE nu vor avea nici o valoare, nu se va putea face nimic cu ele, vor trebui ținute la ciorap sau la oglindă, numai după un an ele vor deveni *negociabile*, adică vor putea fi vândute pe bani; această vânzare nu se va putea face însă direct, și nici printr-o bursă de valori, ci numai prin intermediul Agenției Naționale pentru Privatizare, careva trebui să înregistreze *fiecare*, adică *toate zecile de milioane* de tranzacții cu înscrisuri nominative; oricum, în final, cu înscrisurile nominative, negociate și înregistrate ca atare, o dată sau de mai multe ori ia A.N.P., posesorii lor le vor putea schimba *numai* pe ACȚIUNI ale societăților; cum, pe ce criterii, legea nu ne spune, ea asigurându-ne numai că A.N.P.-ul o să reglementeze astfel de probleme.

Acesta este mecanismul prin care 30 la sută dintr-o parte a actualei proprietăți de stat se va transforma în proprietate particulară, privată. Am subliniat “o parte” ca să nu uităm că o *altă parte*, cu o valoare foarte mare, va rămâne complet în proprietatea statului, sub formă de regii autonome.

Este foarte posibil ca cei 30 la sută să se transforme în 6 la sută, de exemplu, adică mai nimic.

Acest mecanism de privatizare prin ÎNSCRISURILE NOMINATIVE respective prezintă mai multe dezavantaje, atât de natură etică, cât și economică și socială. *Etic*, aplicarea în practică a mecanismului propus va crea o mare nedreptate: este nedrept ca un salariat care s-a angajat de 2 zile să primească ca și cel care a lucrat 30 de ani în fabrica respectivă aceeași sumă, să zicem de 10.000 lei; *Social*, mecanismul ÎNSCRISURILOR NOMINATIVE, așa cum este el conturat în lege, va favoriza, mai departe, proliferarea bișnițarilor. Aceasta datorită faptului că ele vor fi negociabile, adică vor putea fi schimbate pe bani, înainte de a fi schimbate pe acțiuni. Bișnițarii dispun de o poziție avantajoasă față de marea masă a salariaților, atât prin puterea lor de cumpărare - dispun de bani, în condiții de sărăcie generalizată a restului populației - cât și prin putere informațională - sunt mai "aproape" de informația pertinentă referitoare la valoarea acțiunilor unei "societăți" sau alteia.

Principalul dezavantaj al mecanismului ÎNSCRISURILOR NOMINATIVE este de natură *economică*: ele nu vor aduce capitalul necesar pentru demararea de *noi întreprinderi* particulare, românești, sănătoase, capabile să creeze noi locuri de muncă (contracarea șomajului) și noi produse și servicii pe piață (contracarea inflației, a speculei, a corupției). Singurul lor efect pozitiv - toate celelalte sunt negative - va consta în faptul că în *unele* foste unități economice de stat 30 la sută din acțiuni vor fi deținute de particulari. Efect pozitiv, dar de valoare aproape nulă, deoarece 70 la sută din acțiunile SOCIETĂȚILOR și 100 la sută din capitalul regiilor autonome vor rămâne în proprietatea statului, acesta dându-i guvernului dreptul fundamental de a hotărî cine conduce, adică cine decide soarta societăților pe acțiuni și a regiilor autonome. Economia românească va rămâne astfel tot monopolist-statală, tot ineficientă, tot producătoare de sărăcie, ca și înainte.

6. O altă modalitate de privatizare însușită de guvern este aceea a *vânzării avuției* aflate în proprietatea lui către particulari. Această *vânzare* se va realiza pe două căi: *vânzarea de acțiuni* și *vânzarea de active* (activ înseamnă orice bun material ce intră în patrimoniul unităților economice - clădiri, mașini, echipamente, terenuri, materiale etc.)

În ceea ce privește *acțiunile*, se prevede ca pe lângă cele 30 la sută care vor intra în proprietatea populației, mai mult sau mai puțin gratuit, așa cum am văzut, statul să poată vinde pe piață, contra lei și valută, restul acțiunilor societăților provenite din fostele unități economice de stat. Cine

le va cumpăra? Evifent, cei care au lei și valută! în buzunarul cui vor intra leii și valuta? 70 la sută în buzunarul statului și 30 la sută în buzunarul celor care au fost “împroprietăriți” inechitabil prin înscrisurile nominative. Cu precizarea că, treptat, treptat, procentul “împroprietăriților” pe seama speculei și corupției va crește de la 30% în sus, până vor stăpâni integral economia românească.

Vânzarea de active ale societăților către sectorul particular înseamnă schimbarea lor pe lei și valută, lei și valută care vor avea aceeași destinație și aceleași consecințe descrise mai sus la vânzarea de acțiuni.

7. Concluzionând, putem spune că privatizarea preconizată de guvern (Guvernul Roman - n.a.) se va materializa în:

a) dezvoltarea în economie a unui sector particular bazat pe capital acumulat în vechea economie monopolist-statală, prin privilegiu și furt din averea statului și în noua **economie statal-bișnițarească, prin corupție, speculă și furt din averea atât a statului cât și a populației;**

b) păstrarea dominației în economie a sectorului de stat care s-a dovedit întotdeauna și oriunde ineficient, incapabil să asigure prosperitate și bunăstare pentru populație: **continuarea actualei stări de criză, de indisciplină și dezorganizare,** cu tot cortegiul de lipsuri și umilințe pe care-l vedem la tot pasul;

c) **lipsa surselor de capital** pentru construirea de *noi întreprinderi particulare românești* eficiente, sănătoase, singurele capabile să asigure noi locuri de muncă și noi produse și servicii pentru populație;

d) punerea economiei interne într-o permanentă **situație de inferioritate**, față de **capitalul străin**.

3. SCRISOARE CĂTRE... ȚARĂ A CARTELULUI SINDICAL ALFA... ÎNCĂ NEAJUNSĂ LA DESTINATAR *)

În numai câteva zile poporul român a înfăptuit Revoluția prin care a scăpat de dictatură, în câteva *săptămâni* și-a creat zeci de partide politice, în câteva *luni* și-a construit o structură statală modernă, și-a ales președintele, senatorii, deputații, la rândul lor aceștia au ales și confirmat în posturi un nou guvern, o nouă echipă de miniștri, a căror misiune este de a crea și pune în aplicare mecanismul transformării României într-o țară democratică, cu o economie sănătoasă, o viață socială pașnică și constructivă, o cultură înfloritoare.

Elementul central al acestui proces transformator îl constituie realizarea unui nou mecanism economic, cel al economiei de piață, singurul capabil să aducă bunăstare și prosperitate pentru toți cetățenii țării, așa cum dovedește experiența istorică a milioane și milioane de

*) SCRISOARE CĂTRE ȚARA, publicată de Cartelul Sindical ALFA în ziarul ADEVĂRUL din 14 August 1990.

Proiectul de lege, republicat în acest volum (pag. 100), însușit de liderii Cartelului Sindical ALFA, deși a fost introdus în Parlamentul României, ca inițiativă legislativă a unui grup de senatori FSN, n-a fost luat în dezbatere și n-a fost adoptat. În schimb, au fost adoptate legile criminale nr. 15/1990 și nr. 58/1991, ca și altele, care au transformat România nu într-o țară democratică, ci una oligarhică, nu cu o economie sănătoasă, ci cu o economie bolnavă, în care singurii “beneficiari” au devenit “o mână de privilegiați și bișnițari parazitari”.

Bine pregătiți în arta manipulării, “reformiștii” români; au reușit, printre altele, să deturneze atenția mișcării sindicale de la problema centrală a reformei, aceea a drepturilor de proprietate asupra capitalului național, și s-o canalizeze în lupta sterilă pentru “compensarea” subunitară a salariilor, efectele finale’ al acestei “lupte” fiind scăderea la jumătate a salariului real, distrugerea potențialului productiv al țării, formarea unei armate de un milion de șomeri și încălcarea drepturilor de proprietate ale tuturor românilor, inclusiv cele ale milioanele de membrii de sindicat.

Așa se face că scrisoarea către țară a Cartelului Sindical ALFA, lansată în August 1990, nu a ajuns, practic, la destinatar, adică la cetățenii României, nici până astăzi, luna mai, a anului 1998.

oameni. Măsurile legislative și organizatorice luate până în prezent de către noile organisme legislative și executive ale țării subliniază, pe de o parte, extraordinara complexitate a procesului dar, de pe altă parte, faptul că măsurile în cauză afectează profund interesele materiale fundamentale ale maselor largi ale populației: muncitori, țărani, intelectuali.

O componentă esențială a acestui proces privește soarta uriașei avuții naționale acumulate în ultimii 50 de ani de către dictatură prin exploatarea nemiloasă a poporului român.

Ce se va întâmpla cu această bogăție?

Care este cea mai echitabilă și eficientă modalitate de utilizare a acestei avuții? Cine vor fi adevărații ei beneficiari? Cei care au muncit și s-au chinat pentru strângerea ei, milioane de muncitori, țărani și intelectuali cinstiți, care au trăit în limitele salariilor de mizerie plătite de dictatură? Sau o mână de privilegiați și bișnițari parazitari?

Cum trebuie înfăptuită privatizarea - fiindcă ea este aceea prin care se va hotărî soarta avuției naționale - în așa fel încât ea să fie în avantajul celor mulți și cinstiți?

Răspunsurile la aceste întrebări privesc pe toți cei ce au lucrat - și lucrează - în unitățile de stat și cooperatiste, pe toți membrii de sindicat, indiferent de unitate, ramură, sector, ligă, federație, confederație, cartel etc. Conștienți de importanța deosebită a acestei probleme, ca și de responsabilitatea ce le revine în apărarea intereselor materiale ale tuturor membrilor sindicatelor, liderii sindicali ai Cartelului "ALFA", audiind cursul "PRIVATIZAREA" - susținut de dr. Constantin Cojocaru în cadrul programului de perfecționare recent încheiat la CEMPIEX - și însușindu-ne integral ideile acestuia, cu acordul autorului, supunem atenției și dezbaterii maselor largi de sindicaliști studiul și proiectul de lege, propuse de autor.

CARTELUL SINDICAL "ALFA"

Din cartelul ALFA, care cuprinde peste 1.300.000 membri sindicaliști, în prezent, fac parte:

Federația Sindicatelor Libere din Petrol "PETROM".

Federația Sindicatelor Libere din Electrotehnică, Electronică și Mecanică "SOLIDARITATEA '90".

Federația Sindicatelor Libere din Chimie și Petrochimie.

Federația "ALIANȚA DEMOCRATICĂ" din Construcțiile de Mașini.

Federația Sindicatelor Libere Miniere din-România.

Federația Sindicatelor Libere din Metalurgie și Siderurgie
“METAROM”

Federația Sindicatelor Libere a metalurgiștilor din sectoarele calde
“UNIREA”.

4. RESTITUIREA... REFUZATĂ *)

L-am întrebat pe Constantin Cojocaru într-o lungă discuție avută la telefon (mă sunase din Chicago, la trei zile de la Revoluție) dacă are de gând să revină în țară. S-a arătat uluit de întrebare și mi-a răspuns după o “ploaie” de întrebări lămuritoare pe care mi le-a pus: Ce s-a întâmplat, de fapt, în țară? S-a terminat cu garda lui Ceaușescu, sau s-a terminat cu comunismul? Cine face parte din guvernul provizoriu? Ce își propune Frontul Salvării? Se va trece la privatizare? Ce se va întâmpla în agricultură, vor fi deființate cooperativele agricole? Discuția, care a durat mai bine de un ceas, s-a încheiat cu hotărârea lui: *“Am să vin acasă. După șase ani de pribegie dureroasă prin lume voi reveni în țară. Cred că pot face ceva bun pentru țara mea, cred că am în vățat aici, în America, ceva care ar putea fi de folos acasă. Da, până în primăvară îmi închei socotelile și sper să ne revedem. Pe curând”*.

Și ne-am revăzut, cu emoțiile pe care le stârnește momentul reîntâlnirii unui prieten, unui coleg de facultate, coleg de grapă, a unui, cândva, apropiat coleg de breaslă, Constantin Cojocaru lucrând ani în șir la revista “Viața economică”. Surpriza revederii avea să aibă un inspirat prolog.

*) Prefața, având titlul “RESTITUIRE”, la broșura PRIVATIZAREA: DE CE?, CUM?, PENTRU CINE?, publicată în anul 1990, prefață semnată de dl. Viorel Sălăgean, viitor senator PUNR, PDSR, ApR, autor al proiectului de lege, cunoscută sub denumirea de privatizare de tip MEBO.

Deocamdată, “cel mai bun”, adică națiunea română, n-a învins, știe bine dl. Sălăgean din ce cauză, iar “sufletele milioaneilor de oameni ai României” sunt pline nu de “speranță”, ci de umilință, disperare și desnădejde.

“Varianta Cojocaru” a fost refuzată de “reformiști”, de către clasa politică românească post-cornunistă, care a trădat interesele naționale, fiindu-i mai aproape CIOLANUL decât NEAMUL, ea n-a fost aplicată, “chinurile facerii” n-au fost scurtate la “cel puțin jumătate”, ba, dimpotrivă, au fost prelungite pe durata unui deceniu, în care “reformiștii” au împins România în cel mai cumplit dezastru economic și social al întregii sale istorii.

În primele zile ale lunii februarie 1990 am primit de la el o scrisoare, de fapt un lung articol intitulat *“Restructurarea de care avem nevoie”*. Articolul a fost publicat, în două părți, în ziarul *“Adevărul”* din 13 și 14 februarie. Era pentru *prima dată când* în presa noastră liberă post-revoluționară se prezenta un punct de vedere limpede, de fapt *un scenariu privind privatizarea prin împroprietărire întregii populații majore a României*.

Patru idei majore a dezvoltat el în acele articole, rămase, până în prezent, de referință în literatura noastră economică: 1) trecerea la economia de piață trebuie abordată prin prisma unui sistem nou, radical schimbat, al relațiilor de proprietate, privatizarea fiind *“argintul viu”* al acestei acțiuni; 2) industria românească poate fi re tehnologizată în 1-1,5 ani - și, ținând seama de calitatea bună a personalului muncitoresc și tehnic, toate categoriile, în următorii 2-3 ani poate deveni competitivă, iar în unele sectoare chiar dătătoare de ton; 3) pentru atragerea stimulativă a populației în sfera rigorilor economiei de piață este nevoie ca aceasta să aibă capital, să simtă că îi aparține și să fie convinsă că de modul în care îl investește și gospodărește depinde starea ei materială; 4) iar sursa de capital există, o avem înmagazinată în fondurile fixe create de-a lungul anilor, prin sudoarea și cumplita trudă a întregului popor, fonduri concretizate în fabrici, uzine, căi de comunicație, mijloace de transport, laboratoare, instituții de învățământ, magazine etc., care trebuie să se reîntoarcă acum în mâinile întregului popor.

De aici, de pe aceste rampe lămuritoare, lansează doctorul în economie Constantin Cojocaru argumentația științifică a unui întreg *concept original* privind trecerea spre economia de piață și, mai ales, privind privatizarea. Și-a expus pe larg concepția sa în fața academicianului Tudorel Postolache, în acea vreme, președintele Comisiei guvernamentale pentru trecerea României la economia de piață, reputat analist de sisteme macro-economice și deosebit de apreciat profesor în anii studenției noastre. Surprins de pregnanța și profunzimea argumentațiilor lui Constantin Cojocaru, domnul Postolache i-a spus, eu fiind prezent la această discuție: *“Abia am încheiat elaborarea programului de trecere la economia de piață, program discutat, în mai multe runde, cu primul ministru. Ce propui dumneata este cu totul altceva decât ceea ce am gândit și finalizat noi. Ideea mi se pare foarte interesantă. O să te pun în contact cu alți economiști de prestigiu ai noștri, pentru a-ți confrunta punctul tău de vedere cu al lor, urmând să elaborezi în detalii ‘variantele Cojocaru’, care mi se pare că ar putea scurta cel puțin la jumătate ‘chinurile facerii’ din perioada de tranziție. Mă bucur că ai revenit în țară, așa cum m-am bucurat când am luat cunoștință și de interesante propuneri de reformă ale profesorului american Rugină.*

Economiștii români, fie că se află în țară sau peste hotare, au acum, un rol imens în gândirea și aplicarea programului de trecere la economia de piață. Sper ca acest rol să nu fie diminuat”.

Nu fără dificultăți, propunerile doctorului Cojocaru au găsit drum spre împlinire, cu o variantă a programului de trecere la economia de piață, variantă pe care el a supus-o atenției guvernului. A fost cel mai important câștig, întrucât ulterior, varianta practică a guvernului avea să aibă o cu totul altă înfățișare. Crezând în argumentele științifice conținute în peste 30 de articole publicate în “Adevărul” și înregistrând încetineala cu care se fac pași spre economia de piață, aceeași redacție a publicat în detaliu, pe două pagini de ziar (14 august 1990) *observațiile critice formulate de către C. Cojocaru cu privire la privatizarea efectuată de Guvern, ca și propunerile sale pentru un nou scenariu de privatizare, incluzând și o propunere de proiect de lege privind împrăștierea populației României.*

Admir sinceritatea gândului doctorului Constantin Cojocaru, acuratețea și profunzimea argumentației, perseverența sa în ruperea tiparelor îmbâcsite ale diletantismului în conducerea economică, sinceritatea demersurilor sale spre binele țării.

Ideile lui, constituite acum într-un sistem coerent, fundamentat pe o bună cunoaștere atât a realităților din economia românească, cât și a celor din economia americană, au meritul de a spulbera granițele păgubitoare ale tatonărilor diletanților dispuși să conducă economia “după ureche”, de a ne “pune pe masă” un sistem de privatizare mai mult decât promițător, într-o țară, până mai ieri, comunistă, de a umple de speranță sufletele milioaneilor de oameni ai României, porniți în căutarea unui drum spre lumea civilizată. Vor găsi, oare, aceste idei, ecoul cuvenit? “*Heaven is not reached at a single bound*” (Cerulea nu se atinge dintr-un singur salt). Știe bine C, Cojocaru acest proverb american. Eu știu că el știe bine că dacă nu ai reușit prima dată, trebuie să încerci, să încerci din nou, convins fiind că cel mai bun învinge.

Un cuvânt de sinceră apreciere se cuvine cartelului sindical “Alfa” - cu cei peste 1.300.000 membri din prestigioase unități industriale - care a întâmpinat cu real interes “variantele Cojocaru” pentru privatizare...

București, 25 august 1990

Dr. Viorel SĂLĂGEAN

5. LEGEA CARE AR FI EVITAT DEZASTRUL *)

PROIECT DE LEGE PRIVIND ÎMPROPRIETĂRIEA POPULAȚIEI ROMÂNIEI

Capitolul I.

Dispoziții generale

Art. 1. Pentru eliminarea marilor inechități făcute poporului român prin naționalizarea și cooperativizarea economiei naționale de către cicoșratia comunistă, ca și pentru formarea structurilor de proprietate cerute de economia de piață, întreaga avuție națională - care la data de 31 decembrie 1989 era constituită ca patrimoniu al unităților economice de stat și cooperatiste - este trecută integral în proprietate individuală a cetățenilor României, corespunzător aportului fiecăruia la formarea acestei avuții.

Art. 2. Bunurile care sunt necesare îndeplinirii funcțiilor statului trec în proprietatea statului român și sunt administrate direct de instituțiile cărora le sunt date în folosință. Patrimoniul ce trece în proprietatea statului român este cel din Anexa 1 la prezenta lege.

*) Proiect de lege privind împroprietărirea populației României, publicat, pentru prima dată, în ziarul Adevărul din data de 14 August 1990.

Cu mici modificări, acest proiect de lege a fost introdus în Parlamentul României, ca inițiativă legislativă a 7 senatori FSN, în luna decembrie 1990, dar nu a fost luat în dezbateri și n-a fost adoptat.

Cu alte mici modificări, același proiect de lege, a fost însușit, în luna iulie 1991, sub semnătura președinților, sau a reprezentanților acestora, de aproape toate partidele opoziției parlamentare.

Din nefericire, după ce au semnat proiectul de lege, conducerile acestor partide n-au avut curajul să-l promoveze în Parlament, mulțumindu-se să se “opună” proiectului de lege al “reformiștilor” care, având controlul asupra majorității parlamentare, și-au votat propria lege - Legea 58/1991 - netezindu-și drumul către realizarea obiectivelor finale ale “reformei” lor.

Art. 3. În conformitate cu prevederile Legii privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, unitățile economice din Anexa 2 la prezenta lege se organizează ca regii autonome.

Toate celelalte unități economice de stat, ca și cele cooperatiste-meșesugărești, de consum și agricole - cu rang de întreprindere și cooperativă se organizează ca societăți pe acțiuni, capitalul lor fiind egal cu patrimoniul net înregistrat la data de 31 decembrie 1989.

Capitolul II.

Titlurile de proprietate

Art. 4. În termen de 30 de zile de la data adoptării prezentei legi, Ministerul de Finanțe va comunica Agenției Naționale de Privatizare valoarea totală a capitalului (patrimoniul net) pe care unitățile economice menționate la art. 3 din prezenta lege îl aveau la data de 31 decembrie 1989.

Pentru sprijinirea unităților economice de stat și cooperatiste în stabilirea valorii suprafețelor de teren pe care-l au în folosință, Ministerul de Finanțe, în termen de 15 zile de la data adoptării prezentei legi, va comunica unităților în cauză prețurile orientative ce urmează a fi aplicate diferitelor categorii de terenuri.

Art. 5. În termen de 15 zile de la primirea comunicării Ministerului de Finanțe, Agenția Națională de Privatizare va solicita Băncii Naționale a României emiterea de titluri de proprietate (T.D.P.-uri), fiecare cu o valoare nominală de 1000 lei.

Banca Națională a României va pune TDP-urile emise la dispoziția Agenției Naționale de Privatizare în termen de 15 zile de la data primirii solicitării Agenției, conform aliniatului 1 de mai sus.

Capitolul III.

Atribuirea titlurilor de proprietate

Art. 6. Toți cetățenii români vor primi gratuit TDP-uri nominalizate, proporțional cu numărul anilor lucrați, în perioada 1948 - 1989, în unități de stat și cooperatiste, indiferent de domeniu, ramură, sector, funcție, nivel de calificare.

Art. 7. În termen de 60 de zile de la data adoptării prezentei legi, Ministerul Muncii și Protecției Sociale va comunica la Agenția Națională de Privatizare lista tuturor angajaților la 22 decembrie 1989 și a pensionarilor existenți la data de 22 decembrie 1989.

Lista menționată la alineatul 1 va conține numele și prenumele celor în cauză, seria și numărul buletinului de identitate, numărul de ani lucrați, numele și adresa unității unde cei în cauză lucrau la data de 22 decembrie 1989, sau de la care au ieșit la pensie la această dată.

Art. 8. Pentru cei care au lucrat în unități de stat sau cooperatiste în perioada 1948 - 1989 și care au decedat înainte de 22 decembrie 1989, drepturile la TDP-uri vor fi stabilite de către Agenția Națională de Privatizare pe baza declarațiilor personale ale primilor moștenitori ai celor decedați (soț(ie), copilul cel mai în vârstă).

În termen de 15 zile de la data prezentei legi, Agenția Națională de Privatizare va pune la dispoziția celor interesați Declarația-tip pentru obținerea de TDP-uri.

Declarațiile-tip, după completare și semnare, vor fi depuse în termen de 45 de zile de la data adoptării prezentei legi.

Agenția Națională de Privatizare va rezolva cererile de TDP-uri pentru decedați în termen de 15 zile de la primirea lor. Eventualele litigii în această materie vor fi rezolvate de către tribunale.

Repartizarea TDP-urilor primite de către primii moștenitori între toți moștenitorii îndreptățiți se va face ulterior, pe baza înțelegerii dintre cei în cauză, în ultimă instanță de către tribunal, în conformitate cu legile în vigoare privind drepturile de moștenire.

Art. 9. Pentru cei care deși au lucrat în unități de stat și cooperatiste în perioada 1948-1989, dintr-un motiv sau altul, la data de 22 decembrie 1989 nu erau nici angajați, nici membrii cooperatori, nici pensionari, drepturile la TDP-uri vor fi stabilite de către Agenția Națională de Privatizare pe baza aceleiași declarații-tip pentru, obținerea de TDP-uri și în aceleași condiții menționate la art. 8, în cazul acesta declarația fiind completată și semnată de către cel în cauză;

Art. 10. Pe baza rezultatelor aplicării prevederilor art. 6-9, din prezenta lege, Agenția Națională de Privatizare, prin filialele sale, va începe distribuirea către populație a TDP-urilor, această acțiune urmând a fi încheiată în 20 de zile de la data începerii ei.

Capitolul IV.

Utilizarea titlurilor de proprietate

Art. 11. În termen de 30 de zile de la data adoptării prezentei legi, pe baza comunicării Ministerului de Finanțe privind valoarea totală a capitalului regiilor autonome, Banca Națională a României va emite obligațiuni, fiecare cu o valoare nominală de 1000 lei, acoperind întreaga valoare a capitalului regiilor autonome. Obligațiunile astfel emise de Banca Națională a României vor avea o scadență de 20 de ani și o dobândă fixă de 2 la sută, calculată anual.

Obligațiunile vor fi date în gestiunea Agenția Națională de Privatizare, care le va pune în vânzare numai contra TDP-uri.

Agenția Națională de Privatizare va repartiza numărul total de obligațiuni pe regii autonome, proporțional cu valoarea capitalului regiilor respective.

Obligațiunile repartizate fiecărei regii vor fi oferite spre vânzare, contra TDP-uri, la valoare nominală, cu prioritate, celor angajați la data de 22 decembrie 1989 și celor ieșiți la pensie din unitatea a cărei succesoare este, regia respectivă. În cazul în care cererea de obligațiuni astfel determinată este mai mică decât valoarea obligațiunilor repartizate regiei respective, restul obligațiunilor vor fi oferite spre vânzare de către Agenția Națională de Privatizare, altor deținători de TDP-uri. În cazul în care cererea de obligațiuni determinată ca mai sus este mai mare decât valoarea obligațiunilor repartizate regiei respective, repartizarea obligațiunilor la care este îndreptățit fiecare se va face proporțional cu valoarea TDP-urilor oferite de fiecare pentru a fi schimbate pe obligațiuni.

TDP-urile schimbate pe obligațiuni vor fi anulate și retrase din circulație.

Art. 12. În termen de 30 de zile de la data adoptării prezentei legi, toate societățile comerciale constituite în conformitate cu art. 3 din prezenta lege, vor emite acțiuni, fiecare cu o valoare de 1000 lei, acoperind întreaga valoare a capitalului lor, aceeași valoare comunicată de către Ministerul de Finanțe, conform art. 4 din prezenta lege, și le vor depune la filialele Agenției Naționale de Privatizare.

Art. 13. Membrii cooperativelor meșteșugărești și de consum vor sehimba în mod obligatoriu un niimăr de TDP-uri contra acțiuni ale noii societăți provenite din fosta cooperativă la nivelul valorii părților lor sociale în fosta cooperativă.

Restul acțiunilor vor fi oferite, cu prioritate, tot membrilor cooperatori.

Art. 14. Acțiunile societăților provenite din cooperative agricole de producție vor fi oferite spre vânzare, contra TDP-uri, la valoarea nominală, într-o primă prioritate, celor care s-au înscris în C.A.P

Restul acțiunilor societăților provenite din C.A.P.-uri vor fi oferite spre vânzare, contra TDP-uri, cu prioritate, la valoarea nominală, celor ce aveau calitatea de membrii cooperatori sau pensionari ai C.A.P.-ului respectiv la data de 22 decembrie 1989.

Art. 15. Prevederile aliniatelor 3,4,5 și 6 ale art. 11 se aplică și acțiunilor emise de către societățile pe acțiuni provenite din fostele unități economice de stat și cooperative - meșteșugărești, de consum și agricole.

Art. 16. Posesorii de TDP-uri vor putea utiliza TDP-urile drept activ financiar pentru constituirea de noi întreprinderi - personale, asociații, societăți pe acțiuni - în orice domeniu de activitate, conform prevederilor legale în vigoare.

Art. 17. TDP-urile vor putea fi utilizate ca mijloc de plată pentru cumpărarea de active (mijloace de producție) din patrimoniul regiilor autonome și societăților pe acțiuni din fostele unități economice de stat și cooperatiste.

Vânzarea de active contra TDP-uri de către unitățile menționate în aliniatul precedent, se va face numai prin licitație publică, cu respectarea prevederilor legale privind organizarea licitațiilor publice.

Art. 18. TDP-urile încasate de către regiile autonome prin vânzarea de active către populație vor fi depuse la Banca Națională a României, unde vor fi anulate, cu valoarea lor nominală mărindu-se contul statului în care vor fi acumulate fondurile bănești pentru răscumărarea obligațiunilor emise de stat pentru patrimoniul regiilor autonome.

Art. 19. Societățile pe acțiuni provenite din fostele unități economice de stat și cooperatiste vor putea vinde active din patrimoniul lor, contra TDP-uri, prin licitație, numai în limita valorii nominale a acțiunilor deținute de către stat, respectiv, cele nevândute populației contra TDP-uri.

TDP-urile încasate de către societățile pe acțiuni din vânzarea de active, conform aliniatului precedent, vor fi anulate și retrase din circulație.

Concomitent, vor fi anulate și acțiuni ale statului, în valoare nominală egală cu aceea a TDP-urilor încasate din vânzarea activelor, cu aceeași valoare reducându-se și contul de capital al statului la societatea respectivă.

Art. 20. TDP-urile vor putea fi utilizate și pentru cumpărarea de produse de natura mijloacelor de producție - materiale, clădiri, mașini, utilaje, echipa-mente.etc.

Tranzacțiile prevăzute la aliniatul precedent vor fi efectuate numai pe bază de contracte scrise, în care se va stipula expres că produsele respective vor fi utilizate numai pentru producție și nu pentru comercializare, încălcarea acestor prevederi atrăgând confiscarea produselor în cauză sau a contravalorii acestora.

Contractele prevăzute în aliniatul precedent vor fi avizate, înaintea executării lor, de către reprezentanții autorizați ai Băncii Naționale a României și, pe baza acestui aviz, aprobate de către reprezentantul autorizat al Agenției Naționale de Privatizare.

TDP-urile încasate de către vânzători pentru tranzacțiile prevăzute la aliniatul 1, însoțite de o copie a contractului menționat la aliniatul 2 și una a facturii comerciale a vânzătorului vor fi depuse, pentru a fi schimbate în lei, la filiala Băncii Naționale a României, care a avizat favorabil contractul în cauză și care va transfera suma respectivă de bani în contul curent al vânzătorului la banca unde acest cont este ținut de către vânzător.

TDP-urile schimbate pe lei de către Banca Națională a României, în urma tranzacțiilor menționate în aliniatul precedent, vor fi anulate și retrase din circulație.

Capitolul V.

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 21. TDP-urile nu pot face obiectul unor tranzacții, pe lei, pe piața liberă.

Art. 22. Operațiunile privind atribuirea și utilizarea TDP-urilor se vor încheia cel mai târziu la 31 decembrie 1992. TDP-urile neutilizate până la expirarea acestui termen își pierd valabilitatea.

Până la aceeași dată, acțiunile deținute de către stat sau cooperatiste, nu vor putea fi schimbate decât contra TDP-uri.

De asemenea, în același interval de timp, obligațiunile emise, în baza acestei legi, în contul patrimoniului regiilor autonome, nu vor putea fi schimbate decât contra TDP-uri.

Atât obligațiunile, cât și acțiunile statului emise pe baza prezentei legi și neschimbate pe TDP-uri până la data 31 decembrie 1992, după această dată, vor putea fi oferite spre vânzare, contra lei.

După data de 31 decembrie 1992, Guvernul României va putea răs-cumpăra obligațiuni emise pe baza prezentei legi din proprie inițiativă, în orice moment, în serii complete, la valoarea lor nominală.

Toate obligațiunile și acțiunile emise în baza prezentei legi vor putea fi transferate liber, contra lei sau alte active financiare sau reale imediat după intrarea lor în proprietatea populației.

Art. 23. Litigiile privind atribuirea și utilizarea TDP-urilor sunt de competența Agenției Naționale de Privatizare și/sau a tribunalelor, după caz.

Art. 24. Statul Român garantează fiecărui cetățean dreptul de proprietate dobândit, prin intermediul TDP-urilor, în condițiile prezentei legi.

Art. 25 Se abrogă art. 23 din Legea privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, precum și orice alte dispoziții contrare prevederilor prezentei legi.

Art. 26. Prezenta lege intră în vigoare ‘a data publicării ei în Monitorul Oficial al României.

6. PREȘEDINȚII ROMÂNIEI... SURZI ÎN FAȚA INTERESULUI NAȚIONAL

Domnului Ion Iliescu, *)
Președintele României

Domnule Președinte,

Am luat hotărârea să vă scriu aceste rânduri fiind determinat de împlinirea, de curând, a 5 ani de la publicarea studiului intitulat **“Restructurarea economiei românești”**, care a intrat în opinia publică sub denumirea de **“Varianta Cojocaru”**; vizita recentă în România a ministrului ceh al privatizării; iminenta adoptare de către Camera Deputaților a proiectului de lege privind așa-zisa accelerare a privatizării societăților comerciale.

Vă este cunoscut; domnule Președinte că, începând cu data publicării studiului menționat, urmat de altele, peste 100 la număr, atât în plan științific, cât și în plan politic am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a

*) Și această intervenție, ca și multe altele, făcute anterior, a rămas fără răspuns din partea domnului Ion Iliescu. Legea nr. 55/1995, privind “accelerarea” privatizării societăților comerciale a fost promulgată, iar aplicarea ei a avut ca efect “împroprietărirea” cetățenilor României cu 6% din capitalul societăților comerciale și regiilor autonome create prin Legea nr. 15/1990,

Prin Legea nr. 15/1990, cetățenilor țării li se recunoscuse dreptul la 30%, din capitalul soci-, etăților comerciale, adică 15% din totalul capitalului întreprinderilor de stat “reorganizate” prin Legea 15/1990. În final, prin aplicarea prevederilor Legii 55/1995, ca urmare a faptului că o parte dintre cetățeni nu și-au ridicat cupoanele, altă parte nu și le-au preschimbat pe certificate de acționar, iar o altă parte au “suprasubscris” - toate acestea nu din vina cetățenilor, ci din cauza modului defectuos, premeditat, în care a fost concepută și aplicată legea -, cetățenii țării s-au ales cu 6% din capitalul fostelor întreprinderi de stat. Restul capitalului național a fost, este, sau va fi “vândut” de către FPS, astfel încât să nu mai rămână nimic din el, nici la stat, nici la cei care l-au creat - cetățenii României.

ajuta națiunea noastră să iasă cât mai repede din comunism și să treacă la construcția unei societăți democratice prospere.

Din nefericire, prin “reforma” pusă în aplicare de guvernele postrevoluționare, națiunea română a fost târâtă pe drumul capitalismului oligarhic, o societate neproductivă, ineficientă și, implacabil, săracă, datorită faptului că averea este concentrată în mâinile unui grup minuscul de îmbogății fără merit, în timp ce majoritatea populației este transformată în salariați și șomeri, fără acces la proprietatea asupra capitalului și la profitul rezultat din valorificarea acestuia.

Acum după 5 ani de “**ample dezbateri**” ale economiștilor, de toate nuanțeleși naționalitățile, și de “**multiple**” **experiențe “reformiste”**, realizate în țările ieșite din comunism, rezultă clar că TOT ceea ce era important de spus referitor la **OBIECTIVUL** pe care trebuiau să-l aibă reformele economice în fostele țări comuniste și **MECANISMUL** de atingere a acestui obiectiv a fost spus, în februarie, 1990, în studiul “**Restructurarea economiei românești**”, mai sus menționat.

Obiectivul a fost, este și rămâne următorul: nu economia de piață, în general, ci **capitalismul democratic**, o societate bazată pe proprietatea privată asupra capitalului, larg difuzată în rândul populației, administrată prin instituții financiare moderne, conduse de profesioniști responsabili față de proprietari, care să protejeze atât interesele capitalului cât și cele ale forței de muncă.

Mecanismul ieșirii, din comunism și construirii capitalismului democratic **împroprietărirea** cetățenilor cu capitalul acumulat în administrarea fostului stat comunist, prin intermediul titlurilor de proprietate (cupoane, vaucere taloane, bonuri, certificate etc), concomitent cu **crearea legilor și instituțiilor financiare** - societăți de investiții, de intermediere de valori mobiliare fonduri mutuale etc. - necesare pentru administrarea și protejarea capitalului - acțiuni, obligațiuni, bani lichizi, active, clădiri, mașini etc. - intrat în proprietatea privată a cetățenilor.

Am scris și v-am spus și direct, în cursul întrevederilor pe care le-am avut în cursul anilor 1990 și 1991, domnule Președinte, că adoptarea altei “variante” altui “obiectiv” și a altui “mecanism” de ieșire din comunism, va avea ca efecte: distrugerea unei importante părți a potențialului productiv al țării; transformarea în șomeri a milioane de români; sărăcirea mării majorități a populației, concomitent cu îmbogățirea necuvenită a câtorva; îndatorarea țării față de străinătate; crearea unui comportament social bolnav, bazat pe corupție și criminalitate, economică, în care energia națiunii **este deturnată de la muncă și inovație** și orientată către îmbogățirea

prin înșelăciune; punerea în primejdie a securității sociale, a integrității și suveranității naționale.

Am arătat, în 1990, că toate aceste nenorociri puteau fi evitate prin aplicarea “variantei”.

Cehii, care au realizat “reforma” cea mai apropiată de “variantă”, au “sărit” peste o bună parte din nenorocirile menționate și se află, astăzi, nu numai cu mult **înaintea** noastră, dar și pe **un drum diferit** de al nostru - ei se află pe drumul capitalismului democratic și prosper, noi, ca și rușii, și alții, pe cel al capitalismului oligarhic și mizer.

După 5 ani de “reformă”, la cehi Produsul Intern Brut este aproape egal cu cel din 1989, rata șomajului este de 3%, salariul real a crescut și țara nu s-a îndatorat, practic, cu nici un dolar în această perioadă: la noi, Produsul Intern Brut și salariul real a scăzut cu mai mult de o treime, rata șomajului a depășit 10% și crește continuu, iar între timp, am acumulat și o datorie externă, de peste 4 miliarde dolari, care, de asemenea, și din păcate, crește continuu.

Schimbarea de drum este încă posibilă și timpul pierdut poate fi recuperat.

Acesta este motivul pentru care vă scriu.

În calitate de Președinte al Românilor, aveți puterea și datoria să vă opuneți “reformei care distruge” și să susțineți “reforma care construiește”; să vă opuneți atât celor care fac “experimente” pe seama destinului neamului românesc, cât și celor care și-au propus să se îmbogățească, fără merit, cu prețul înrobirii acestui neam.

Puteți să începeți astfel: respingeți promulgarea legii așa-zisei accelerări a privatizării societăților comerciale, care nu este decât o cârpeală a Legii 58/1991 și care va avea ca efect multiplicarea fenomenelor negative menționate mai sus și organizați, în conformitate cu prevederile Art. 90 din Constituția României, un REFERENDUM, prin care să oferiți poporului român posibilitatea, legitimă și constituțională, de a-și exprima VOINȚA SUVERANĂ, să aleagă între “legea” adoptată de Parlament și “legea” pe care o anexez la prezenta.

București, 24 Februarie 1995

Cu încredere și speranță,
Dr. Constantin COJOCARII

P.S. Pentru bună regulă, vă remit, anexat, câteva extrase, semnificative, din cele ce am scris în anul 1990.

**Domnului Emil Constantinescu, *)
Președintele României**

Domnule Președinte,

Îmi revine îndatorirea de a vă aduce la cunoștință că Legea referitoare la aprobarea “Ordonanței de urgență nr. 88/1997, privind privatizarea societăților comerciale”, adoptată de către Parlamentul României, reunit în sesiunea extraordinară a celor două Camere - sesiune convocată în data de 21.01.1997 - ca urmare a asumării răspunderii Guvernului, este neconstituțională întrucât, în drept, ea încalcă prevederile art. 135, alin. 2,3 și 4 ale Constituției României/1991, coroborate cu prevederile art. 5, 20 și 21 din Legea 15/1990, precum și art. 15, 17, 18 și 19 din Decizia Plenului Curții Constituționale a României nr. 1/07.09.1993, articole care stabilesc că:

Art. 15. “trebuie subliniat și faptul că bunurile regiilor autonome și ale societăților comerciale nu constituie proprietate de stat, ci proprietate privată, chiar dacă statul deține la societățile comerciale majoritatea capitalului social”;

*) Nici domnul Emil Constantinescu nu a dat curs solicitărilor din această scrisoare, a promulgat legea de aprobare a Ordonanței nr. 88/1998, astfel încât domnul Sorin Dimitriu, “scăpat” de controlul Curții de Conturi și “liber” să vândă capitalul de stat “la prețul pieții”, “scăpat” și de urmărirea presei, care se ocupă de “crize politice” și de scandaluri de “contrabandă”, “semnează”, zilnic, trecerea, fără echivalent, a unor capitaluri de sute de miliarde de lei, din proprietatea statului român în proprietatea “investitorilor strategici”, care “pun jos” 1000 de dolari și “promit” că vor mai investi, la calendele grecești, alte câteva sute de milioane. Cea mai mare distrugere de avuție și cel mai mare jaf din istorie continuă, nestingherite, la lumina zilei, în timp ce Președintele României “mediază”, Parlamentul României “analizează”, Justiția Română “anchetează”, iar Presa Română “mediatizează” “crizele” și “scandalurile” “regizate”, cu tupeu și “profesionalism”, de “reformiști”, distrăgându-se, astfel, atenția națiunii de la marea distrugere și de la marele jaf.

Art. 17. “Art. 20 alin. 2 din această lege (este vorba de Legea nr. 15/1990, n.n.) prevede, de asemenea, că “Bunurile din patrimoniul societății comerciale sunt proprietatea acesteia”;

Art. 18. “Art. 35 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale arată că “bunurile constituite ca aport în societate devin proprietatea acesteia” și

Art. 19. “Față de cele arătate, este clar că bunurile regiilor autonome și ale societăților comerciale sunt proprietate privată și nu proprietate publică”.

Față de cele arătate mai sus, rezultă, în mod limpede, că societățile comerciale, constituite în baza legii 15/1990, - societăți ce fac obiectul Legii referitoare la aprobarea Ordonanței 88/1996 privind privatizarea societăților comerciale - nu pot fi “privatizate”, întrucât ele se află deja în proprietatea privată a statului român, iar “privatizarea”, adică trecerea unui bun în proprietate privată, în condițiile stabilite de art. 135, alin. 2, 3 și 4 ale Constituției României din 1991, se poate face doar în situația în care el se află în proprietate publică.

Drept urmare, vă solicit domnule Președinte, ca, în baza prevederilor art. 77, alin. 2 din Constituția României/1991, să constatați neconstituționalitatea Legii referitoare la aprobarea “Ordonanței nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale” și să trimiteți textul acestui act spre reexaminare Parlamentului României.

Totodată, vă fac cunoscut că Legea referitoare la aprobarea Ordonanței de urgență nr. 88/1997, privind privatizarea societăților comerciale, adoptată de către Parlamentul României reunit în sesiunea extraordinară din 21 - 27 ianuarie 1998, conține, în fapt, numeroase prevederi de natură să aducă grave prejudicii economiei românești - în măsură să pună în pericol inclusiv siguranța națională a țării.

Datorită celor înfățișate prin prezenta și în vederea clarificării tuturor aspectelor legate de problema în speță, înainte de a promulga Legea referitoare la adoptarea Ordonanței 88/1997, vă cer, domnule Președinte, să aveți încredința de a-mi acorda o întrevvedere la o dată cât mai apropiată cu putință.

București, 2 februarie 1998

Al Dumneavoastră,
Dr. Constantin COJOCARU

IV. NOTA BIOGRAFICĂ DR. CONSTANTIN COJOCARI

Născut în satul BECIU, județul TELEORMAN, România, la 3 mai 1942

EDUCAȚIA

- **1949-1956:** *învață la școala generală din satul natal.*

Trăiește, alături de tată și bunic, drama dezmoștenirii țaranului român, prin colectivizarea comunistă, dramă care îi va marca și îi va orienta întreaga viață.

- **1956-1960:** *Elev la Colegiul Național “SFÂNTUL SAVA” din București (pe atunci Liceul “Nicolae Bălcescu”).*

- **1960-1965:** *Student la A.S.E. - Academia de Studii Economice - din București (pe atunci Institutul de Studii Economice și Planificare).*

ACTIVITATEA PROFESIONALĂ

- **1965-1967:** *Economist la întreprinderea de Construcții Hidroenergetice - Corbeni, Argeș.*

- **1967-1976:** *Redactor și șef de secție la “VIAȚA ECONOMICĂ” și “REVISTA ECONOMICĂ”; cadru didactic asociația Catedra de “Conducere și Organizare a Unităților Economice” din A.S.E. - București.*

Creează o secțiune nouă în revista “VIAȚA ECONOMICĂ”, intitulată “Conducere și Organizare”, în care, prin articole proprii și colaborări, încearcă să promoveze, în România, metodele moderne de management și marketing. Este preocupat, în mod deosebit, de rolul inovației în economie. Pe această temă își pregătește și teza de doctorat (1972-1976) a cărei sinteză este publicată de către Editura Științifică și Enciclopedică din București, sub titlul “CREATIVITATE ȘI INOVAȚIE”.

În 1976, obține titlul de doctor în economie, specialitatea: *Conducerea și Organizarea Unităților Economice (astăzi Management)*

Începând cu anul 1972, intră în conflict deschis cu regimul comunist. Este declarat “fără nivel politic” și i se interzice să lucreze în presă și în învățământ.

- 1976-1984: *Economist și șef de birou la întreprinderile ROMCONSULT, ROMSIT, ARCOM - toate cu profil de comerț exterior.*
- 1984-1985: *Refugiat politic, Cairo, Egipt.*
- 1985-1990: *Refugiat politic, Chicago, S.U.A.; Analist și director financiar la companiile IB DIFFUSION, OMT CORPORATION și ABACO INTERNATIONAL.*

În ianuarie 1990, scrie studiul “*Restructurarea economiei românești*”, publicat în ziarul *ADEVĂRUL* din 13-14 februarie, 1990, actul de naștere a ceea ce mai târziu se va structura în programul de reformă economică, cunoscut sub numele de “*VARIANTA COJOCARU*”.

- 1990-1992: *Se repatriază în aprilie 1990. Consilier economic la Cartelul Sindical “ALFA “. Publică peste 200 de studii și articole pe probleme economice și financiare, precum și lucrarea “PRIVATIZAREA. DE CE? CUM? PENTRU CINE?”*

Elaborează un proiect de lege a împrumutării cetățenilor României, publicat în ziarul ADEVĂRUL din 14 august 1990, introdus în Senatul României la 10 decembrie 1990, neluat în dezbatere.

- 1992-1996: *Consilier economic, șef de departament și director general la Primăria Municipiului București.*

Inițiază și apoi începe să aplice mai multe hotărâri (legi municipale), menite să valorifice mai eficient patrimoniul Municipiului București, în beneficiul orașului.

Aplicarea acestor hotărâri - privind utilizarea spațiilor comerciale, organizarea piețelor și a comerțului stradal, refacerea imobilelor vechi și avariate, transformarea terenurilor virane în spații Verzi - benefică pentru municipalitate, afectează “interesele” celor ce profitau de patrimoniul orașului, interese “susținute” de un grup numeros de consilieri ai primăriei, care reușesc să blocheze aplicarea hotărârilor în cauză, după ce le aprobaseră.

Numai prin blocarea aplicării prevederilor hotărârii privind mai buna utilizare a spațiilor comerciale, Primăria Municipiului București pierde, anual, peste 50 milioane dolari SUA.

Urmare a acestei situații, în luna martie 1995, își dă demisia din funcția de șef al Departamentului Economic al Capitalei.

În septembrie 1995, scrie broșura “ACȚIUNEA CARE APĂRĂ NAȚIUNEA”, în care explică efectele negative ale “Programului de Privatizare în Masa”.

• **1993-1996:** Membru în Consiliul de Administrație al R.A.T.B. (Regia Autonomă de Transport București)

• **1994-1996:** Membru în Consiliul de Administrație al S.C. SIND ROMÂNIA SRL

• **1996-1997:** Președinte - Director General al S. C. ROMFIN S.A. - societate de valori mobiliare. Societatea și-a început, practic, activitatea în septembrie, 1996, cu un capital social de 100.000.000. lei. La începutul lui septembrie 1997, societatea efectua 10% din volumul tranzacțiilor la BURSA DE VALORI BUCUREȘTI și la RASDAQ, dispunea de un capital propriu cu o valoare de 6,2 miliarde lei, reușind să realizeze lunar, în medie, un volum de venituri nete de peste 4 miliarde lei și un profit net de un miliard lei, asigurând locuri de muncă la peste 1000 de persoane.

În luna februarie, 1997, întocmește o NOTĂ privind unele aspecte ale pieței românești de valori mobiliare, în care evidențiază organizarea defectuoasă a acestei piețe de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare (C.N. V.M.), prin monopolizarea pieței și crearea de condiții favorabile pentru manipularea prețurilor, în defavoarea cetățenilor, notă pe care o remite Președintelui României, Parlamentului și Guvernului României. Nu primește nici un răspuns, în schimb S.C. ROMFIN S.A. devine ținta “represaliilor” C.N.V.M. care, în urma unui “control” efectuat la S.C. ROMFIN SA., în cursul lunilor iulie-august, 1997, întocmește un proces verbal de control, în care nu este menționat niciodată numele președintelui societății și nici vreo neregulă în sarcina sa. Pe baza acestui proces verbal de control, conducerea C.N. V.M. emite ordonanța nr. 19/1997 prin care președintelui ROMFIN S.A. i se interzice pe o perioadă de 5 ani să ocupe funcții sau să desfășoare orice acti vități aflate sub incidența Legii 52/1994 privind valorile mobiliare și bursele de valori.

Prin sentința civilă nr. 446/23.04.1998, CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV, în numele legii, a anulat ordonanța C.N. V.M. nr. 19/1997, un abuz cras, dovedit ca atare în justiție.

Între timp, S.C. ROMFIN S.A. și-a redus de patru ori volumul de activitate și numărul locurilor de muncă, a pierdut aproape integral cele 5 miliarde lei profit realizate până la 30 septembrie 1997, iar piața românească de capital a devenit o...batjocură națională.

V. TABELLE

**Tabelul nr 1. Vânzarea acțiunilor de către statul român
în perioada 1999-2002 (Dolari SUA)**

Cumpărători	1999		2000		2001		2002		Total	
	Val.	%	Val.	%	Val.	%	Val.	%	Val.	%
Români	3,52	78	3,88	72	4,24	68	4,66	65	16,30	73
Străini	1,00	22	1,50	28	2,00	32	2,50	35	7,00	28
TOTAL	4,52	100	5,38	100	6,24	100	7,16	100	22,30	100

**Tabelul nr. 2. Dinamica fondului de răscumpărare a obligațiunilor
emise în baza LEGII**

Indicatori	1999	2000	2001	2002	Total	Medie
1. Vânzări acțiuni către populație	3,52	3,88	4,24	4,66	16,30	4,1
2. Vânzări acțiuni către străini	1,00	1,50	2,00	2,50	7,00	1,8
3. Profituri nete ale capitalului de stat	2,92	2,73	2,50	2,40	10,55	2,6
Total fond de răscumpărare	7,44	8,11	8,74	9,56	33,85	8,5

Tabelul nr. 3. Dinamica volumului dobânzilor încasate de deținătorii de obligațiuni

Indicatori	1999	2000	2001	2002	Total	Medie
1. Valoarea medie a obligațiunilor în circulație (VOC) (val. inițială minus răscumpărări minus conversii)	145,78	136,57	125,08	119,93		
2. Valoarea răscumpărărilor	7,44	8,11	8,74	9,56	33,85	8,5
3. Valoarea conversiilor	1,00	2,00	4,00	8,00	15,00	3,8
4. Valoarea dobânzilor (VOCx0,03)	4,37	4,10	3,75	3,60	15,82	4,0

Tabelul nr. 4. Dinamica investițiilor realizate în România în perioada 1985-1989

An	Total investiții	Amortizări	Investiții nete
	Mild. \$ SUA	Mild. \$ SUA	Mild. \$ SUA
1985	12,7	4,3	8,4
1986	12,8	4,2	8,6
1987	12,7	4,7	8,0
1988	12,4	5,1	7,3
1989	12,2	5,3	6,9
TOTAL	62,8	23,6	39,2
Medie anuală	12,6	4,7	7,8

Tabelul nr. 4. Dinamica investițiilor realizate în România în perioada 1990-1997

An	Mild. \$ SUA	% față de anul precedent	% față de anul 1989	% în PIB
1990	7,5	62	62	19
1991	4,1	55	34	12
1992	2,9	71	24	9
1993	3,7	128	30	12
1994	4,8	129	39	14
1995	6,4	133	53	18
1996	6,6	103	54	18
1997	5,4	82	44	15
TOTAL	41,4	x	x	15
Medie anuală	5,2	x	x	x

Tabelul nr. 6. Prognoza investițiilor în perioada 1999-2002 (Miliarde.dolari SUA)

Indicatori	1999	2000	2001	2002	Total	Medie anuală
1. Investiții ale populației - total din care, după sursă:	12,01	13,71	15,49	17,36	58,57	14,6
1.1. Răscumpărări din vânzări de acțiuni către populație	3,52	3,88	4,24	4,66	16,30	4,0
1.2. Răscumpărări din vânzări de acțiuni către străini	1,00	1,50	2,00	2,50	7,00	1,8
1.3. Economii nete ale populației - total din care după sursă:	7,49	8,33	9,25	10,20	35,27	8,8
1.3.1. Dobânzi la obligațiuni	4,37	4,10	3,75	3,60	15,82	4,0
1.3.2. Răscumpărări din profitul net realizat de stat	2,92	2,73	2,50	2,40	10,55	2,6
1.3.3. Economii din salariile și profiturile populației	0,20	1,50	3,00	4,20	8,90	2,2
2. Investiții ale populației - total din care, pentru achiziții de:	12,01	13,71	15,49	17,36	58,57	14,6
2.1. Acțiuni vândute de stat	3,52	3,88	4,24	4,66	16,30	4,1
2.2. Acțiuni (obligațiuni) noi emise de societăți comerciale, noi și existente	6,99	8,16	9,40	10,66	35,21	8,8
2.3. Obligațiuni emise de primării	1,50	1,67	1,85	2,04	7,06	1,8
3. Investiții străine în acțiuni ale statului	1,00	1,50	2,00	2,50	7,00	1,8
4. Investiții din amortizări	4,25	4,75	5,25	5,75	20,0	
5. Investiții autohtone nete (1.3 + 4)	11,74	13,08	14,50	15,95		13,8
6. Produsul Intern Brut	38,39	42,23	46,451	51,10	178,1	44,5
7. Ponderea investițiilor autohtone nete în PIB (5:6x100)	30,6	31,0	31,2	31,2	31,0	31,0
8. Ponderea economiilor nete ale populației în PIB (1.3:6x100)	19,5	19,7	19,9	20,0	19,8	19,8

Tabelul nr. 7. Dinamica Produsului Intern Brut în perioada 1989-1998

An	Miliarde dolari SUA	% față de 1989	% față de anul precedent
1989	42,4	100	100
1990	40,1	95	95
1991	34,6	82	86
1992	31,8	75	92
1993	32,3	76	102
1994	33,5	79	104
1995	35,9	85	107
1996	37,4	88	104
1997	34,9	82	93
1998	34,9	82	100

Tabelul nr. 8. "Pierderea" de Produs Intern Brut în perioada 1990-1997
1989 = 42,4 miliarde SUA)

An	Pierdere de PIB față de anul 1989	
	Efectivă	La o creștere de 3% pe an
1990	2,3	3,6
1991	7,8	10,4
1992	10,6	14,5
1993	10,1	15,4
1994	8,9	15,7
1995	6,5	14,7
1996	5,0	14,7
1997	7,5"	18,8
TOTAL	58,7	107,8

Tabelul nr. 9. Formarea Produsului Intern Brut al României în anii 1997 și 2002

Indicatori	1997		2002		
	Mild. \$	% în PIB	Mild. \$	% în PIB	% față de 1997
1. Amortizări	3,00	8,6	5,75	11,3	192
2. Salarii brute	7,80	22,4	12,58	24,6	161
3. Profituri brute	3,97	11,4	14,21	27,7	358
4. Alte, venituri brute	14,48	41,5	12,05	23,6	83
5. Asigurări sociale de stat	2,45	7,0	2,94	5,8	120
6. Impozite indirecte	3,17	9,1	3,57	7,0	113
TOTAL	34,87	100,0	51,10	100,0	147

Tabelul nr. 10. Utilizarea Produsului Intern Brut al României în anii 1989, 1997 și 2002

Indicatori	1989		1997			2002		
	Mild. \$	% în PIB	Mild. \$	% în PIB	% față de 1989	Mild. \$	% în PIB	% față de 1989
1. Produs Intern Brut-total din care:	42,4	100,0	34,9	100,0	82,3	51,1	100,0	120,5
- Absorbție internă - total din care:	39,9	94,1	37,3	107,0	93,5	48,1	94,1	120,6
- Consumul populației	26,9	63,4	26,2	75,1	97,4	29,5	57,8	109,7
- Consumul guvernamental	1,7	4,0	3,6	10,4	211,8	2,6	5,0	152,9
- Formarea brută a capitalului	11,3	26,7	7,5	21,5	66,4	16,0	31,3	141,6
- Export net	2,5	5,9	-2,4	-7,0		3,0	5,9	120,0

Tabelul nr. 11. Consumul guvernamental al României în perioada 1990-1997

An	PIB	Consumul guvernamental		
		Mild. \$	% în PIB	Creștere față de 1989
1990	40,1	5,3	13,2	3,1 ori
1991	34,6	5,3	15,3	3,1 ori
1992	31,8	4,6	14,5	2,7 ori
1993	32,3	4,0	12,4	2,4 ori
1994	33,5	4,2	12,5	2,5 ori
1995	35,9	4,4	12,3	2,6 ori
1996	37,4	4,5	12,0	2,6 ori
1997	34,9	3,6	10,3	2,1 ori
TOTAL 1990-1997	280,5	35,9	12,8	x

Tabelul nr. 12. Indicatorii sintetici ai dezvoltării economice în perioada 1997-2002

Indicatori	2002		
	1997	Nivel	% față de 1997
1. Capital național - mild. \$	175,0	203,0	116
2. Capital fix - mild. \$	105,0	122,0	116
3. Amortizări - mild. \$	3,0	5,75	192
4. Rata amortizării (3:2) - %	2,9	4,7	162
5. Profituri brute - mild. \$	3,97	14,2	358
6. Randamentul capitalului (5:1) - %	2,3	7,0	304
7. Produs Intern Brut (PIB)/- mild. \$	34,9	51,1	147
8. Investiții - mild. \$	5,4	16,0	296
9. Ponderea investițiilor în PIB - %	15,5	31,3	202
10. Consumul populației — mild. \$	26,2	29,5	113
11. Fondul de salarii brute - mild. \$	7,8	12,6	162
12. Număr mediu salariați - mii	4815	5825	121
13. Salariul mediu brut lunar - \$	135	180	133
14. Impozit pe salariu - \$	34	36	106
15. Impozit pe salariu - %	25	20	80
16. Salariul mediu lunar net - \$	101	144	143
17. Persoane ocupate nesalariate -mii	4285	3800	89
18. Total persoane ocupate - mii	9100	9625	106
19. Consum mediu lunar pe persoană ocupată - \$	240	255	106
20. Numărul mediu al șomerilor - mii	900	37,5	42
21. Rata șomajului - %	9	3,8	42
22. Rata inflației - %	151	7	5

Tabelul nr. 13. Dinamica volumului și structurii de ramură a Produsului Intern Brut al României în perioada 1989-2002

Specificație	1989		1990		1992			1995			2002			
	Mil. \$	% în PIB	Mild. \$	% în PIB	Mild. \$	% în PIB'	% față de '89	Mil. \$	% în PIB	% față de '89	Mild. \$	% în PIB	% față de '89	% față de '90
PIB - total din care:	42,4	100,0	40,1	100,0	31,8	100,0	75,0	35,9	100,0	84,7	51,1	100,0	121	127
Industrie	19,6	46,2	16,2	40,4	12,2	38,4	62,2	12,4	34,5	63,3	18,8	36,8	96	116
Agricultură	6,1	14,4	8,7	21,7	6,0	18,9	98,4	7,1	19,8	in 6,4	9,0	17,6	148	103
Construcții	2,3	5,4	2,2	5,5	1,5	4,7	65,2	2,3	6,4	100,0	2,8	5,5	122	127
Transporturi	2,5	5,9	2,0	5,0	2,4	7,5	96,0	2,2	6,1	88,0	3,0	5,9	120	150
Alte servicii	11,9	28,1	11,0	27,4	9,7	30,5	81,5	11,9	33,2	100,0	17,5	34,2	147	159

Tabelul nr. 14. Dinamica masei monetare în România, în perioada 1989-1997

An	Masa monetară (Mild. lei, sf. per.)	% față de anul 1989	% față de anul precedent
1989	421	100	100
1990	514	122	122
1991	1033	245	205
1992	1856	441	180
1993	4472	1062	241
1994	10649	2530	238
1995	18278	4342	172
1996	30335	7205	166
1997	59549"	14146	196

x) Preliminat. Nivel luna noiembrie: 56404

Tabelul nr. 15. Dinamica masei monetare și a prețurilor (inflației) în România și Cehia în perioada 1989-1996

Creștere față de anul 1989

An	România		Cehia	
	Creșterea Masei Monetare	Creșterea Prețurilor	Creșterea Masei Monetare	Creșterea Prețurilor
1989	100	100	100	100
1990	122	105	101	110
1991	245	284	128	172
1992	441	882	157	191
1993	1062	3139	189	231
1994	2530	7430	229	254
1995	4342	9830	273	277
1996	7205	13644	294	302

Tabelul nr. 16. Balanța comercială a României în perioada 1985-1989

An	Export (Mild. \$)	Import (Mild. \$)	Excedent (Mild. \$)
1985	10,2	8,4	1,8
1986	9,8	8,1	1,7
1987	10,5	8,3	2,2
1988	11,4	7,6	3,8
1989	10,5	8,4	2,1
TOTAL	52,4	40,8	11,6
Medie anuală	10,5	8,2	2,3

Tabelul nr. 17. Balanța comercială a României în perioada 1985-1989

An	Export (Mild. \$)	Import (Mild. \$)	Deficit (Mild. \$)
1990	5,8	9,2	-3,4
1991	4,3	5,4	-1,1
1992	4,4	5,8	-1,4
1993	4,9	6,1	-1,2
1994	6,2	6,6	-0,4
1995	7,9	9,5	-1,6
1996	8,1	10,6	-2,5
1997	8,4	10,4	-2,0
TOTAL	50,0	63,6	-13,6
Medie anuală	6,3	8,0	-1,7

Tabelul nr. 18. Dinamica exporturilor pe cap de locuitor în perioada 1990-1996

Dolari SUA pe cap de locuitor

An	România		Cehia		Polonia		Ungaria		Slovacia		Slovenia	
1990	209	100	876	100	282	100	951	100	486	100	2123	100
1991	ISS	90	767	88	331	117	994	105	614	126	1997	94
1992	192	92	849	97	363	129	1041	109	693	143	3344	158
1993	216	103	1278	146	352	125	868	91	1019	210	3136	148
1994	271	130	1380	157	440	156	1043	110	1251	257	3520	166
1995	349	167	2096	239	596	211	1254	132	1603	330	4287	202
1996	356	170	2119	242	634	225	1281	135	1650	340	4281	202
TOTAL	1781	x	93.65	x	2998	x	7432	x	7316	x	22688	x
Medie anuală	254	x	1338	x	428	x	1062	x	1045	x	3241	x

Tabelul nr. 19. Prognoza balanței comerciale externe a României în perioada 1999-2006

An	Export (Mild. \$)	Import (Mild. \$)	Excedent (Mild. \$)
1999	10,0	10,0	0,0
2000	12,0	11,0	1,0
2001	15,0	13,0	2,0
2002	20,0	17,0	3,0
2003	22,0	19,0	3,0
2004	24,0	22,0	2,0
2005	26,0	25,0	1,0-
2006	28,0	28,0	-
TOTAL	157,0	145,0	12,0

Tabelul nr. 20. Evoluția bugetului de stat al României în perioada 1990-1997

Miliarde \$ SUA

An	Venituri	Cheltuieli	Deficit (Excedent)	% deficit tn venituri
1990	13,71	13,88	-0,17	-1%
1991	6,51	7,04	-0,53	-8%
1992	4,43	5,28	-0,85	-19%
1993	4,99	5,43	-0,44	-9%
1994	5,35	6,60	-1,25	-24%
1995	6,34	7,80	-1,46	-23%
1996	5,96	7,70	-1,74	-29%
1997	6,12	7,70	-1,27	-21%
Total 1990-1997	53,41	61,12	-7,71	-22%

Tabelul nr. 21 Dinamica și structura principalelor cheltuieli ale bugetului de stat al României, în perioada 1985-1997

Ani	Învățământ		Sănătate		Cultură, artă, sport și tineret		Alocații pentru copii		Apărare		Cercetare științifică		Autorități publice	
	Mil. \$	% în PIB	Mil. \$	% în PIB	Mil. \$	% în PIB	Mil. \$	% în PIB	Mil. \$	% în PIB	Mil. \$	% în PIB	Mil. \$	% în PIB
1985	1102	2,5	1148	2,6	69	0,17	890	2,0	245	0,6	194	0,44	74	0,17
1986	1071	2,4	233	2,8	63	0,14	1314	2,9	249	0,6	199	0,44	75	0,17
1987	1010	2,2	1140	2,5	49	0,11	1338	3,0	254	0,6	211	0,47	81	0,18
1988	986	2,2	1104	2,5	43	0,10	1329	3,0	250	0,6	206	0,46	81	0,18
1989	1023	2,4	1169	2,7	47	0,11	1375	3,2	272	0,6	199	0,47	86	0,20
TOTAL I	5192		5794	2,6	271	0,12	6246	2,8	1270	0,6	1009	0,46	397	0,18
Medie anuală I	1038	2,4	1159	2,6	54	0,12	1249	2,8	254	0,6	202	0,46	79	0,18
1990	1034	2,6	1052	2,6	97	0,24	1016	2,9	260	0,7	200	0,50	109	0,27
1991	1018	2,9	813	2,4	64	0,19	412	1,2	1024	3,0	155	0,45	460	1,33
1992	679	2,1	497	1,6	43	0,14	187	0,6	635	2,0	70	0,22	348	1,09
1993	797	2,5	480	1,5	45	0,14	212	0,7	552	1,7	37	0,12	518	1,60
1994	901	2,7	603	1,8	81	0,24	220	0,7	716	2,1	43	0,13	700	2,09
1995	1012	2,8	650	1,8	103	0,29	238	0,7	751	2,1	192	0,53	828	2,31
1996	1064	2,8	651	1,7	---	---	---	---	674	1,8	143	0,38	809	2,16
1997	998	2,9	616	1,8	---	---	---	---	661	1,9	106	0,30	650	1,86
TOTAL II	7503	2,7	5362	1,9	433	0,16	2285	1,1	5273	1,9	946	0,34	4422	1,58
Medie anuală II	938	2,7	670	1,9	72	0,16	381	1,1	659	1,9	118	0,34	553	1,58
% III/I	90		58		133		30		260		58		700	

Tabelul nr. 22. Bugetul general consolidat al României în anii 1997 și 2002

Indicatori	1997		2002.		% față de 1997
	Milid. \$	% în PIB	Milid. \$	% în PIB	
1. VENITURI - TOTAL , din care:	10,69	30,7	14,20	27,8	133
1.1 Impozite directe - total din care:	3,72	10,7	4,95	9,7	133.
1.1.1. Impozit pe salariu	1,95	5,6	2,52	4,9	129
1.1.2. Impozit pe profit	1,51	4,3	0,76	1,5	50
1.1.3. Alte impozite directe	0,26	0,8	1,67	3,3	642
1.2. Asigurări sociale de stat	2,45	7,2	3,25	6,4	133
1.3. Impozite indirecte	3,17	9,1	4,21	8,2	133
1.4. Alte venituri	1,35	3,9	1,79	3,5	133
2. CHELTUIELI - TOTAL , din care:	11,97	34,34	14,20	27,8	119
2.1. Autorități publice	0,37	1,07	0,37	0,72	100
2.2. Apărare națională	0,85	2,44	0,85	1,66	100
2.3. Ordine publică și siguranța națională	0,41	1,18	0,41	0,80	100
2.4. Învățământ	1,15	3,31	1,91	3,73	166
2.5. Sănătate	0,90	2,58	1,61	3,15	179
2.6. Cultură, religie, sport, tineret	0,19	0,54	0,27	0,53	142
2.7. Asistență socială	3,50	10,01	4,90	9,59	140
2.8. Dezvoltare publică și locuințe	0,62	1,79	0,87	1,70	140
2.9. Mediu și ape	0,02	0,06	0,05	0,10	250
2.10. Cercetare științifică	0,11	0,31	0,33	0,65	300
2.11. Acțiuni economice	2,12	6,08	0,50	0,98	24
2.12. Serviciul datoriei publice	1,29	3,71	2,00	3,91	155
2.13. Alte cheltuieli	0,44	1,26	0,13	0,25	30
3. EXCEDENT (DEFICIT)	-1,28	-3,67	0,00	0,00	-

Tabelul nr. 23. Dinamica valorii și structurii de ramură a industriei românești în perioada 1989-2002

Specificație	1989			1990			1992			1997			2002		
	Mild.	% în total	% față de 1989	Mild.	% în total	% față de 1989	Mild.	% în total	% față de 1989	Mild.	% în total	% față de 1989	Mild.	% în total	% față de 1989
	\$			\$			\$			\$			\$		
Industria - total din care:	64.1	100.0	81.0	21.8	100.0	34.0	31.8	100	49.6	56	100	87.4	176.1		
Ind. energ. electrică și termice	2.5	3.9	8.9	184.0	2.4	11.0	96.0	2.3	7.2	92	5.4	120	130.4		
Ind. extractivă	4.0	6.2	2.7	67.5	1.6	7.3	40.0	2.8	8.8	70	3	5.4	107.1		
Ind. prelucrătoare - total din care:	57.6	89.9	44.6	77.4	17.8	81.7	30.9	26.7	84	46.4	50	89.2	86.8	187.3	
Ind. alimentară	8.1	12.6	7.8	15.0	96.3	3.3	15.1	40.7	3.0	37.0	8.1	14.4	100	270	
Ind. ușoară	7.9	12.3	6.4	12.3	81.0	1.9	8.7	24.1	3.0	9.4	38.0	7.0	12.5	88.6	233.3
Chimie	11.4	17.8	8.7	16.8	76.3	3.9	18.0	34.2	4.3	13.5	37.7	8.9	15.9	78.1	207
Preluc. lemn, celuloză, hârtie	1.8	2.8	1.4	2.7	77.8	0.7	3.2	38.9	0.8	2.5	44.4	1.2	2.1	66.7	150
Metalurgie	9.3	14.5	6.5	12.5	69.9	3.0	13.8	32.3	3.8	12	40.9	7.0	12.5	75.3	184.2
Construcții de mașini	13.1	20.5	10.5	20.2	80.2	3.6	16.5	27.5	8.5	26.8	64.9	12.6	22.5	96.2	148.2
Alte ramuri	6.0	9.4	3.3	6.4	55.0	1.4	6.4	23.3	3.3	10.4	55	5.2	9.3	86.7	157.6

Tabelul nr. 24. Dinamica producției principalelor produse ale industriei extractive în perioada 1989-1997

Specificație	U/M	Medie 1985-1989		1989		1990		1992		1997	
		Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989
1. Cărbune net (preparat)	mil. tone	53.1	61.3	38.2	62	38.4	63	33.3	54		
2. Țeței extras	mil. tone	9.8	9.2	7.9	86	6.6	72	6.5	71		
3. Gaze naturale extrase	mild. m.c.	37.1	32.9	28.3	86	22.1	67	15.9	48		
4. Minerale de fier	mii tone	2347	2482	2002	81	1229	50	144	6		
5. Plumb în concentrate	mii tone	29.0	24.9	25.1	101	16.7	67	17.1	69		
6. Zinc	mii tone	32.4	29.9	36.1	121	25.8	86	29.4	98		
7. Cupru	mii tone	39.4	39.4	32.0	81	24.7	63	23.2	59		
Total industrie extractivă	mild. \$	x	3.97	2.70	68	1.64	41	2.83	71		

Tabelul nr. 25 Dinamica producției principalelor produse ale industriei alimentare în perioada 1989-1997

Specificație	U/M	Medie 1985-1989		1989		1990		1992		1997	
		Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989
1. Carne	mii tone	890		686	77	947	106	623	70	312	35
2. Preparate din carne	mii tone	290		276	95	365	126	184	63	72	25
3. Margarină	mii tone	42		50	119	29	69	20	48	24	57
4. Lapte de consum	mii hl	5477		5687	103	5222	95	3843	70	1440	26
5. Umt	mii tone	43		46	107	33	76	20	43	9	21
6. Brânzeturi	mii tone	81		81	100	94	116	61	73	30	37
7. Zahăr	mii tone	598		693	116	538	90	290	48	204	34
8. Produse zaharoase	mii tone	353		359	102	306	87	107	30	72	20
9. Vin pentru consum	mii hl	7261		4632	63	8221	113	5739	79	2916	40
10. Bere	mii hl	10.408		10.573	101	10.527	100	10.014	96	7536	72
11. Produse din tutun	mii tone	32		33	103	27	82	26	79	26	79
Total industrie alimentară	mild. \$	7,60		8,02	105	7,75	93	3,31	43	3,05	37

Tabelul nr. 26. Dinamica producției principalelor produse ale industriei ușoare în perioada 1989-1997

Specificație	U/M	Medie 1985-1989		1989		1990		1992		1997	
		Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989
1. Fire de bumbac și tip bumbac	mii tone	169		157	93	130	77	65	38	43	25
2. Fire de lână și tip lână	mii tone	74		70	95	59	80	40	53	32	43
3. Fire de in, cânepă și mixte	mii tone	36		35	97	24	66	15	41	8	22
4. Tesături	mil. m.p.	1118		1109	99	845	76	481	43	336	30
5. Tricotaje	mii buc.	271		261	96	202	74	103	39	72	26
6. Confeccii	mild. \$	2,0		2,2	110	1,9	86	0,4	18	1,4	64
7. Încălțăminte	mii per.	112		111	99	88	79	44	40	37	33
Total industrie ușoară	mild. \$	7,6		7,9	104	6,4	81	1,9	24	3,0	38

1) 1995

Tabelul nr. 27 Dinamica producției principalelor produse ale industriei metalurgice în perioada 1989-1997

Specificație	U/M	Medie 1985-1989		1989		1990		1992		1997	
		Cant.	Cant.	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989
1. Fontă	mii. tone	9,0	9,1	6,4	70,3	3,1	34,1	4,2	46,2		
2. Oțel	mii. tone	14,1	14,4	9,8	68,1	5,4	37,5	6,7	46,5		
3. Laminat finite pline din oțel	mii. tone	10,1	10,3	6,8	66,0	3,9	37,9	4,8	46,6		
4. Țevi din oțel	mii. tone	1,480	1,360	1,041	76,5	4,49	66,0	6,36	46,8		
5. Aluminii	mii. tone	27,4	28,0	17,8	63,4	1,20	42,9	1,68	60,0		
6. Laminat din aluminii	mii. tone	51	36	44	122,2	24	66,7	24	66,7		
Total industrie metalurgică	mild. \$	x	9,3	6,5	70,0	3,0	32,3	3,8	40,9		

1) 1965

Tabelul nr. 28. Dinamica volumului principalelor produse ale industriei chimice și petrochimice în perioada 1989-1997

Specificație	U/M	Medie 1985-1989		1989		1990		1992		1997	
		Cant.	Cant.	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989
1. Țiței supus la prelucrare	mil. tone	x	x	x	x	23,7	13,3	x	12,4	52	
2. Benzine	mil. tone	6,1	6,1	4,7	77	2,9	48	3,6	59		
3. Motorine	mil. tone	8,0	8,4	6,3	75	3,7	44	3,9	46		
4. Păcură	mii. tone	9,4	10,2	8,1	79	3,9	38	2,1	21		
5. Uleiuri minerale	mii. tone	55,1	51,6	37,1	72	26,5	51	1,68	33		
6. Acid sulfuric	mil. tone	1,8	1,7	1,1	65	0,6	35	0,3	18		
7. Sodă calcinată	mii. tone	886	889	632	71	452	51	552	62		
8. Sodă caustică	mii. tone	812	763	552	72	372	49	324	42		
9. Îngrășăminte chimice	mil. tone	3,0	2,8	1,7	61	1,4	50	0,9	32		
10. Antidăunători	mii. tone	41,5	33,5	24,0	72	17,0	51	8,4	25		
11. Etilenă	mii. tone	32,1	33,2	24,3	73	12,7	38	14,4	43		
12. Propilenă	mii. tone	2,60	1,81	70	85	33	144	55			
13. Fibre și fire artificiale	mii. tone	97	103	60	58	26	25	9	9		
14. Fibre și fire sintetice	mii. tone	186	170	149	88	87	51	67	39		
15. Medicamente	mil. \$	x	320	258	81	126	39	145	45		
16. Lacuri și vopsele	mii. tone	180	168	135	80	58	35	36	21		
Total industrie chimică	mild. \$	x	11,4	8,7	76	3,9	34	4,3	38		

1) față de 1990

Tabelul nr. 29. Dinamica volumului principalelor produse ale industriei constructoare de mașini în perioada 1989-1997

Specificație	U/M	Medie 1985-1989		1989		1990		1992		1997	
		Cant.		Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989
1. Utilitaje tehnologice pt. lucrări miniere	mii tone	112		64	139	89		29	45	6	9
2. Utilitaje tehnologice pt. lucrări metalurgice	mii tone	236		187	81	152		77	41	74	40
3. Utilitaje pt. ind. chimică și prelucrarea șteiului	mii tone	135		116	77	89		41	35	36	31
4. Motoare electrice de 0,25 KW și peste	mil. kW	8,2		6,4	80	5,1		2,2	34	1,8	28
5. Transformatoare de 0,25 KVA și peste	mil. KVA	9,0		6,9	83	5,7		1,7	25	1,4	20
6. Elemente și baterii de acumulaatoare	mil. kWh	1,3		1,1	73	0,8		0,6	55	0,9	82
7. Rulmenți	mil. buc.	126		143	142	142		91	64	104	73
8. Tractoare	mii buc.	39		17	26	26		21	24	11	65
9. Autoturisme de oraș	mii buc.	115		123	85	69		64	52	123	100
10. Autoturisme de teren	mii buc.	20		21	15	71		10	48	4	19
11. Autoutilitare	mii buc.	2,1		1,9	1,6	84		2,3	121	1,0	53
12. Autobuze	mii buc.	1,5		1,4	1,2	86		0,6	43	0,2	14
13. Troleibuze	buc.	165		164	141	86		68	42	60	37
14. Autocamioane, autotractoare, autoșasuri	mii buc.	15,6		13,5	8,5	63		4,5	33	1,7	13
15. Vagoane de mărfuri, echiv. 4 osii	mii buc.	12,4		11,3	7,5	66		1,9	17	0,2	2
16. Frigidere	mii buc.	427		470	393	84		402	86	432	92
17. Televizoare	mii buc.	512		511	401	79		318	62	84	16
18. Radiorreceptoare și radiocasetofone	mii buc.	596		590	438	74		83	14	36	6
19. Mașini electrice pt. spălat ruife	mii buc.	231		204	205	101		159	78	84	41
20. Aspiratoare de praf de uz casnic	mii buc.	157		160	132	83		154	96	204	128
Total industrie constructoare de mașini	mild. \$	x		13,1	80	10,5		3,6	28	8,5	65

Tabelul nr. 30. Programul de investiții pentru recapitalizarea agriculturii și satului românesc în perioada 1999-2002 (Miliarde dolari SUA)

Indicatori	1999	2000	2001	2002	Total	Medie anuală
1. Investiții - total din care, după sursă:	6,01	6,85	7,74	8,63	19,28	7,3
1.1. Dobânzi la obligațiuni	2,19	2,05	1,87	1,80	7,91	2,0
1.2. Răscumpărări obligațiuni din profituri	1,46	1,36	1,25	1,20	5,27	1,3
1.4. Răscumpărări din vânzări acțiuni	2,26	2,69	3,12	3,58	11,65	2,9
1.5. Economii din veniturile țărănimii	0,10	0,75	1,50	2,10	4,45	1,1
2. Investiții - total din care, pentru achiziții de:	6,01	6,85	7,74	8,68	29,28	73
2.1. Acțiuni deținute de stat	1,20	1,37	1,55	1,74	5,86	1,4
2.2. Acțiuni ale societăților comerciale pentru mecanizarea agriculturii	0,72	0,82	0,93	1,04	3,51	0,9
2.3. Acțiuni ale societăților comerciale pentru irigații	0,48	0,55	0,62	0,69	2,34	0,6
2.4. Acțiuni ale societăților comerciale pentru producția zootehnică	0,90	1,03	1,16	1,30	4,39	1,1
2.5. Acțiuni ale societăților comerciale industriale sătești	1,81	2,05	2,32	2,61	8,79	2,2
2.6. Obligațiuni emise de primăriile comunale	0,90	1,03	1,16	1,30	4,39	1,1

Tabelul nr. 31. Dinamica indicatorilor sintetici ai programului de recapitalizare a agriculturii și satului românesc în perioada 1999-2002

Indicatori	1999	2000	2001	2002	Total	Medie anuală
1. Investiții - mild. \$	6,01	6,85	7,74	8,68	29,28	7,3
2. Capital - mild. \$	3,00	9,44	16,73	24,94	-	8,81
3. Participare la PIB - mild. \$	1,01	3,28	5,97	9,13	19,39	4,85
3.1.1. Amortizare - mild. \$	0,32	1,00	1,78	2,65	3,74	0,94
3.1.2. Amortizare - % din capital fix	12,5	12,5	12,5	12,5	-	12,5
3.2. Salarii brute - mild. \$	0,17	0,64	1,28	2,16	4,25	1,06
3.3.1. Profituri brute - mild. \$	0,30	0,94	1,67	2,49	5,40	1,35
3.3.2. Profituri brute - % din capital	10	10	10	10	-	10
3.4. Impozite indirecte - mild. \$	0,17	0,53	0,92	1,33	2,95	0,74
3.4.1. TVA - mild. \$	0,14	0,44	0,76	1,1	2,44	0,61
3.5. CAS - mild. \$	0,05	0,17	0,32	0,50	1,04	0,26
4. Număr salariați	120000	378000	669000	998000	-	-
5. Salariu brut mediu lunar - \$	120	140	160	180	-	-
6.1. Salariu net mediu lunar - \$	92	109	126	144	-	-
7.1. VENITURI BUGETARE - mild. \$	0,30	0,95	1,69	2,51	5,47	1,37
7.2. VENITURI BUGETARE - % în PIB din care:	29,7	29,2	28,3	27,8	-	-
7.3.1. Impozit pe salarii - mild. \$	0,04	0,14	0,27	0,43	0,88	0,22
7.3.2. Impozit pe salarii - % în salarii	23	22	21	20	-	-
7.4.1. Impozit pe profit - mild. \$	0,04	0,11	0,18	0,25	0,58	0,15
7.4.2. Impozit pe profit - % din profit	13	12	11	10	-	-
7.5.1. Impozite indirecte - mild. \$	0,17	0,53	0,92	1,33	2,95	0,74
7.5.2. TVA - mild. \$	0,14	0,44	0,76	1,10	2,44	0,61
7.5.2. TVA - % din sal + profit + amortizare	18	17	16	15	-	-
7.6.1. CAS - mild. \$	0,05	0,17	0,32	0,50	1,04	0,26
7.6.2. CAS - % la salarii	28	26	25	23	-	-
8.1. Venituri la bugetele comunale (35%) - mai puțin CAS - mild.	0,09	0,27	0,48	0,70	1,54	0,39
8.2. Venituri pe comună - mild. Lei	0,27	0,80	1,47	2,07	4,56	1,14

Tabelul nr. 32 Evoluția producției de cereale în perioada 1989-2002.

Cultura	1989			1995				2002				
	Mii ha	kg/ha	Mii tone	Mii ha	kg/ha	Mii tone	% față de 1989	Mii ha	kg/ha	Mii tone	% față de 1989	% față de 1995
1. Grâu și secară	2359	3364	7935	2501	3082	7709	97,2	2500	4000	10000	126,0	129,7
2. Orz și orzoaica	768	4475	3436	582	3122	1816	52,9	700	5000	3500	101,9	192,7
3. Ovăz	106	1587	168	239	1693	404	240,5	250	1800	450	267,9	111,4
4. Porumb	2733	2472	6762	3109	3184	9923	146,7	3200	5200	16640	246,1	167,7
5. Sorg	11	720	81	6	763	4	50,0	10	1000	10	125,0	250,0
6. Orez	49	1422	70	6	3903	24	34,3	10	3000	30	42,9	125,0
TOTAL	6026	x	19091	6443	x	19880	104,1	6570	x	30630	160,4	154,1

Tabelul nr. 33. Programul de investiții pentru sporirea efectivelor de animale, în perioada 1999-2002

Specificație	Capete	Preț unitar (Mil. lei ^s)	Valoare totală (Mild. Lei)
1. Vaci și junici	1.550.000	5,00	7.750
2. Scroafe	1.020.000	2,00	2.040
3. Oi	4.400.000	0,50	2.200
4. Păsări ouătoare adulte	28.000.000	0,05	1.400
TOTAL	x	x	13.390

x - prețuri luna decembrie, 1997

Tabelul nr. 34. Evoluția numărului de animale în perioada 1989-2002

An	Bovine		Porcine		Ovine		Păsări ,	
	Mil. cap.	% față de 1989	Mil. cap.	% față de 1989	Mil. cap.	% față de 1989	Mil. cap	% față de 1989
1989	6,4	100	14,4	100	16,2	100	127,6	100
1990	6,3	98	11,7	81	15,4	95	114,0	89
1991	5,3	83	12,0	83	14,1	87	121,4	95
1992	4,4	69	11,0	76	13,9	86	106,0	83
1993	3,7	58	9,9	69	12,1	75	87,7	69
1994	3,6	56	9,3	65	11,5	71	76,5	60
1995	3,5	55	7,8	54	10,9	67	70,2	55
1996	3,5	55	8,0	56	10,4	64	80,5	63
1997	3,2	50	7,1	49	9,5	59	-	-
1998	3,2	50	7,1	49	9,5	59	80,5	63
1999	4,1	64	9,4	65	11,4	70	96,6	76
2000	5,2	81	12,4	86	13,7	85	115,9	91
2001	6,6	103	16,3	113	16,4	101	139,1	109
2002	8,4 ^r	131	21,5	150	19,7	122	166,9	131

Tabelul nr. 35 Evoluția producției agricole animale în perioada 1989-2002

Specificație	1989		1995		2002	
	Cant.	Cant.	% față de 1989	Cant.	% față de 1989	% față de 1995
1. Carne - mii tone	2.186	1.789	81,8	3.170	145,0	177,2
2. Lapte - mii hl	36.294	48.704	134,2	65.750	181,2	1350
3. Lână - tone	35.386	24.323	68,7	55.000	155,4	226 1
4. Ouă - mil buc	7.040	5.567	79,1	9.700	137,8	174,2

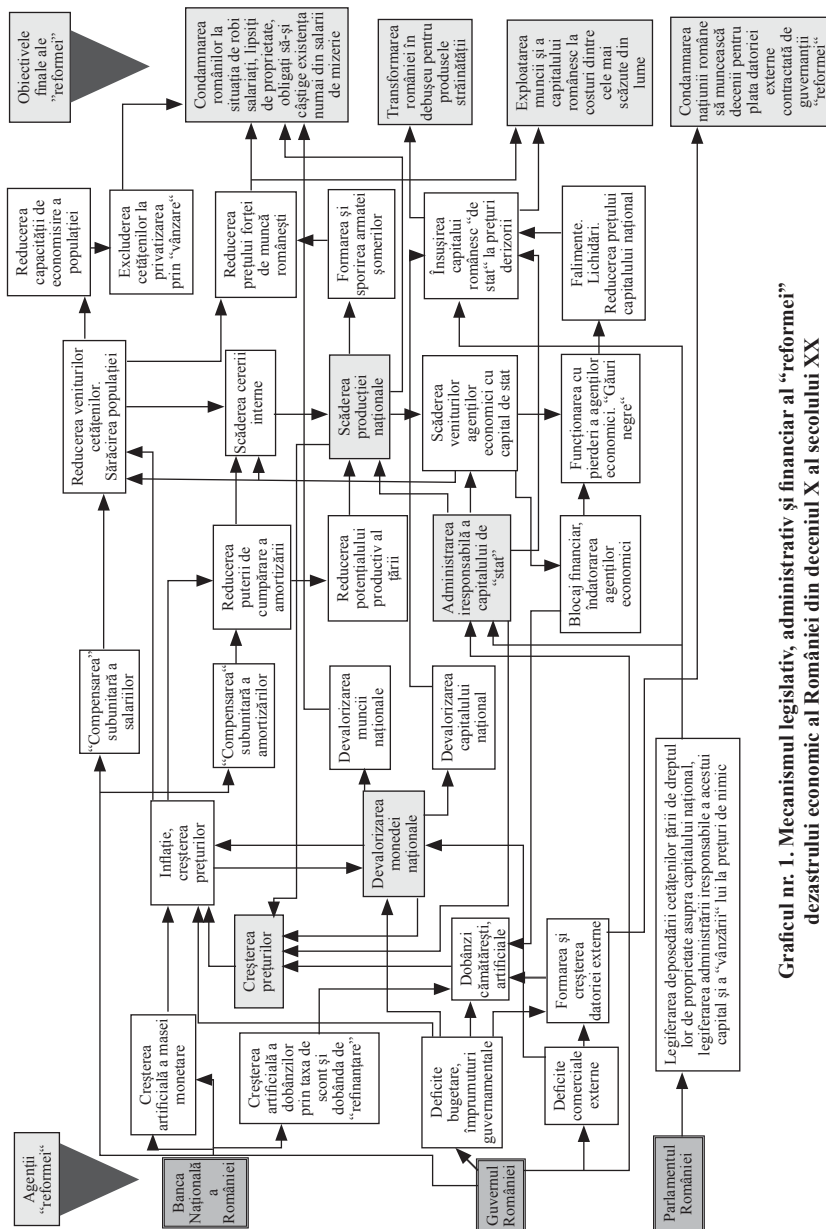
Tabelul nr. 36. Program de investiții pentru industrializarea satelor României

Nr. crt.	Unități productive	Nttmăr buc. pe comună	Preț unitar (Mii. lei)	Valoare totală (Mild. lei)	
				Comună	Țară (2700 comune)
1.	Mori	4	1800	7,2	19.440
2.	Brutării	4	400	1,6	4.310 .
3.	Fabrici de ulei	4	300	1,2	3.240
4.	Fabrici prelucrare lapte	4	300	1,2	3.2+0
5-	Abatoare - mezeluri	4	800	3,2	8.6+0
6.	Fabrici de prelucrare lână	4	800	3,2	8.6+0
*	Tăbăcării, piele, încălțăminte	4	400	1,6	4.320
8.	Alte industrii	4	300'	1,2	3.240
9.	Prestări servicii	4	300	1,2	3.240
10.	Capital circulant	x	x	4,4	11.800
TOTAL		-	x /	26,0	70.200
Medie pe comună		36	-	26,0	-

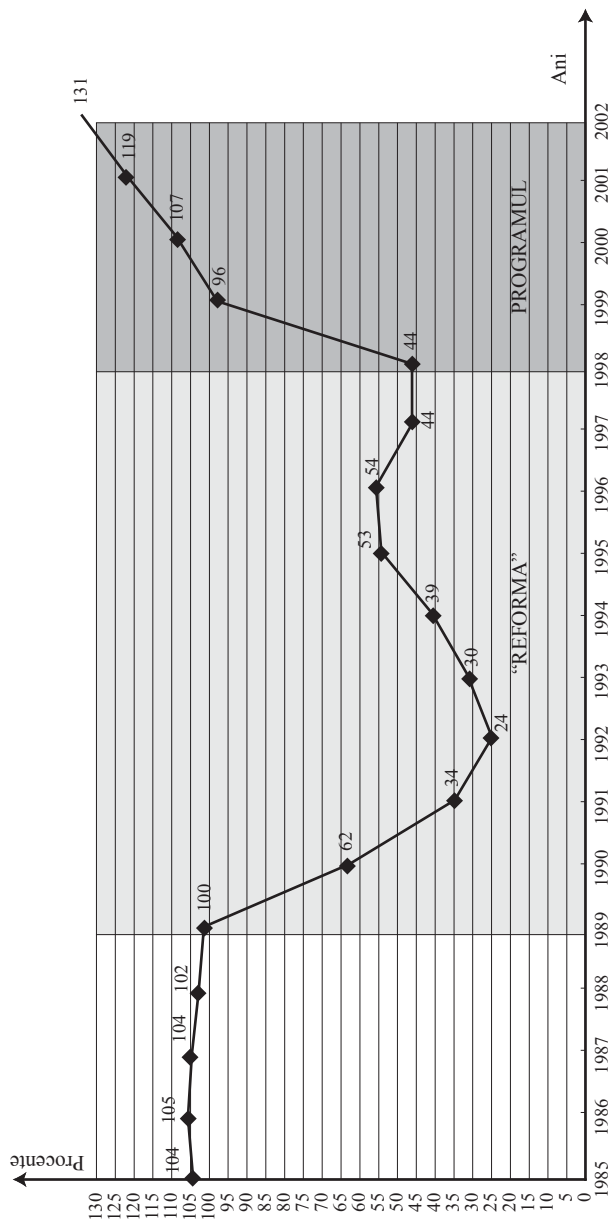
Tabelul nr. 37. Prognoza investițiilor ce pot fi efectuate de primăriile comunale din sumele obținute prin aplicarea PROGRAMULUI

Indicatori	1999	2000	2001	2002	Total	Medie anuală
1. Obligațiuni emise de primăriile comunale și cumpărate de locuitorii satelor - mild \$	0,90	1,03	1,16	1,30	4,39	1,1
2. 35% din impozitele pe salarii, pe profituri și din TVA plătite de societățile comerciale create la sate prin aplicarea PROGRAMULUI - mild. \$	0,09	0,27	0,48	0,70	1,54	0,4
TOTAL - mild. \$	0,99	1,30	1,64	2,00	5,9	1,5
3.1. Volum total de investiții pe comună - mii \$	0,37	0,48	0,61	0,74	2,20	0,51
3.2. Volum total de investiții pe comună - mild. lei (Dec. 1997)	3,0	3,8	4,9	5,9	17,6	4,4

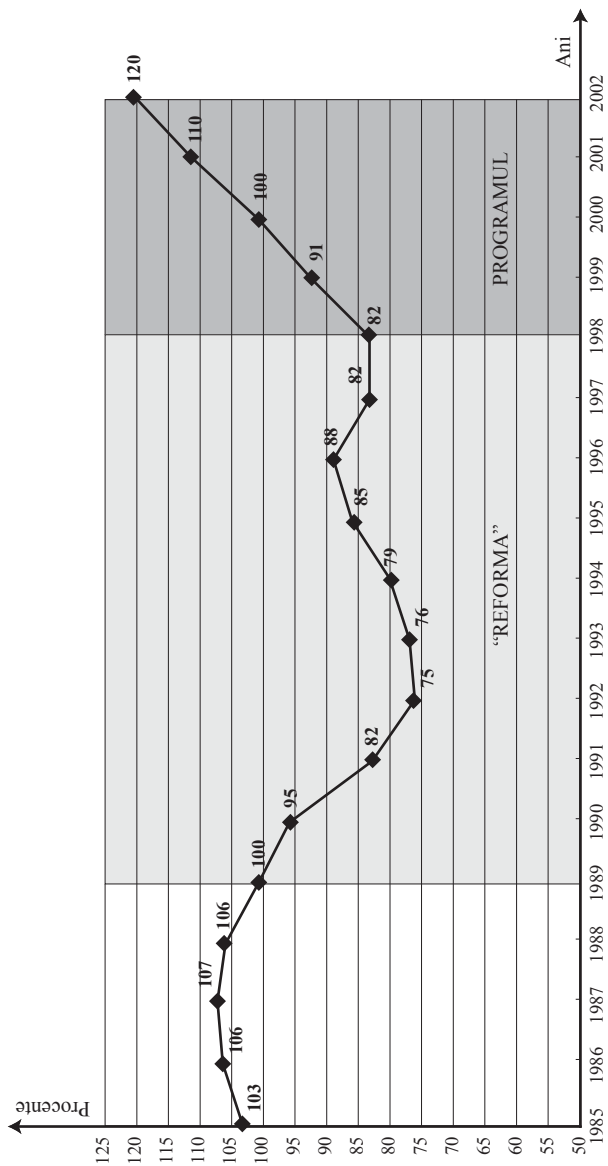
VI. GRAFICE

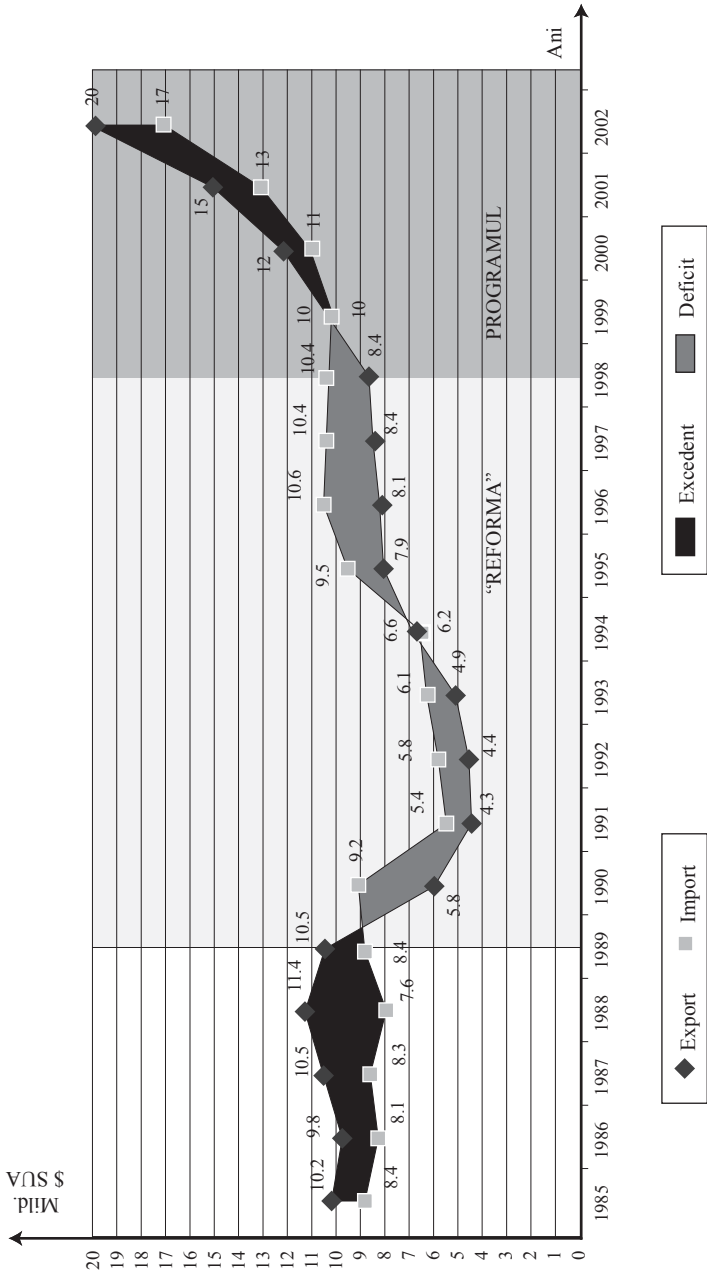
Graficul nr. 1. Mecanismul legislativ, administrativ și financiar al "reforme" dezastrului economic al României din deceniul X al secolului XX

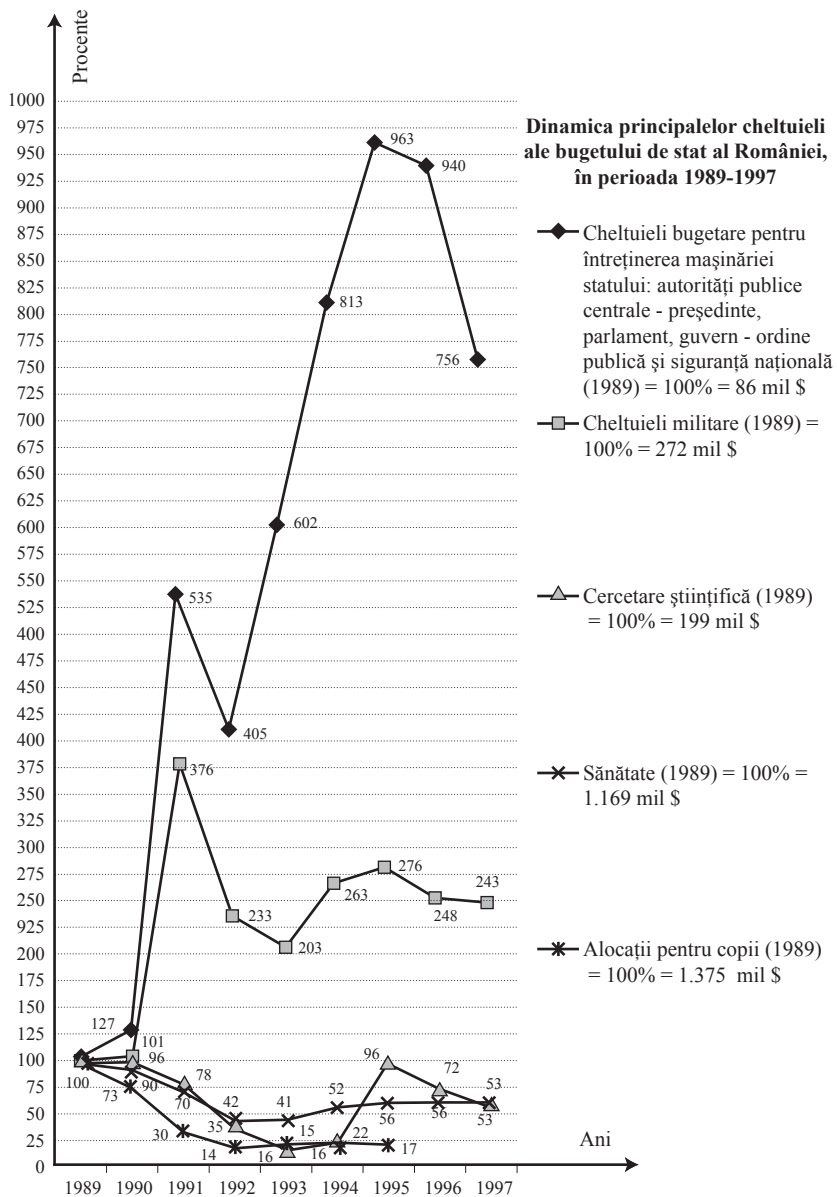
Graficul nr. 2. Drumul în și din prăpastie al investițiilor în economia României (1989 = 100% = 12,2 miliarde dolari SUA).

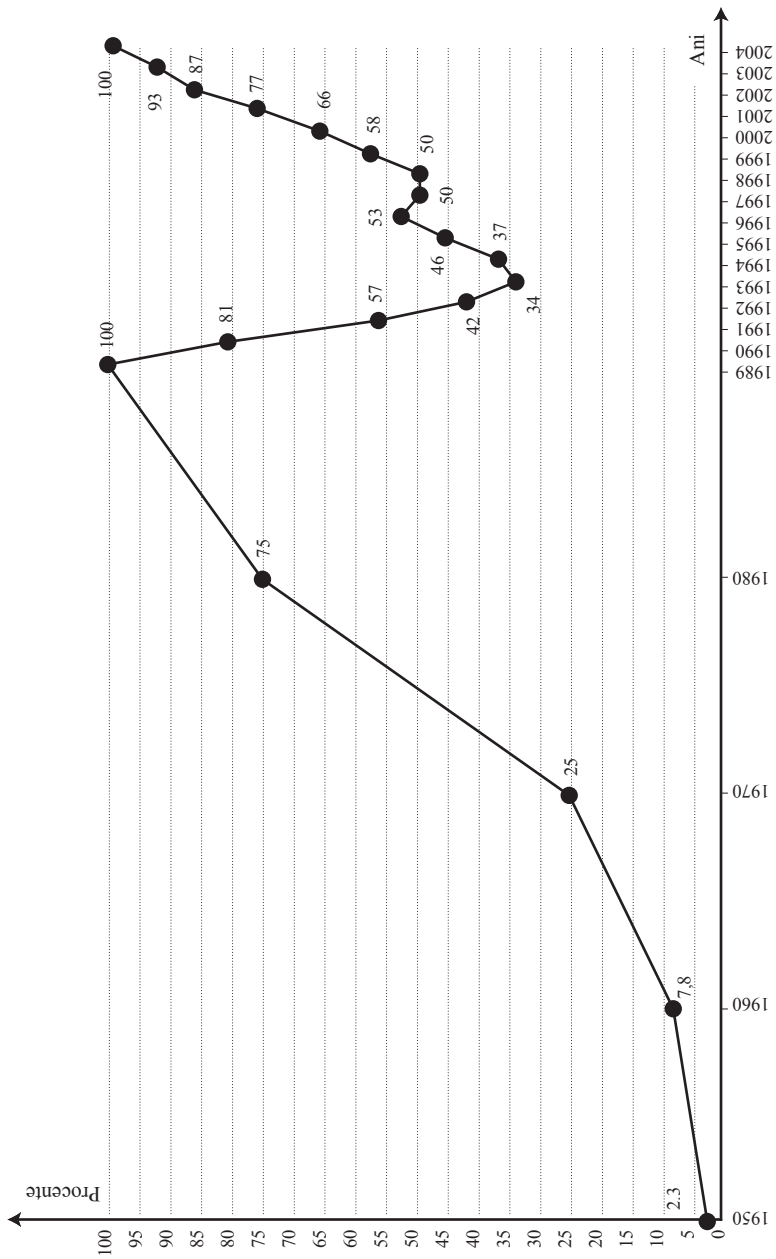
Graficul nr. 3. Drumul în și din prăpastie al economiei românești
 P.I.B. (1989 = 100% = 42,2 miliarde dolari SUA).

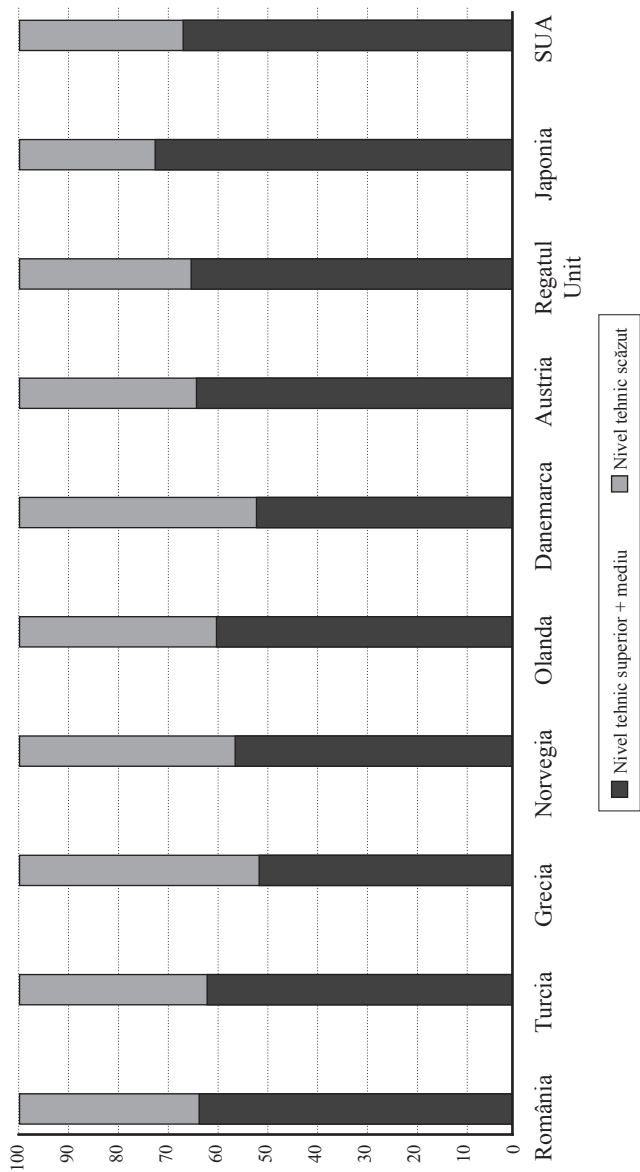
Graficul nr. 4. Drumul în și din prăpastie al comerțului exterior românesc.

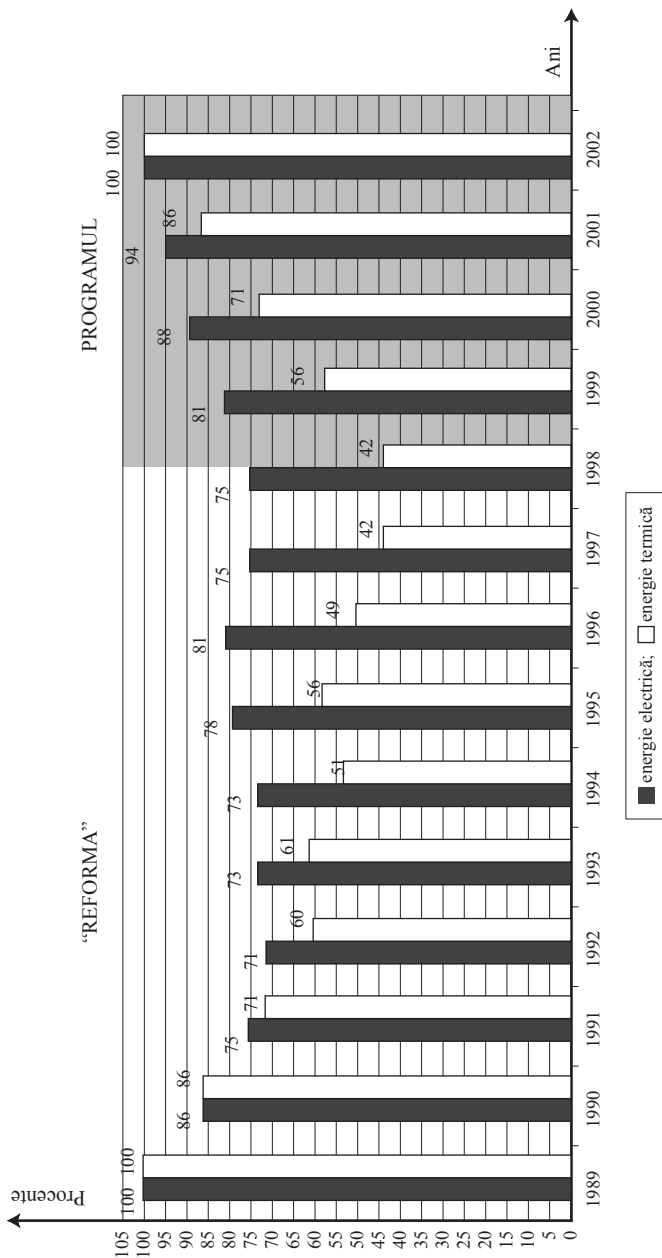
Graficul nr. 5. Istoria transformării statului român într-un stat polițienesc, anticetățenesc.

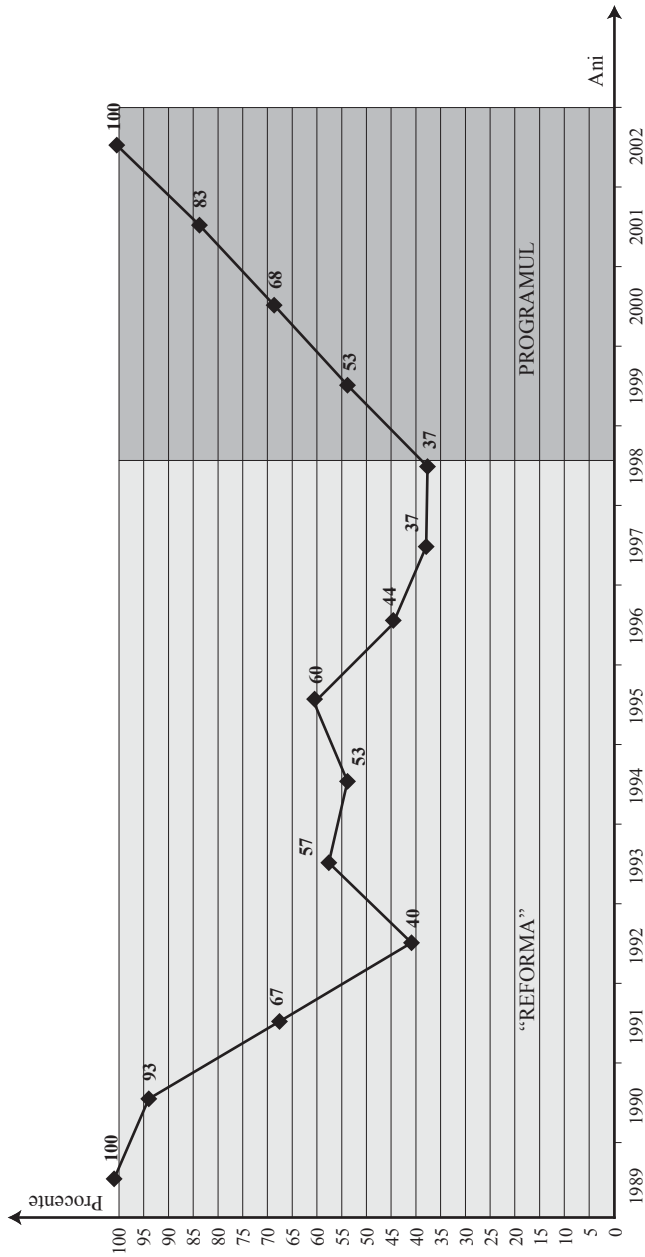
Graficul nr. 6. Istoria industrializării, dezindustrializării și reindustrializării României (1989 = 100% = 64,1 miliarde dolari SUA).

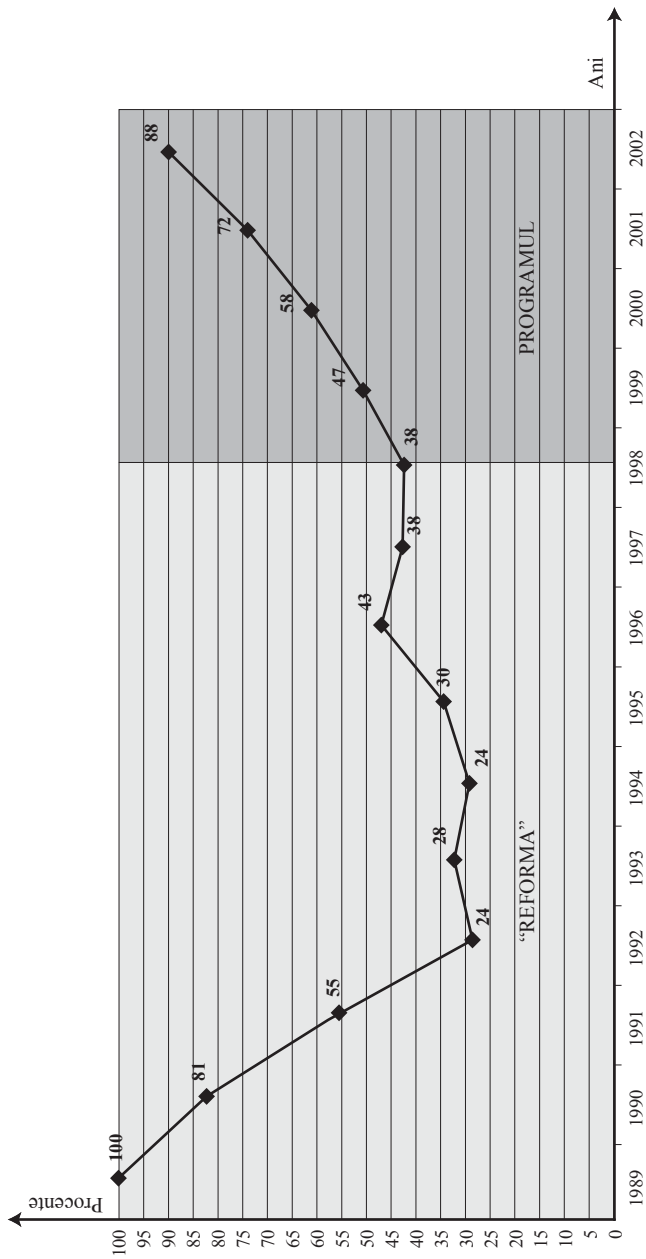
Graficul nr. 7. Structura industriei prelucrătoare pe grupe de țări după nivelul tehnologic al produselor în România, comparativ cu unele țări din OECD în anul 1990.

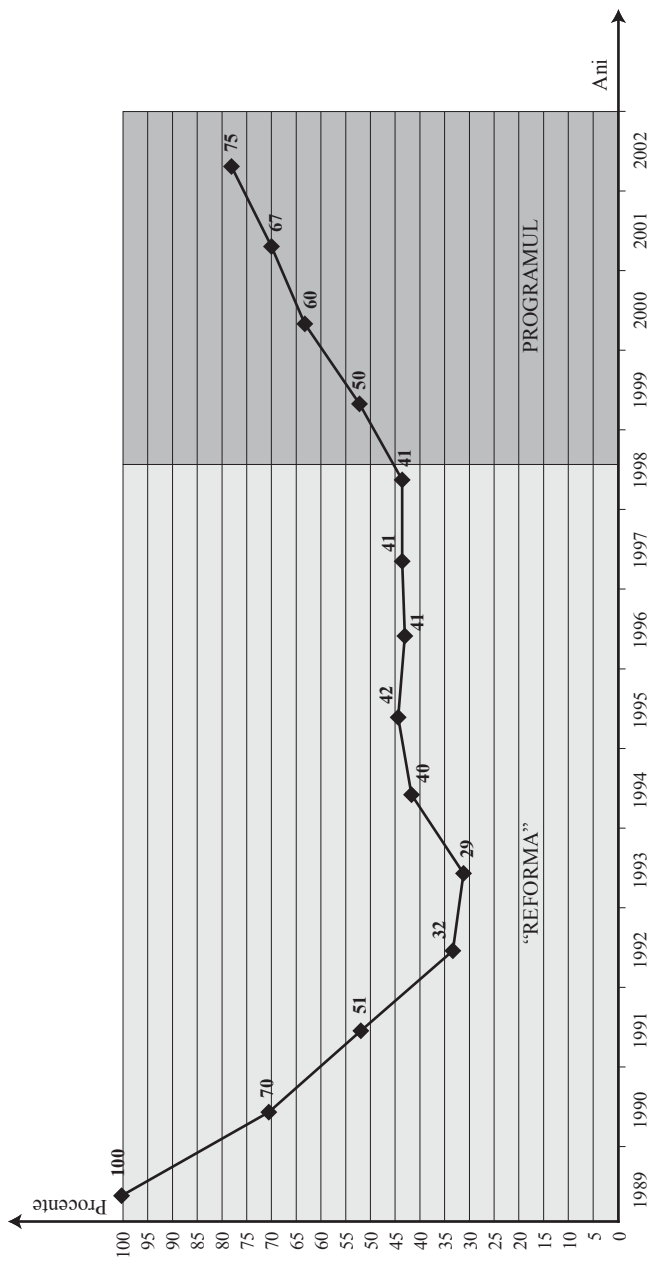
Graficul nr. 8. Drumul în și din prăpastie al industriei energetice românești
 (energie electrică - 1989 = 100% = 75,9 mld kWh; energie termică - 1989 = 100% = 182 mil. Gcal).

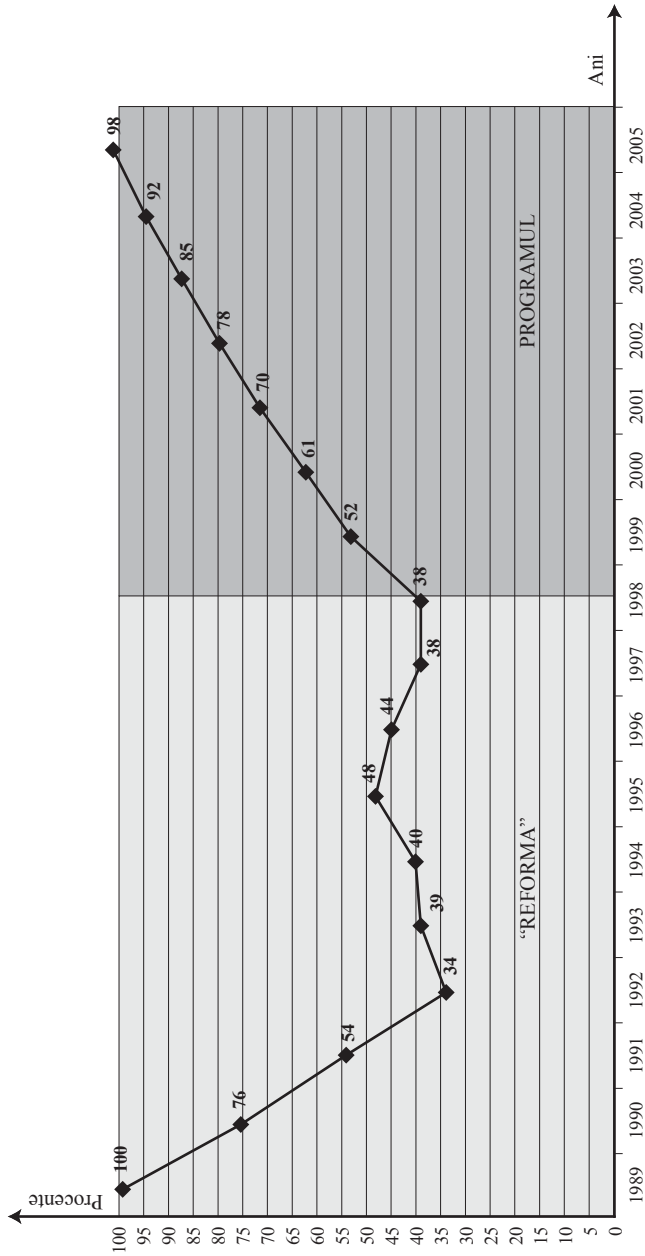
**Graficul nr. 9. Drumul în și din prăpăstie al industriei alimentare românești
(1989 = 100% = 8,02 miliarde dolari SUA).**

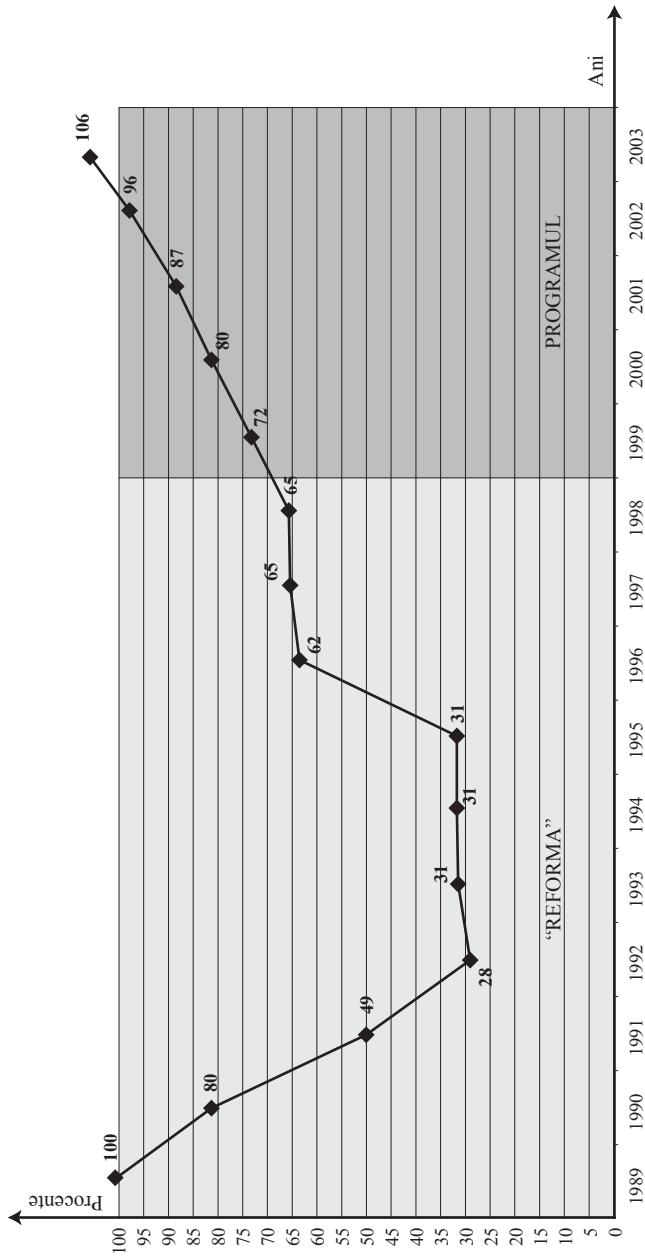
**Graficul nr. 10. Drumul în și din prăpastie al industriei ușoare românești
(1989 = 100% = 7.9 miliarde dolari SUA).**

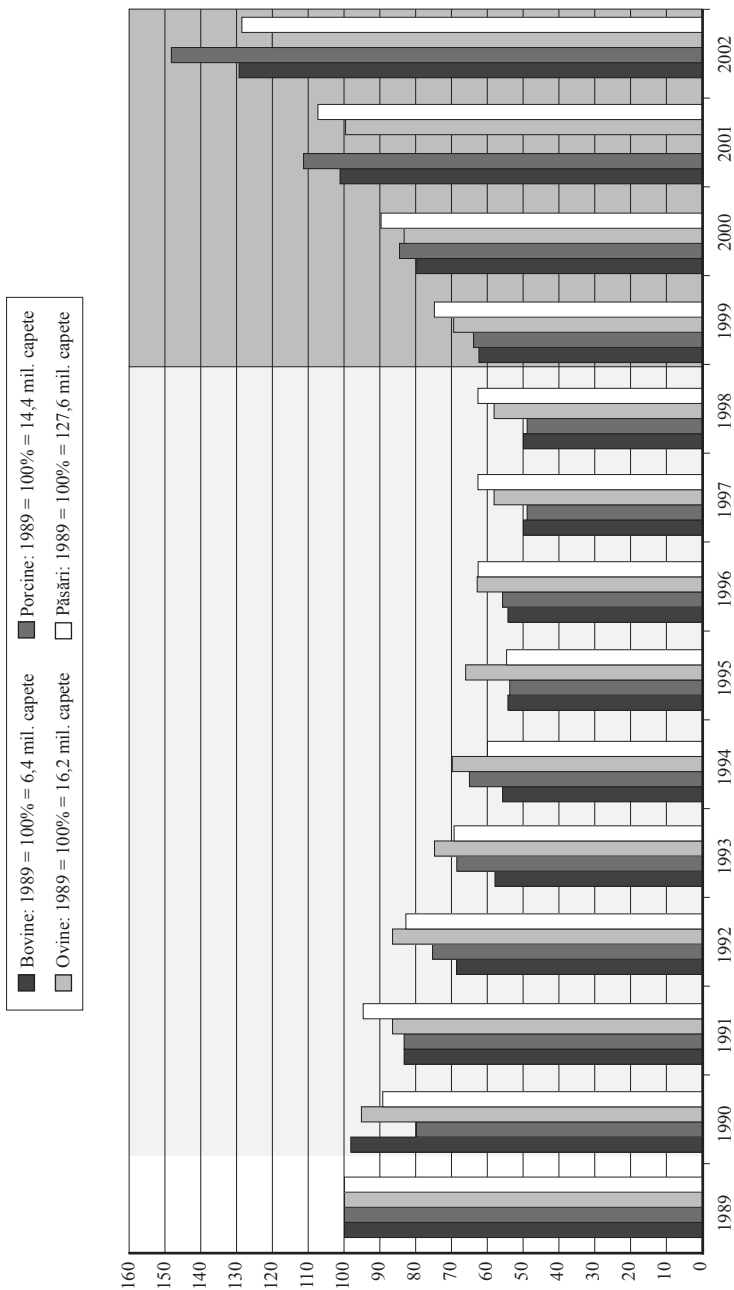
Graficul nr. 11. Drumul în și din prăpastie al industriei metalurgice românești
(1989 = 100% = 9.3 miliarde dolari SUA).

Graficul nr. 12. Drumul în și din prăpăstie al industriei chimice și petrochimice românești
(1989 = 100% = 11,4 miliarde dolari SUA).

Graficul nr. 13. Drumul în și din prăpăstie al industriei românești constructoare de mașini
(1989 = 100% = 13,1 miliarde dolari SUA).

Graficul nr. 14. Drumul în și din prăpastie al zootehniei românești.